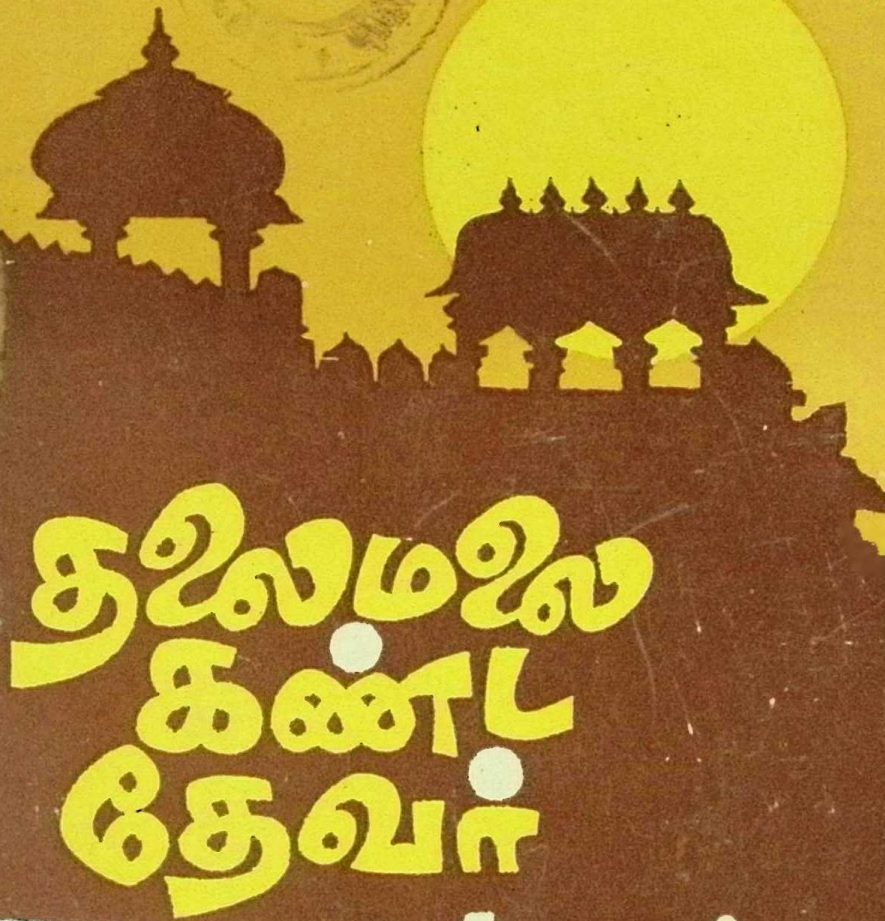

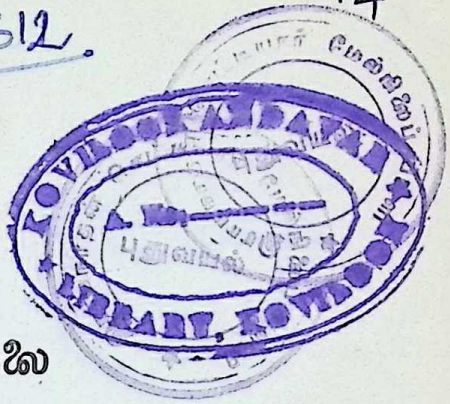
தலைமலை கண்ட தேவர்

பாரத்தாசன்

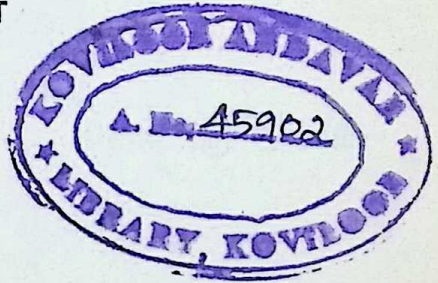
Acc. NO. 45902

9/1/4

S. 3612.

தலைமலை
கண்ட
தேவர்

பாரதிதாசன்

செல்வி
பதிப்பகம்
காரைக்குடி

பூம்புகார் பிரசுரம்

19, மன்னார்சாமி கோவில் தெரு
சென்னை-600 013.

விலை : ரூ. 4-50

பூம்புகார் வெளியீடு எண் 1 76.

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1978.

உரிமை : புரட்சிக் கவிஞரின் தலைமகள் சரசுவதி-
கண்ணப்பன்; மகன் மன்னர் மன்னன்;
இளைய மகள் வசந்தா தண்டபாணி
ஆகியோர் உரிமை இந் நூல். எவர் இந்த
நாடகத்தினை முழுதாகவோ பகுதி
யாகவோ-கருத்துரையாகவோ எடுத்த
தாள விரும்பினாலும் உரிமை உடையவர்
களிடம் முன் இசைவு பெறுதல் வேண்டும்.

தலைமலை
கண்ட
தேவர்

அரங்கில் புமுன்னே!

சூர்ய நாகாலியில் நீண்டிருக்கும் அவர் உடல்; ஓய்வு ஒழிவின்றித் தமிழின்பத்தில் தோய்ந்திருக்கும் அவர் நெஞ்சம்; மாய்ந்துவரும் தமிழினத்தை வாழ்விக்க ஏடுகள் நடத்துவதிலே அவருக்கு நாட்டம் மிக உண்டு!

அப்படி ஒரு முயற்சி: சென்னை பில் தொடங்கப் பெற்ற “சூயில்” முழுவதும் கவிதையிலான திங்களிதழ்.

நம் நாட்டிலேயே முதன் முதலாக முற்றிலும் கவிதையிலான இதழை 1935ம் ஆண்டிலேயே ‘ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம்’ எனும் பெயரில் வெளியிட்டவர் அல்லவா பாவேந்தர்? ‘சூயில்’ புதுக்குரல் கொடுத்தது சிலருக்குக் கசப்பாய் இருந்தது; இடர்பாடுகள் பல நேர்ந்தன; புதுவைக்கே வந்து சேர்ந்தன.

சொந்த அச்சகம்; வீடே அலுவலகம்; தாம் எழுதியவை உடனுக்குடனே தம் கண் முன்னே அச்சேறுவதைக் காண்பதில் அவருக்குத் தனி மகிழ்ச்சி!

துள்ளிக் குதித்த அவர் நெஞ்சம் அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது புதிய புதிய படைப்புகளை!

“கழைக் கூத்தியின் காதல்” பிறந்து விகிறது! பழந்தமிழ்ப் பாடல் ஒன்றைக் கருவாகக் கொண்டு; மடமையைச் சாடிப் படைக்கிறார் பல்சுவை நாடகத்தை!

கருத்தோட்டத்தை முந்துகின்றது எழுத்தோட்டம்!

“குயில்” இதழக்காக எழுதிய “கழைக் கூத்தியின் காதல்” இங்கே இடம் பெறுகிறது. ஆரிய பத்தினி மாரிஷையும் அப்போது வந்தது தான்! அந்தக் ‘குயில்’ நின்று பிற்காலத்தில் மீண்டும் தொடங்கப்பட்டபோது தோன்றினார் “தலைமலை கண்ட தேவர்”—இதுவும் பழம் பாடல் ஒன்றினைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்ட கருத்து மாளிகை!

ஒப்பற்ற ‘குடும்ப விளக்கு’ நூலைப்படைத்த பாவேந்தர், பெண்டிரிக்கான ஒழுக்கலாறு களையே அதிகமாக வலியுறுத்தியிருப்பதை உணர்ந்து, ஆண்கள் ஆற்றவேண்டிய கடமைப் பொறுப்புகளை எடுத்தியம்பும் படப்பிடிப்பாக உருவாக்கித் தந்தார், அதுவே “குடும்ப விளக்கும் குண்டுக் கல்லும்!”

திரைப்படத் துறையில் பாவேந்தரின் நண்பராக விளங்கிய திரு பி. ஏ. பெருமாள் அவர்களின் திரைப்படம் ஒன்றிற்காக ஓரங்கக் காட்சியாக அமைத்துத் தந்தார்—“ரஸ்புடின்”; நமக்குக் கிடைக்கலாயிற்று.

இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன ஆறு நாடகங்கள். ஒவ்வொன்றும் தனித் தனி நோக்கும் போக்கும் உடையது; எல்லாமே பாவேந்தரின் தீந்தமிழ்க் கவிதைக்கு நிகரான சுவையினை வழங்குவன.

பாவேந்தரின் படைப்புகள் தடையின்றி அனைவர்க்கும் எட்ட வேண்டும் என்ற எமது நோக்கம் நிறைவேறுகிறது—படிப்பவர் ஆதரவு பெருகுவதால்!

எமக்குத் துணை நிற்கும் வெளியிட்டாளருக்கு பாராட்டும் நன்றியும் உரியன.

புதுச்சேரி }
10-3-78 }

மன்னர் மன்னன்

பதிப்புரை

நாடகக் கலையை விரும்பும் எவரும், அதன் நிகழ்கால எதிர்கால வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டுள்ள எவரும், நாடகப் படைப்புகளில் புதிய வடிவம், புதியபோக்கு, புதிய நோக்கு களைப் போற்றுகிறார்களா முடியாது.

இளம் பருவத்திலேயே நாடகக் கலையில் நாட்டங்கொண்டு—மனத்தைப் பறிகொடுத்துத் தாமே அதில் பங்குகொண்ட சிற்பிகளில் ஒருவர் பாவேந்தர்.

தன்மான இயக்கத்தின் கொள்கைகளை, கோட்பாடுகளை நாடக மேடையில் ஏறவிட்ட தோடல்லாமல், பழந்தமிழ் வரலாற்றிலும், அவ்வரலாற்றுக்குப் புதிய வடிவங்களைத் தருவதிலும் பேரிலக்கியங்களை ஆழக்கண்டு சிந்திப்பவர் என்ற புகழையும் பெற்றார்.

சேரதாண்டவம், பிசிராந்தையார் போன்ற நாடகங்களில் புதிய வாழ்வு, அறநெறிகளை முன்னெப்போதும் காணாத கலை நயமும், நடப்பியலும் மிகுந்த நாடக வடிவங்களில் அவர் வழங்கினார்.

ஒரு துணிச்சலான புதுமைப் படைப்பாளி என்பதற்கு 'இரணியன்' ஒரு சான்று. உலகே காணாத வியக்கத்தக்க உள்ருணர்வுள்ள எளிமையும் செழுமையும் மிகுந்த நாடகங்கட்கு எடுத்துக்காட்டு, அமைதி, சத்திமுத்தப் புலவர் ஆகிய இரண்டு நாடகங்கள்.

மேடையின் எல்லைக்கு அப்பாலும், புதிய மரபில் நாடகங்களைக் கவிதைப் பண்புடன் ஓரங்க, பலவங்க நாடகங்களின் திரட்டே தலைமலை கண்ட தேவர்.

பகுத்தறிவுப் பாவலர்மிகு கலை உணர்ச்சியில்லை என்று புலம்பிய பிற்போக்கினர்க்கு அறைகூவல் விடும் நோக்கில், சமூக நீதி அழகுணர்ச்சி என்ற அடிப்படையில், மலர்ச்சி பெற்ற தனித்தன்மை மிகுந்த கலைத் தன்மையும், சமூக நோக்கும் நகைச்சுவை மிகுந்த இந்த நாடகத் தொகுப்பை வெளியிடுவதில் மகிழ்கிறோம்.

இந் நாடகங்களைத் தொகுத்தளித்த திரு த. கோவேந்தன் அவர்கட்கும், டாக்டர் இளங்கோ அவர்கட்கும், வெளியிட உரிமை தந்த பாவேந்தர் குடும்பத்தினர்க்கும் மிக்க நன்றி.

பூம்புகார் பிரசுரம்

பாவலர் வாழ்க்கை பயன்மரம், ஊருணி
பாவரும் கொள்வீர் இனிது.

பாவேந்தர் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

- 1891 — ஏப்ரல் 9, புதன் இரவு 10.15 மணிக்குப் புதுவையில் சுப்புரத்தினம் பிறந்தார். தந்தை கனகசபை. தாய், இலக்குமி. உடன் பிறந்தோர்: தமையன் சுப்பராயன், தமக்கை சிவசாம சுந்தரி, தங்கை இராசாம்பாள்.
- 1895 — ஆசிரியர் திருப்புனிசாமி அய்யாவிடம் தொடக்கக் கல்வி. இளம் வயதிலேயே பாடல் புனையும் ஆற்றல் பெற்றார். பாட்டிசைப்பதிலும் நடிப்பதிலும் ஊரில் நற்பெயர் பெற்றார். பத்தாம் வயதிலேயே சுப்புரத்தினத்தைப் பெற்றதால் புகழ் பெற்றது புதுவை.
- 1908 — புதுவை அருகில் உள்ள சாரம் முதுபெரும் புலவர் (மகா வித்துவான்) பு. அ. பெரியசாமியிடமும், பின்னர், பெரும்புலவர் பங்காரு பத்தரிடமும், தமிழ் இலக்கண-இலக்கியங்களையும், சித்தாந்த-வேதாந்த பாடங்களையும் கசடறக் கற்றார். மாநிலத்திலேயே முதல் மாணவராகச் சிறப்புற்றார். புலவர் சுப்புரத்தினத்தை, வேணு (வல்லாறு) நாயகர் வீட்டுத் திருமணத்தில் பாரதியார் காணும் பேறு பெற்றார். பாரதியாரின் தேர்வுத் 'தராசி'ல் நின்றார்; வென்றார். நட்பு முற்றியது; பாரதியார்க்கிருந்த இலக்கண-இலக்கிய அறிவாமை இருள் வற்றியது; பாரதியாரின் எளிய தமிழ், புலமை மிக்கேறிய சுப்புரத்தினத்தைப் பற்றியது.
- 1909 — கல்வி அதிகாரி கையார் உதவியால், காரைக்கால் சார்ந்த நிரவியல் ஆசிரியப் பணி ஏற்றல்.
- 1910 — வ. உ. சி.யின் நாட்டு விடுதலை ஆர்வத்தால் கனிந்திருந்த புலவர்-பாரதியார், வ. வே. சு., டாக்டர். வரதராசலு, அரவிந்தர் போன்றோர்க்குப் புகலிடம் அளித்தல். தம் பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் மேல் துண்டில், வடித்த சோறு கொடுத்தல். ஓரோர்

அமையங்களில் செலவுக்குப் பணம் தருதல். சாவல் நாய்களின் வேட்டையிலிருந்து தப்ப உதவல். பாரதியாரின் 'இந்தியா' ஏட்டை மறைமுகமாகப் பதிப்பித்துத் தருதல். ஆஷ்கனெக்டரைச் சுட்ட துப்பாக்கி பாவேந்தர் அனுப்பியதே.

1916 — தந்தையார் (23-1-16) இயற்கை எய்தல்.

1918 — பாரதியாருடன் நெருங்கிப் பழகிய பழக்கத்தால்; சாதி, மதம் கருதாத தெளிந்த உறுதியான கருத்துகளால் ஈர்ப்புற்றுப் புலமைச் செருக்கும் மிடுக்கும் மிகுந்த நடையில் எழுதும் தேசிய, தெய்வப் பாடல் களைப் பழகு தமிழில் எழுதுதல். புதுவை, தமிழக ஏடுகளில், புதுவை. கே. எஸ். ஆர்; K. S. R., கண்டெழுதுவோன். கிறுக்கன், கிண்டல்காரன், கே எஸ். பாரதிதாஸன், என்ற பெயர்களில், பாடல், கட்டுரை, கதை, மடல்சள் எழுதுதல். 10 ஆண்டுக் காலம் பாரதியார்க்கு உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும் தோழனாய் இருந்தார்.

1919 — திருபுவனையில் ஆசிரியராக இருக்கையில் பிரெஞ்சு அரசுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டார் என்று குற்றம் சாட்டி 1½ ஆண்டு சிறை பிடித்த அரசு, தவறுணர்ந்து விடுதலை செய்தது. வேலை நீக்க, வழக்கில் புலவர் வென்று மீண்டும் பணியில் சேர்தல்.

1920 — இந்திய விடுதலை அறப்போராட்டத்தில் பங்கேற்றல். புவனகிரி பெருமாத்தார் பரதேசியார் மகள் பழனி அம்மையை மணத்தல். தம் தோளில் கதர்த்துணியைச் சுமந்து தெருத் தெருவாய் விற்றல்.

1921 — செப்டம்பர் 19—தலைமகள் சரசுவதி பிறப்பு. (12-9-21) பாரதியார் மறைவு.

1922 — K. S. பாரதிதாஸன் என்ற புனைபெயரைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தி, தேச சேவகன்; 'துய்ப் ளேக்க', 'புதுவை கலைமகள்' தேசோபகாரி 'தேச பக்தன்' 'ஆனந்தபோதினி' 'சுதேசமித்திரன்' இதழ்களில் தொடர்ந்து பாடல், கட்டுரை, கதைகள் எழுதுதல்.

1924 — சோவியத்துநாட்டு மாவீரர் இலெனின் இழப்பிற்குப் பாடல்,

- 1926 — ஸ்ரீ மயிலம் சுப்ரமணியர் துதியமுது—நூலை சிறிது திருத்தித் தந்தையாதல்.
- 1928 — நவம்பர்-3, கோபதி (மன்னர் மன்னன்) பிறப்பு. தன்மான (சுயமரியாதை) இயக்கத்தில் பெரியார் ஈ. வே. ராவுடன் இணைதல். தாமும் தம் குடும்பமும் பகுத்தறிவுக் கொள்கையை மேற்கொள்ளல். குடும்பத் திருமணங்களில் தாலியைத் தவிர்த்தல்.
- 1929 — 'குடியரசு', 'பகுத்தறிவு' ஏடுகளில் பாடல், கட்டுரை, கதை எழுதுதல்; குடும்பக் கட்டுப்பாடுபற்றி இந்தியாவிலே முதன்முதல் பாட்டெழுதிய முதல் பாவலர் என்ற சிறப்புப் பெறல்.
- 1930 — பாரதி, புதுவை வருகைக்கு முன்னும் பின்னும் பாடிய, சிறுவர் சிறுமியர் தேசிய கீதம்; தொண்டர் நடைப்பாட்டு; கதர் இராட்டினப் பாட்டு நூல் வடிவில் வெளியிடப்பட்டன. தொடர்ந்து சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்; தாழ்த்தப்பட்டார் சமத்துவப்பாட்டு நூல்களை ம. நோயேல் வெளியிடல். டிசம்பர் 10-ல் 'புதுவை முரசு' கிழமை ஏட்டின் ஆசிரியர் பொறுப்பேற்றல்.
- 1931 — 'புதுவை முரசு' (5-1-31) ஏட்டில் செவ்வாய் உலக யாத்திரை-கட்டுரை வரைதல். சுயமரியாதைச் கூடர் என்ற 10 பாடல்களைக் கொண்ட நூலைக் கிண்டற்காரன் என்ற பெயரில் வெளியிடல். (குத்தாசி குரு சாமிக்கு இந்நூல் படைப்பு) 18-8-41 இரண்டாம் மகள் வசந்தா (வேனில்) பிறப்பு. பள்ளி ஆண்டு விழாவில் 'சிந்தாமணி' என்ற முத்தமிழ் நாடகம் எழுதி இயக்குதல்.
- 1932 — வாரிவயலார் வரலாறு அல்லது கெடுவான் கேடு நினைப்பான்—புதினம் வெளியிடல். வெளியார் நாடகங்கட்கும், தன்மான, பொதுவுடைமைக் கூட்டங்களுக்கும் பாட்டெழுதித் தருதல்.
- 1933 — ம. சிங்காரவேலர் தலைமையில் சென்னை ஓயிட்சு நினைவுக் கூட்டத்தில் (31-1-33) நடந்த நாத்திகர் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு வருகைப் பதிவேட்டில் 'நான் ஒரு நிரந்தரமான நாத்திகன்' என்று எழுதிக்கையெழுத்திட்டல்.

1933 — முன்றும் மகள் ரமணி பிறப்பு

1934 — மாமலிபுரத்திற்கு முழுநிலா இரவில் தோழர் ப. ஜீவானந்தம், குருசாமி, குஞ்சிதம், நயினா சுப்பிரமணியம், மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, மாயுரம் நடராசன், சாமி சிதம்பரனார், எஸ். வி. இலங்கம், நாரண துரைக்கண்ணனுடன் படகில் செல்லல்; 'மாபலிபுரச் செலவு,—பாடல் பிறந்தது. 9-9-34-ல் இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன் நாடகம் பெரியார் தலைமையில் நடைபெறல். (குருசாமி இரணியன்—திருவாசகமணி. தே. எம். பாலசுப்பிரமணியம்—பிரகலாதன்)

1935 — இந்தியாவின் முதல் பாட்டோடான—'ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம்' தொடக்கம். இதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர். எஸ். ஆர். சுப்பிரமணியம் (சர்வோதயத் தலைவர்.)

1936 — பெங்களூரில் பதினான்கு நாள் தங்கி (1-4-36) 'தேசிங்குராஜன்' வரலாற்றை அடக்கிஞ் சூழ மத்தார்க்கு இஸ் மாஸ்டர் வாய்ஸ் இசைத்தட்டுகளைப் பதித்தல்.

1937 — புரட்சிக்கவி—குறுங்காவியம் வெளியிடல். 'பாலா மணி அல்லது பக்காத் திருடன்' திரைப்படத்திற்குக் கதை, உரையாடல், பாடல் எழுதுதல். இதில் நடித்தவர்கள்: தி. க. சண்முகம் உடன் பிறந்தோர் அனைவரும்.

1938 — பாரதிதாசன் கவிதைகள் முதல் தொகுதியைக் குத்தாசி குருசாமி, குஞ்சிதம் குருசாமி வெளியிட்டனர். பொருளுதவி செய்தவர் கடலூர் தி. கி. நாராயணசாமி (நாயுடு). தமிழிலக்கியத்திலேயே பெரும் புரட்சியை உண்டாக்கியதால், பெரியார், "தன்மான இயக்கத்தின் ஒப்பற்ற பாவலர்" என்று மாராட்டினார். டாக்டர். மாசிலாமணியார் நடத்திய 'தமிழரசு' இதழில் தொடர்ந்து எழுதுதல். தமிழுக்கு அமுதென்று பேர் என்ற பாடலை அச்சுக் கோத்தவர் பின்னாளில் சிறப்புற்ற எழுத்தாளர் 'விந்தன்'.

- 1939 — ‘கவி காளமேகம்’—திரைப்படத்திற்குக் கதை—
உரையாடல் பாடல் எழுதுதல். இரணியன் அல்லது
இணையற்ற வீரன் நூல் வடிவில் வருதல்.
- 1941 — எதிர்பாராத முத்தம்—காவியம், காஞ்சி பொன்னப்
பாவால் வானம்பாடி நூற்பதிப்புக் கழகத்தில்
வெளியிடல். இதற்கு மேலட்டை ஓவியம் இராய்
சௌத்திரி.
- 1942 — குடும்ப விளக்கு I வெளியிடல். இந்தியப் போராட்ட
எழுச்சியை மறைமுகமாக ஊக்குவித்தல். இரண்
டாம் உலகப்போரை—இடலரை எதிர்த்தல். பல
ஏடுகட்கும் எழுதுதல்.
- 1943 — பாண்டியன் பரிசு—காவியம் வெளியிடல்.
- 1944 — பெரியார் முன்னிலையில் தலைமகள் சரசுவதி
திருமணம். மணமகன் புலவர் கண்ணப்பர். ‘இன்ப
இரவு’ (புரட்சிக்கவி) முத்தமிழ் நாடகம் அரங்
கேற்றம். இருண்ட வீடு, காதல் நினைவுகள், நல்ல
தீர்ப்பு, (நாடகம்) அழகின் சிரிப்பு ஆகிய நூல்கள்
ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வெளியிடல். ‘சதிசுலோசனா’
என்ற திரைப்படத்திற்குக் கதை, உரையாடல்
யாட்டு எழுதுதல். குடும்ப விளக்கு II வெளியிடல்,
செட்டி நாடு முழுதும் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள்
நடத்திப் பகுத்தறிவு இயக்கத்தைக் காலான்றிச்
செய்தல். கலைவாணர் என். எஸ். கே. வுக்காசு
‘எதிர்பாராத முத்தம்’—நாடகமாகத் தீட்டித்
தருதல். ‘கற்கண்டு’ ‘பொறுமை கடலினும் பெரிது’
இணைத்து எள்ளல் நூல் வெளியிடல்.
- 1945 — புதுவை, 95, பெருமாள் கோயில் தெரு வீட்டை
வாங்குதல். தமிழியக்கம் (ஒரே இரவில் எழுதியது),
‘எது இசை’ நூல்கள் வெளியிடல்.
- 1946 — ‘முல்லை’ இதழ் தொடங்கப்பட்டது. அமைதி—
ஊமை நாடகம் வெளியிடல். (29-7-46) பாவேந்தர்
‘புரட்சிக்கவி’ என்று போற்றப்பட்டு ரூ. 25000—
கொண்ட பொற்கிழியை, நாவலர் சோமசுந்தர
பாரதியார் தலைமையில் பொன்னாடை போர்த்தி,
அறிஞர் அண்ணா திரட்டித் தந்தார். தமிழகப்
பேரறிஞர்கள் அவர்களும் வாழ்த்திப் பேசினர்.

8-11-46-ல் முப்பத்தேழுமாண்டு தமிழாசிரியர் பணிக்குப்பின் பள்ளியிலிருந்து ஓய்வு பெறுதல்.

- 1947 — புதுக்கோட்டையிலிருந்து குயில் 1, 2 மாத வெளியீடு. 'செளமியன்' நாடக நூல், பாரதிதாசன் ஆத்திசூடி வெளியீடுதல், சென்னையில் 'குயில்' இதழ்; 'ஆயிரம் தலைவாங்கி அபூர்வ சிந்தாமணி' திரைப்படக் கதை, உரையாடல், பாட்டு தீட்டல் இசையமுது வெளியிடல். புதுவையிலிருந்து 'குயில்' ஆசிரியர்—வெளியீடுபவர். 'கவிஞர் பேசுகிறார்' சொற்பொழிவு நூல்.
- 1948 — காதலா கடமையா? காவியம்; முல்லைக்காடு, இந்தி எதிர்ப்புப் பாடல்கள், படித்த பெண்கள் (உரை நாடகம்) கடல் மேற்குமிழிகள் காவியம்; குடும்ப விளக்கு iii; திராவிடர் திருப்பாடல், அகத்தியன் விட்ட கரடி நூல் வெளியிடல். 'குயில்' மாத ஏட்டிற்குத் தடை; நாளேடாக்கல். கருஞ் சிறுத்தை உருவாதல்.
- 1949 — பாரதிதாசன் கவிதைகள் 2 ஆம் தொகுதி; சேர தாண்டவம் (முத்தமிழ் நாடகம்); தமிழ்ச்சியின் கத்தி காவியம், ஏற்றப் பாட்டு, வெளியிடல்.
- 1950 — குடும்ப விளக்கு iv; குடும்ப விளக்கு v வெளியிடல்.
- 1951 — செப்டம்பர் 15. ல் வேனில் (வசந்தா தண்டபாணி திருமணம். அமிழ்து எது; கழைக் கூத்தியின் காதல்—வெளியிடல்.
- 1952 — 'வளையாபதி' திரைப்படம் கதை, உரையாடல் பாட்டு. இசையமுது இரண்டாம் தொகுதி வெளியிடல்.
- 1954 — பொங்கல் வாழ்த்துக் குவியல்; கவிஞர் பேசுகிறார் சொற்பொழிவு நூல் வெளிவரல், குளித்தலையில் ஆட்சி மொழிக் குழுவிற்குத் தலைமை ஏற்றல்.
- 1954 — 7-2-1954 மூன்றாம் மகள் ரமணி-சிவசுப்ரமணியம் திருமணம்.
- 1955 — புதுவைச் சட்டமன்றத் தேர்தலில் வெற்றியுற்று அவைத் தலைமை ஏற்றல். சூன் 26-ல் மன்னர் மன்னன்—மைசூர் வீ. சாவித்திரி திருமணம். கோவை. அ. அய்யாமுத்து தலைமை. பாரதிதாசன்

கதைகள், பாரதிதாசன் கவிதைகள் - மூன்றாம் தொகுதி வெளியிடல்.

1956 — தேனருவி—இசைப்பாடல்கள் வெளியிடல்.

1958 — தாயின்மேல் ஆணை; இளைஞர் இலக்கியம் வெளியிடல். தமிழகப் புலவர் குழுவின சிறப்புறுப் பிணராதல். 'குயில்' கிழமை ஏடாக வெளிவருதல்.

1959 — பாரதிதாசன் நாடகங்கள்; குறிஞ்சித்திட்டு காவியம் வெளியிடல்; பிசிராந்தையார் முத்தமிழ் நாடகம் தொடர்தல்; 1-11-59 முதல் திருக்குறளுக்கு வள்ளுவர் உள்ளம் என்ற உரை விளக்கம் எழுதுதல்.

1961 — சென்னைக்குக் குடி பெயர்தல். பாண்டியன் பரிசு— திரைப்படம் எடுக்கத் திட்டமிடல். செக் நாட்டு அறிஞர் பேரா. கமில்சுலபில் செக் மொழியில் பெயர்த்த பாவேந்தரின் பாடல்களைக் கொண்ட நூலைப் பெறுதல். ஜஸ்டிஸ். எஸ்.மகராசன் நட்புறவு.

1962 — சென்னையில் மீண்டும் 'குயில்' கிழமை ஏடு (15-4-62) அனைத்துலகக் கவிஞர் மன்றத் தோற்றம், கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம், மணிமேகலை வெண்பா. வெளியிடல். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் சார்பில் இராசாசி பொன்னாடை அணிவித்துக் கேடயம் வழங்கல்.

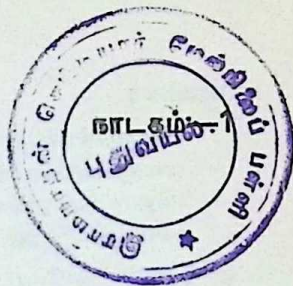
1963 — தோழர் ப. ஜீவானந்தம் மறைவு குறித்துப் 'புகழ் உடம்பிற்குப் புகழ்மலை' பாடல் எழுதுதல், சீனப் படையெடுப்பை எதிர்த்துத் தானேத்திந்திய மக்களை வீறு கொண்டெழப் பாடல்கள் எழுதுதல், பன்மணித்திரள் நூல் வெளியீடு. 72-ஆம் ஆண்டு பிறந்த நாள் விழா. வழக்கறிஞர் வி. பி. இராமன் தலைமையில் நடைபெற்றது. 'பாரதியார் வரலாறு' திரைப்படம் எடுக்கத் திட்டமிட்டு எழுதி முடித்தல். இராசிபுரத்தில் புலவர் அரங்கசாமி கூட்டிய கவிஞர்கள் மாநாட்டில் தலைமை ஏற்றல்.

1964 — பாரதியார் வரலாற்றுத் திரைப்படத்திற்குத் தீவிர முயற்சி. சென்னை பொது மருத்துவ மனையில் ஏப்ரல் 21-ல் இயற்கை எய்தல். மறுநாள் புதுவை கடற்

கரையில் உடல் அடக்கம். வாழ்ந்த காலம் 72 ஆண்டு
11 மாதம் 28 நாள்.

- 1965 — ஏப்ரல் 21. புதுவை கடற்கரை சார்ந்த பாப்பம்மா
கோயில் இடுகாட்டில் பாரதிதாசன் நினைவு
மண்டபம், புதுவை நகராட்சியினரால் எழுப்பப்
பட்டது.
- 1970 — மார்ச் கவிஞரின் 'பிராந்தையார்' நாடக நூலுக்கு
சாகித்ய அகாதமி ரூ. 5000 பரிசு வழங்கியது.
- 1970 — சனவரி ரமணி மறைவு.
- 1971 — ஏப்ரல் 29 பாவேந்தரின் பிறந்தநாள் விழா புதுவை
அரசு விழாவாகக் கொண்டாடப் பெற்றது. ஒவ்வோ
ராண்டும் அரசு விழா நிகழ்கிறது. பாவேந்தர்
வாழ்ந்த பெருமாள் கோயில்தெரு 95ஆம் எண்
இல்லம் அரசுடைமையாயிற்று. அங்கே புரட்சிக்
கவிஞர் நினைவு நூலகம்,—காட்சிக் கூடம் நடந்து
வருகிறது.
- 1972 — ஏப்ரல் 29, பாவேந்தரின் முழு உருவச்சிலை புதுவை.
அரசினரால் திறந்து வைக்கப்பெற்றது.

— சு. மன்னர் மன்னன்

17

தலைமலை கண்ட தேவர்

காட்சி—ஒன்று

இடம் : பாண்டிநாட்டு நாயினார் கோயிலைச் சேர்ந்த தேனூர் விடுதி.

காலம் : விடியும் வேளை

உறுப்பினர் : தலைமலை கண்ட தேவர் என்னும் கண்ணிலாப் பாவலர், தானப்பன், அவன் மனைவி.

காட்சியின் தலைப்பு

கை தொட்டது மனம் தொடவில்லை

நிகழ்ச்சி : தானப்பனும் அவன் மனைவியும் விடுதியில் ஒரு புறம் படுத்துறங்கினர். கண்ணில்லாத பாவலராகிய தலைமலை கண்டதேவர் அவர்களின் அண்டையில் வந்து படுத்துறங்கினார். புரண்டு படுத்த பாவலர் கை, தானப்பன் மனைவி மேல் பட்டுவிட்டது.

மனைவி : (நிடுக்கிட்டுக் கணவனைத் தட்டி) இங்கே பாருங்கோ எவனோ மேலே கையைப் போடுறான்.

தானப்பன் : டேய்! ஆர் நீ! ஏன் தொடே? வெட்டிப்படு வேன் தானப்பண்டா நான்.

த. 2

பாவலர் :

தேனூர் விடுதியிலே சேயிழையும் நீயும்நல்
ஊனும் உயிராய் உறங்குவதை-நானறியேன்
தொட்டதென்கை தானப்பா தொட்டதில்லை நெஞ்சப்பா
வெட்டுவதென் றுல்வெட்டப் பா.

தானப்பன் : ஓகோ! தற்செயலாகைதொட்டுட்டுதாம்; மனம்
தொடலியாமே! வருத்தப்படாதே பாட்டே பண்ணாமே
எண்ணாமே பாய்ச்சுகிறார் பார்டி.

மனைவி : சின்ன வெளக்கா இருந்தாலும் சிழுக்கு சிழுக்
குண்ணு எரியறப்போ தெரியாமையா பூடும் பக்கத்தே
படுத்திருக்கிறது?

பாவலர் :

சின்னவிளக் குண்டென்றாய் தீர்ந்விந்த கண்என்கண்
என்ன விளக்கினும் ஏதறியும்-என்னிலையை
என்னப்பா தானப்பா நம்பவில்லை என்றால் என்
கண்ணைப் பார்த்துப்பொறப் பா

தானப்பன் : பொறுத்துக் கிட்டேன் ஐயா, பொறுத்துக்
கிட்டேன். கண்ணில்லாதவர்டி, கண்ணில்லாதவர்.

மனைவி : ஐயே இரக்கமாயிருக்குது பாக்கப் பாக்க!
(இதற்கு பாவலரைத் தேடிக்கொண்டு திண்ணத் தேவன்
வந்து விடுகிறான்.)

திண்ணன் : கூத்தர் வீட்டுக்குப் போனேன். நீவீர் கூத்து
முடிந்தவுடன் கிளம்பிவிட்டதாகச் சொன்னார்கள்; இங்கு
வந்தேன். இங்கு வந்த நீர் சிறிது தொலைவில் உள்ள
வீட்டுக்கே வந்து விடுவதுதானே? புறப்படுவோம்.

(இருவரும் செல்கிறார்கள்.)

வழிநடைப் பேச்சு

திண்ணன் : கூத்து எப்படி?

பாவலர் :

வல்லான் வரைந்தவற்றில் பேர் மாற்றி ஊர்மாற்றும்
கல்லான் கலச்சோறும் கல்லேயாம்—சொல்லோ
பிழை! பாட்டில் பின்னடி முன்னடி! என்னை
அழைத்ததால் கண் விழித்தேன் அங்கு!

திண்ணன் : அவ்வளவுதானா! நீர் வீடு சேர்ந்தவுடன்
ஊரார் சேர்ந்து உம்மை ஒரு கேள்வி கேட்க எண்ணி
யிருக்கின்றார்கள். அக் கேள்வி என்ன தெரியுமா? நீர்
எதற்காக இரவில் வீடு தங்குவதில்லை? என்பதே.

இந்த கேள்விக்கு நீவீர் தக்கவிடை கூறவில்லை
யானால் தண்டனை கிடைக்கும்.

பாவலர் :

கூட்டும் கேட்கட்டும் குற்றமிருந் தால்என்னைச்
சாட்டும் தண்டிக்கட்டும்.

(போகின்றார்கள்)

காட்சி—இரண்டு

இடம் : ஷே நயிரூர் கோயிலை அடுத்த காட்டர்ந்த குடி
என்னும் சிற்றூரில் பாவலர் வீடு.

காலம் : காலை பத்து மணி.

உறுப்பினர் : ஊரார், பாவலர் வீட்டார்.

காட்சித் தலைப்பு :

வேண்டும், மனைக்கு விளக்கு

நிகழ்ச்சி : வீட்டினரும் ஊராரும் உட்கார்ந்திருக்கின்றார்கள்;
பாவலர் நிற்கின்றார்.

நாட்டாண்மைக்காரர் : நீவீர் வீட்டுக்கொரு பிள்ளை,
பெற்றோர் உள்ளத்தை வாட்டுகின்றீர்! எந் நேரமும்

வெளியில் போய் விடுகின்றீர். இரவில் வீட்டுக்கு வருவதேயில்லை. இதற்கென்ன காரணம் கூறுகின்றீர்.

பாவலர் :

கண்ணுமில்லை, கைக்குத் துணையாய்க் கடமைசெயும்
பெண்ணுமில்லை, பெற்றோர்க்குத் தொல்லைதரும்.
எண்ணமில்லை,
ஊராரோ என் இனைய உள்ளம் உணரவில்லை,
யாரோடு போராடு வேண்.

நாட் : உம் திருமணம் குறித்து நீர் யாரோடும் போராட முடியாது. நீர், ஓர் கவிஞராயினும் கள்ளரே! கள்ளர்க்கு இருக்க வேண்டிய ஒழுக்கம் கடுகளவும் உம்மிடம் இல்லை. முன்னெல்லாம் மன்னர் இருந்தார். இப்போது இல்லை.

படையில்லை, படையாட்சியில்லை. நிலைமை இல்லா திருந்தும் தலைவர் நமக்கில்லை. இருந்தால் அவரிடத்தில் நல்ல எண்ணமில்லை. கல்வி கற்க வாய்ப்பில்லை.

கழனியில்லை, உழவுமில்லை; உயிர்வாழ ஒருவழிதான் கண்டோம்-கையாண்டோம்.

நீவீர் இந்நாள் வரைக்கும் எத்தனை முறை எவரெவர் பொருளை பறித்தீர்? இல்லை. எவர் உமக்கு பெண் தருவார்.

பாவலர் :

அன்னை யுடைமை; அழியாத் தமிழ்ச் சொற்கள்!
அன்னவற்றை அள்ளி என் பாட் டாக்குவேன்-என்
புகழைத்
தாண்டும் ஒரு கள்ளன் எங்குள்ளான் சாற்றுவீர்?
வேண்டும் மனைக்கு விளக்கு.

நாட் : கவித்தொழில், கள்ளர் தொழிலாகாது. ஒன்பது நாள் தவணைத் தந்தோம். ஒருமுறையாவது தொழில் செய்து காட்ட வேண்டும்.

நம் தொழில் ஒழுக்கமற்றதாயிருக்கலாம். ஆயினும்
பழக்கம் பழுதாகக் கூடாது. (கூட்டம் முடிந்தது.
அவரவர் வீடு சென்றார்கள்)

காட்சி—மூன்று

இடம்: ஷேயூர் ஆலின் அடி

காலம்: முதுமாலை

உறுப்பினர்: பாவலர் நெஞ்சு

காட்சித் தலைப்பு:

நெஞ்சே வா

பாவலர் :

பூவடியால் மைந்தார் புலன் கலக்கும் இந்த ஊர்த்
தேவடியா னுக்களிப்பார் செல்வத்தைத்—தேவடியாள்
எட்டி ஒரு பக்கம் இடுவாள் அதைப்பறிப்பேன்
கட்டிற்கீழ் நெஞ்சே கவிழ்.

(பேசுகின்றார்)

காட்சி—நான்கு

இடம்: ஷேயூர் தேவடியாள் வீடு

காலம்: இரவு

உறுப்பினர்: தேவடியாள், பாவலர்

காட்சித் தலைப்பு:

பார்ப்பனைப் பாரா என் கண்

நிகழ்ச்சி தேவடியாள் சிவபூசை முடித்துத் திருப்புவண
நாதர் மேல் பாடத் தொடங்கினாள்,

திருப்பூ வணநாதா தேவர் அடியார்
கருப்பூ வணந்தந்த கண்ணி-கருத்தில் உன்தாள்
சேர்ப்பாரைப் பார்ப்பேன், சிவம் பார்ப்பேன்...

நின்று விடுகிறது வெண்பா. முடிக்கச்சொல்
தேடுகின்றாள். அதே நேரம் கட்டிலின் கீழிருந்து
ஒருகுரல்.

...ஊர்த்திருடும்

பார்ப்பாணைப் பாரா என் கண்.

என வெண்பாவை முடிக்கக் கேட்ட தேவடியாள்
உவப்பால் துள்ளுகின்றாள்.

தேவடியாள்:- (கட்டிலின் கீழுள்ள பாவலரைத் தொட்
டிழுத்து) இப்படி ஒரு பாவலர் இருந்தாரா? நீவிர் கட்டி
லின் கீழ்க் கவிழ்ந்து படுத்துப் பதுங்கியது எதற்கு?

பாவலர்:

பொருள்வேண்டு மென்றுரைத்தார் ஊர்ப்பொது வாளர்
திருடத்தான் சேர்ந்திருந்தேன் இங்கு.

தேவடியாள்: திருடவில்லையே

பாவலர்:

அரிதில் அரிது திருடல், அதுவும்

தெரிதற் கரியதாய ஒன்று.

தேவடியாள்: ஊர்ப் பொதுவாளர் பொருள் கேட்டார். பெரும்
பொருள் தருகின்றேன். அவரிடம் கொண்டு போய்ப்
போட்டுவிட்டு வந்துவிடுங்கள். என் காதல் நோய்க்கு
மருந்து தந்து விடுங்கள்.

பாவலர்:

அமிழ்துக்கும் கண்டுக்கும் தேனுக்கும் மேலாம்

தமிழுக்குத் தொண்டுசெய்வோம்வாடி! தமிழ்த்தாய்

ஆரியத்தால் சாகையிலே காதலொன்று? ஆருயிராம்

காரியத்தில் கண்ணா யிரு!

தேவடியாள்: தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோம்.

(பாவலார் பெரும் பொருளோடு செல்கின்றார்)

கழைக் கூத்தியின் காதல்

காட்சி—ஒன்று

இடம்: தொண்டை நாட்டுப் புழற்கோட்டம் சாரிந்த அப்பனூர்த் தோட்டக்காடு.

நேரம்: மாலை

கதை உறுப்பினர்: முத்து நகை என்னும் கழைக்கூத்தி, அவள் தோழிமார், மன்னன் சடையநாதன், அவன் அமைச்சன் முதலியவர்கள்.

நிகழ்ச்சி: பேச்சும் விளையாட்டும்

முத்துநகை: பாருங்கள் அத்திப் பழக்குலை; அழகிய மாணிக்கத் தொங்கல்!

முள்ளி: நம் கண்ணைப் பறிக்கிறது; நம்மால் பறிக்க முடியுமா அதை?

பொன்னி: எட்டவில்லையானால் என் தோளின் மேல் ஏறு.

(முள்ளி பொன்னியின் தோள்மேல் ஏறிப் பழக் குலைகளைப் பறித்துப் போடுகிறாள்)

வள்ளி: (அத்திப் பழங்களை வாயில் தள்ளிக்கொண்டே) முள்ளி உனக்கு மிகுந்த துன்பம்.

முத்துநகை: ஆமாம் வள்ளி, அவளுடைய துன்பம் உனக்கு இன்பம். பழம் பறித்துப் போட்டவள் இறங்கி வருமுன் பத்து இருக்கும் நீ விழுங்கியவை.

வள்ளி: ஐயையோ நான் உண்டவை ஏழெட்டுத்தான் இருக்கும்.

முள்ளி: அப்படியானால் நாலேந்துதான் மீதியிருக்கும் (முள்ளி இறங்கி வந்து மீதியுள்ள பழங்களை எண்ணுகிறாள்)

பொன்னிக்கு ஒன்று. இந்தா (பொன்னி பெற்றுக் கொள்கிறாள்)

வள்ளி: நான் ஒன்று எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். மீந்தவை முன்று. அவை முத்து நகைக்கு (முத்து நகைக்குக் கொடுக்கிறாள் முள்ளி)

முத்துந: துன்பப்பட்டுப் பறித்தவளுக்கு ஒன்று. சும்மா நின்ற எனக்கு முன்று (வாங்க மறுக்கிறாள்)

முள்ளி: இதிலென்ன துன்பம்? ஒன்று போதும் எனக்கு.

முத்துந: எனக்கும் ஒன்று போதும்.

முள்ளி: சரி உனக்கும் ஒன்று. மீதி இரண்டு பழங்களை நான் குறிப்பிடுகிறபடி உன் கையாலேயே கொடு. ஒன்று யாப்புத் தவறாமல் பாப்புணையும் உன் வல்லமைக்கு. மற்றொன்று உன் கழைக்கூத்தின் திறமைக்கு.

பொன்னி: நல்லபரிசு! பெற்றுக் கொள்ளேடி முத்துநகை? அறுபது அடி நீளத் தறி நட்டு, அதன் நுனியில் இருபது அடி நீள மூங்கில் வளை கட்டிப், பறை முழங்கி, ஊர் கூட்டி, ஆடச் சொன்னார்கள் உன்னை. என் கண்ணை, நீ காலுக்குச் சிறாய் மாட்டி, மேலுக்குக் கச்சை இறுக்கி, உடுக்கை போன்ற உன் இடுப்பு அசைய நடந்து சென்று அந்த நெடுந்தறி மேல் தலைமீழாக ஏறினா; வளைந்து கொடுக்கும் மூங்கில் நுனியை ஒரு கையால் பற்றினா. உன்னுடல் வானத்தில் தொங்கும் அத்திப் பழம்; கண் கவர்ந்த மாணிக்கத் தொங்கல்.

முள்ளி: உன் புகழ் உனக்குத் தெரியாது. அன்றைக்கு நம் அப்பனுார், அதிரிந்தது, உன் ஆடல் கண்ட வியப்பால்.

வள்ளி : ஒன்றின் மேல் ஒன்றாகப் பத்துக் குடங்கள் அடுக்கி, மேற் குடத்தில் நீ நின்றாடிய பா கும், உடன் பாடிய தென்பாங்கும், பாட்டன் காலத்துப் பகைவரையும் உன் வீட்டின்வாயிலில் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட வில்லையா!

(முத்துநகை, எதிரில்-தொலையில் பார்வை செலுத்துகின்றாள்)

முத்துநகை : அதோ பாருங்கள், திறந்த வெளியில் பறந்து வரும் குதிரைகளின் வரிசை, வில்லில் விடுபட்ட அம்புகள்.

முள்ளி : முத்துநகை! முத்துநகை! மண்ணர் சடையநாதர்! அமைச்சர்! படைத்தலைவர்! உடற் காப்பாளர்! வருகின்றார்கள். நாம் மறைந்து கொள்வோம்.

(தோழிமார் மரங்களில் பதுங்கிக் கொள்கிறார்கள். முத்துநகை, அருகில் நீண்டு தாழ்ந்த ஆலின் கிளை மேல், அதன் விழுதைப்பற்றி ஏறிக் கொள்ளுகின்றாள். அரசன் சடையநாதனை அவள் கண்கள் உற்று நோக்குகின்றன. முத்துநகை மறைந்திருக்கும் கிளையின் கீழாக மன்னனின் குதிரை செல்லுகிறது! முத்துநகை, மன்னனின் மணிமுடியைத் தன் இரு கால் களால் கழற்றிக் கொள்கின்றாள். முடி பறி போனதும் தெரியாமல் குதிரையை முடுக்கிக் கொண்டு செல்லுகின்றான் சடையநாதன்.

காட்சி—இரண்டு

இடம் : தொண்டை நாட்டுப் புழற்கோட்டத்தின் அரண்மனை வாயில்.

நேரம் : ஷே.

கதை உறுப்பினர் : சடையநாதன்; அவனைச் சார்ந்த அமைச்சர் முதலியோர்.

நிகழ்ச்சி : மானக் கேடும் மனக் கொதிப்பும்.

அமைச்சர் : மணிமுடி எங்கே?

அரசன் : (குதிரையை விட்டு இறங்கித் தன் தலையைத் தடவிப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு) வழியில் தவறி விழுந்ததா? என்ன மானக்கேடு! உடற்காப்பாளர் உடன் வந்தீர்கள்!

உடற்கா : வழியில் தவறி விழவில்லை.

அரசன் : பொய். கடமை தவறியவர்கள் பேசும் பேச்சு; விரைவாக உணவை முடித்து வாருங்கள்.

உடற்கா : விடைதர வேண்டுகிறோம், உணவருந்துவதற்கல்ல.

அரசன் : பசி வருத்தம் இருக்குமே!

உடற்கா : கொல்லாது!

(உடற்காப்பாளர்கள் தம் குதிரைகளில் பாய்ந்தேற அவை மான் விசை கொள்ளுகின்றன.)

அரசன் : மணிமுடி மறைந்தது! பகைவர் கேட்டால் சிரிப்பார்கள். நான் வழியில் உறங்கவில்லை. என் உணர்வு மழுங்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் தலையில் முடியில்லை. மறைந்தது தெரியவில்லை. என் பகைவரின் கைவரிசையா?

அமைச்சர் : உயிரை அல்லவா பறித்திருப்பார்கள் வேந்தே!

அரசன் : எல்லைப் புறத்து விடுதியில் இறங்கினோம், சிறிது உறங்கினோம். எல்லைப்புற மக்களைப் பிறகு கண்டோம். 'விழிப்போடு இருங்கள்' என்று விண்டோம், சிற்றுணவு உண்டோம். கழற்றி வைத்த மணிமுடியை எடுத்தணிந்து தானே குதிரை மேல் ஏறினேன்.

அமைச்சர் : நினைவிருக்கிறது எனக்கு! படைத்தலைவர் எடுத்துக் கொடுத்தார். அதை உடற்காப்பாளர் துடைத்துக்

கொடுத்தார். முடிபூண்டபடியே குதிரை மீது ஏறினர்.

மன்னன் : என்ன வியப்பு! மணிமுடி போனதை அறியாத நான் மாநிலம் ஆள்வதெப்படி? இன்று மணிமுடி பறி கொடுத்தேன்; இதற்கு முன் என்னென்ன பறி கொடுத்தேனோ? இனி என்னென்ன பறி கொடுப்பேனோ?

எனக்குப் பெரும்படை இருந்தென்ன, என் கண் முடித்தனத்தின் அடிப்படை மீது?

வல்லமையற்ற என் பகைவர்கள், என் திறமைக் குறைவால் வல்லமை அடைகிறார்கள். அமைச்சரே! என்ன எண்ணத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றீர்?

அமைச்சர் : நம் குதிரைகள் ஒரு பெரிய ஆலின் அடிவழியாக வந்தன.

மன்னன் : விழுது தடுத்ததால் விழுந்திருக்கவும் கூடும் என்கிறீர். அப்படியானால் அப்போது நான் பஞ்சு மெத்தை யிலா தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன்? சிரிப்பு வருகிறது கொதிப்பையும் தாண்டிக் கொண்டு!

அமைச்சர் : நாம் அங்கே போகத்தான் வேண்டும்.

மன்னன் : பசித்துன்பம்... ஆம்... உயிரையா போக்கிவிடும்!

(அரசன் குதிரை மேற் பாய்ந்தேறப் படைத் தலைவனும், அமைச்சனும் பின்பற்றக்குதிரைகள் விரைகின்றன.)

காட்சி—மூன்று

இடம் : அப்பனார்த் தோட்டம் காடு.

நேரம் : மாலை

கதை உறுப்பினர் : முத்துநகை, தோழிமார்.

நிகழ்ச்சி : அச்சமும் வியப்பும்.

முள்ளி : இந்தக் கிளைமேல்தானே ஏறி மறைந்தாள்!

பொன்னி : ஏடி முத்துநகை!

(தோழிமார் முத்துநகைப் பேர் சொல்லிக் கூவி
அழைக்கிறார்கள் பன்முறை)

வள்ளி : அவள் இந்தக் கிளையில் ஏறியதைப் பார்த்தோம்
நன்றாக! அதைவிட்டு அவள் இறங்கியிருந்தால் நமக்குத்
தெரியாமலா போகும்? இங்குதானே இருந்தோம்.

(அவள் ஏறிய கிளையை அண்ணாந்து பார்த்தபடி,
அவளைக் கூவிக் கூவி அழைக்கிறார்கள்
தோழிகள்.)

பொன்னி : நமக்குத் தெரியாமல் இறங்கி ஓடியிருப்பாள்.

வள்ளி : ஓடி மறைந்து கொண்டிருப்பாள் நம்மை ஏமாந்தவர்
களாக்க.

முள்ளி : இருக்கும். இருக்கும், முத்துநகை, நாழிகை ஆகிறது
வீட்டுக்குப் போகிறோம் வந்துவிடு.

(அனைவரும் சுற்று முற்றும் பார்க்கிறார்கள் முத்து
நகை வருவாள் என்று)

பொன்னி : முத்துநகை, வீட்டுக்குப் போகிறோம், வந்துவிடு
இன்னும் விளையாடாதே..... நாம் போகலாமா,
நாம் போகலாமா வள்ளி, முள்ளி?

முள்ளி : போகலாம்.

(முவரும் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்கிறார்கள்.
ஆலின் கிளை அசைகிறது மேலும் கீழுமாக,
முவரும் கிளையை வியப்புடன் பார்க்கிறார்கள்.)

பொன்னி : கிளை ஆடுகிறது; காற்றால் அல்ல.

முள்ளி : தானே ஆடவில்லை கிளை உந்தப்படுகிறது. கிளையில்
அவளும் இல்லையே.

வள்ளி : உந்தப்படுகிறது. யாரால்? அதெல்லாம் இல்லை. நீண்டு தாழ்ந்த கிளையைச் சிறிய காற்றும் கீழ் மேலாக அசைக்கும், போகலாம் வாருங்கள்.

(கிளையை நோக்கியபடியே வீடு செல்ல நாலடி எடுத்து வைக்கிறார்கள் தோழிகள். ஆலின் கிளையில் இலை தழைந்த ஒரு சிறு கிளை கலகல வென்று உலுக்கப்படுகிறது.)

வள்ளி : இதென்ன! எனக்கு அச்சமா யிருக்கிறது!

பொன்னி : பேயா இருக்குமோ?

முள்ளி : காணோமே ஒன்றையும்!

வள்ளி : பேய் கண்ணுக்கா தெரியும்?

முள்ளி : பின் எதற்குத் தெரியும்?

வள்ளி : அதன் ஓசைதான் காதில் கேட்கும்.

முள்ளி : நம் குரல் அதற்குக் கேட்குமா?

வள்ளி : கேட்கும்.

முள்ளி : அப்படியானால் கூப்பிடு. எங்கே எங்கள் முத்து நகை என்று கேட்டுப் பார்க்கலாம்.

பொன்னி : நீதான் கூப்பிட்டுக் கேள். நாங்கள் வீட்டுக்கு ஓடி விடுகிறோம்.

முள்ளி : பேயே,

(‘ஏன்’ என்று ஒரு கிச்சக் குரல் கேட்கிறது. மூவரும் அச்சத்தால் சிறிது தொலைவில் ஓடித் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். மெல்ல மெல்ல மீண்டும் திரும்பி வருகிறார்கள்.)

முள்ளி : பேயே எங்கள் முத்துநகை எங்கே?

(‘அவளை நான் விழுங்கிவிட்டேன்’ என்ற கிச்சக் குரல் கேட்கிறது. ‘ஐயையோ’ என்று மூவரும் விழுந்

தடித்துக் கொண்டு ஓடுகிறார்கள். "ஓடாதீர்கள்
 • ஓடாதீர்கள் நான்தான் முத்துநகை" என்ற
 குரல் கேட்கிறது. ஓடியவர்கள் திரும்பிப்பார்த்து
 நிற்கிறார்கள்! மெதுவாக ஆலமரத்தை நோக்கி
 வருகிறார்கள். ஆலின் கிளையிலிருந்து மணி
 முடியும் கையுமாக முத்துநகை குதிக்கிறது)

வள்ளி : நம் முத்துநகைதான்.

முள்ளி : எங்கே மறைந்திருந்தாள்! மறைந்திருக்க அந்தக்
 கிளையில் இடமேது?

பொன்னி : முத்துநகைதானா, வேறு.....

முத்துந : பேயல்ல, முத்துநகைதான்? அச்சங்கொள்ளிகள்
 நீங்கள்.

வள்ளி : இதென்ன கையில்? ஒளி மணிகள், அட்டா தங்க
 மரக்கால.

பொன்னி : இல்லை, மணிமுடி! ஏது? ஏது முத்துநகை?

முத்துந : குதிரைமேற் சென்ற அரசர் முடியைக் கிளேமேல்
 இருந்தபடி கழற்றிக் கொண்டேன்.

(அனைவரும் கையால் வாயைப் பொத்திக் கொள்
 கிறார்கள் கண்ணில் அச்சம்)

பொன்னி : என்ன செயல்செய்தாய் முத்துநகை?

(முத்துநகை, மணிமுடியை உற்றுநோக்கிப் புன்னகை
 புரிகிறது; அதைத் தன் மார்போடு அணைத்துக்
 கொள்ளுகிறது.)

வள்ளி : நீ எங்கள் முத்துநகைதானே? (அச்சம்)

முத்துநகை : அச்சப்படாதே. சிறிய பொருளுக்குப் பின்னால்
 என் உடலை மறைத்துக் கொள்ளத் தெரியும் எனக்கு.
 அதன் பேர் விச்சுளி ஆட்டம், பேய் என ஒன்று உண்டா
 வீணான நடுக்கம்.

பொன்னி : இவ்வளவுதானா!

வள்ளி : எனக்குமட்டும் அப்போதே தெரியும்.

முள்ளி : எனக்குந்தான் தெரியும்

வள்ளி : தெரிந்துதான் நடுங்கினீர்களா என்ன?

(முத்துநகை, எதிரில் நோக்குகிறாள். மூன்று குதிரைகள் ஆலமரத்தை நோக்கி வருகின்றன.)

முத்துந : நீங்கள் தொலைவில் ஓடி மறைந்து கொள்ளுங்கள்.

(தோழிமார் ஓடி விடுகிறார்கள். முத்துநகை, முன்போல் ஆலின் கிளையில் ஏறி மறைகிறாள் மணி முடியுடன்.)

காட்சி—நான்கு

இடம் : ஆலின் அடி

நேரம் : முதிர் மாலை

கா. உறுப்பினர் : முத்துநகை, அரசன் முதலியவர்.

நிகழ்ச்சி : வியப்பும் திகைப்பும்

மன்னன் : (குதிரை விட்டு இறங்கி) அமைச்சரே, படைத் தலைவரே, இந்த ஆலமரத்தின் விழுது என் மணிமுடியைக் கீழே தள்ளியிருக்கும் என்ற நினைக்கிறீர்கள்? அப்படியா. னால் தேடுவோம் இங்குத்தானே விழுந்து கிடக்க வேண்டும்.

(அனைவரும் தேடுகிறார்கள்.)

அமைச்சர் : எங்கும் காணோமே.

(ஆலின் கிளை மேலும் கீழுமாக அசைகிறது; அரசன் முதலியோர், அசையும் அக் கிளையை அண்ணாந்து பார்க்கிறார்கள்.)

ப. தலைவன் : கிளையின் அசைவுக்கும் காரணம் என்ன?

(னை முன்னிலும் மிகுதியாக அசைகிறது.)

அரசன் : என்ன!

(அரசன் முதலியோர் கிளையையும் அதில் உள்ள தழை இடுக்குகளையும் ஊன்றி நோக்குகிறார்கள்)

அரசன் : ஒன்றும் விளங்கவில்லை!

அமைச்சர் : என்ன வியப்பு!

ப.தலைவன் : காற்றல்ல காரணம்.

அமைச்சர் : தென்றல் மெல்லென அசைகிறது. கிளையோ மேலும் கீழுமாக ஆடுகிறது.

ப.தலைவன் : மந்தி சூத்தி அசைப்பதுண்டு. இருந்தால் தெரியுமே! அணிற் பிள்ளையா அசைக்கும்? அதையும் காணோமே!

(கிளையின் அசைவு முன்னிலும் அதிகரிக்கிறது)

அரசன் : அமைச்சரே, படைத் தலைவரே, மக்களின் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட நிகழ்ச்சியாகத் தோன்றவில்லையா?

படைத்தலை : மக்களின் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு வல்லமை அது, இவ்வாறு செய்வது ஏன்? இதனால் யாருக்கு நன்மை? நமக்குப் புரியாத வகையில் பிறர் செய்யும் செயலே இது என்று நினைக்கிறேன். நீண்டு தாழ்ந்த இக் கிளையை வெட்டித் தள்ளிப் பார்ப்போம்.

(தன் வாளை உருவுகிறான்)

கிளை : கிளையை வெட்டாதே!

(அரசன் வியப்பும் திகைப்பும் அடைகிறான்)

அரசன் : நீ யார்?

கிளை : என்னைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பவேண்டாம்,

அரசன் : என் மணிமுடி காணப்படவில்லை அறிவாயா?

கிளை : அதோ புத்தூர் இருக்கிறதல்லவா? அங்கே வழிப் போக்கர் தங்கும் பொதுச் சாவடிக்கு இன்று நள்ளிருளில் தனியே வருக, மணிமுடி கிடைக்கும்.

அரசன் : யார் கொடுப்பார்?

(பதில் இல்லை)

அரசன் : யார் எடுத்தார்?

(பதில் இல்லை)

அரசன் : இங்கே தந்தால் என்ன?

(பதில் இல்லை)

அரசன் : இன்னும் ஒரு பேச்சுப் பேசு!

(பதில் இல்லை)

அரசன் : வல்லவன் மிழற்றும் யாமே! மாமரத்து குயிலே இன்னும் ஒரு பேச்சுப் பேசு!

அரசன் : இருவிழிக்கு எட்டாத இன்பத்தேன்கூடே, ஒரு துளி துளிப்பாய்.

(பதில் இல்லை. அண்ணாந்து கொஞ்சிய அரசனின் உள்ளம் எண்ணத்தில் ஆழ்கிறது.)

அரசன் : போகலாம்.

(அனைவரும் குதிரை ஏறிப் போகிறார்கள்)

அரசன் : இதோ வந்துவிடுகிறேன்.

(திரும்பி ஆனின் அடியில் வந்து கிளையை உற்றுப் பார்க்கிறான், போகிறான்.)

காட்சி—ஐந்து

இடம் : ஷே

நேரம் : ஷே

கா. உ : முத்துநகை, தோழிமார்.

நிகழ்ச்சி : கேலியும் மகிழ்ச்சியும்

(முத்துநகை பொத்தென்று குதிக்கிறாள். தோழிமார் கலகலவென்று நகைத்து ஓடி வருகிறார்கள்)

முள்ளி : வல்லவன் மிழற்றிய யாமே, மாமரத்துக் குயிலே!
இன்னும் ஒரு பேச்சு பேசு! இருவிழிக்கு எட்டாத இன்பத்
தேன்கூடே! ஒரு துளி துளிப்பாய்.

பொள்ளி : ஏன் முத்துநகை இத்தனைக்கும் பதில் சொல்
லாமல் இருந்துவிட்டாய்?

முத்துநகை : விரைவில் நிகழ்ச்சி முடிய வேண்டுமே.

முள்ளி : இல்லாவிட்டால்?

முத்துநகை : எவ்வளவு நேரம் என் உடல் துன்பத்தைப்
பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது?

முள்ளி : ஏன்?

முத்துநகை : எதிரிக்கு யான் இருப்பது தெரியாதிருக்க என்
உடலை ஒடுக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும், காணுவோர்
மனப்போக்கை அறிந்து! அதுதான் நான் முன் சொன்ன
விச்சுளியாட்டம். கழைக் கூத்தைச் சேர்ந்தது.

முள்ளி : எத்தனை மெல்லிய பொருளிலும் உன்னால் மறைந்து
கொள்ள முடியும்?

முத்துநகை : என் முன் கையளவு தடிப்பும், என் அளவு
உயரமும் உள்ள கோலில் நான் மறைந்து கொள்ள
முடியும். மறைந்திருக்கும்போது அக் கோலின் நாற்புறமும்
பிறர் பார்க்கவிடக் கூடாது. எதிர்ப்புறத்தாரீகி மட்டுந்
தான் தெரியாதபடி மறையமுடியும்.

பொன்னி : முத்துநகை, இன்று நள்ளிரவில் என்ன செய்யப் போகிறாய்?

மு. நகை : தோழியர்களே, இதையெல்லாம் யாரிடமும் சொல்லாதீர்கள். நம் பெற்றோருக்கும் தெரியாதிருக்க வேண்டும், என்ன?

முள்ளி : யாரிடமும் கூறவில்லை உறுதி.

மு. நகை : பொன்னி, வள்ளி, என்ன?

பொன்னி : உறுதி!

வள்ளி : உறுதி!

மு. நகை : உறுதியைக் காப்பாற்றுங்கள். எனக்கும் உங்களுக்கும் நலம் உண்டு. இன்றிரவு நாம் உணவுண்டு பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் இங்கு வந்து கூடிப் பேசுவோம் நேரமாகிறது.

(அனைவரும் போகிறார்கள்)

காட்சி—ஆறு

இடம் : அரண்மனை, ஆய்வு மன்றம்

நேரம் : முன்னிரவு

க. உறு : அரசன் அமைச்சன் முதலியோர்

நிகழ்ச்சி : அச்சமும் உறுதியும்

அமைச்சன் : இன்னுமா அரசர் உணவு முடியவில்லை?

படை. த : அரசியார்க்குச் சேதி தெரிவிக்கிறாரோ என்னவோ!

உடற்காப் : யாரிடமும் தெரிவிக்க வேண்டாம் என்று நமக்கு ஆணையிட்டார். அரசியார்க்கு அரசர் தெரிவிப்பார் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

(அரசன் புன்னகை தவறாமல் முகத்துடன் வருகின்றான்.
அனைவரும் வணக்கம் தெரிவிக்கிறார்கள்.)

அமைச்சன் : அரசர் முகம் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை.

படை. த : இதழோரத்தில் நகைமுத்து.

உடற்காப் : அரசர் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்.

அமைச்சன் : புத்தூர்ப் பொதுச்சாவடிக்குப் போவதில்லை என்று தானே?

அரசன் : போவதென்று.

அமைச் : ஆழந் தெரியவில்லையே!

அரசன் : தெரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

அமைச்சன் : ஊசலாடிய கிளை பேசலானது புதிது. அது அழைத்த இடத்திற்கு நாம் போவது சரியாகாதே. புதுமையின் மறைவில் இன்னதுதான் இருக்கும் என்பதை எப்படி அறிய முடியும்?

அரசன் : அறிய வேண்டும். சாகவா நேரும்? மகிழ்த்தக்க பரிசு!

உடற்காப் : தனியாகச் செல்ல வேண்டும் போலும்!

அரசன் : நீர் கேட்கவில்லையா கிளை சொன்னது?

உடற்காப் : ஆம். ஆயினும் நாம் விழிப்போடு நடந்துகொள்ள வேண்டாமா?

அரசன் : தூங்கிவிட்டேன். புத்தூர்ப் பொதுச் சாவடிக்கு நான் போகக்கூடாது என்ற உங்கள் மறுப்புப் பயனற்றதாகும்.

(அதே நேரத்தில் வாயிற்காப்போன் அரசனிடம் ஒரு சீட்டு கொண்டு வந்து கொடுத்துப் பணி கிறான். அரசன் படிக்கிறான் தனக்குள்.)

அரசன் : வரவிடு புலவரை.

(வாயில் காப்போன் போகிறான்)

அரசன் : (அமைச்சரை நோக்கி) கேளுங்கள்.

“இல்லாள் எனக்கழ, நான் அவங் கேட்க
எழுந்த பசிப்
பொல்லாக்கை நீக்கென வந்தேன் புதிய னூர்ப்
பொன்னன், இந்நாள்
செல்லா மணிமுடி சென்றதென் றேங்காது
தேன் மலர்த்தார்
வல்லாய் சடையப்ப நாதா எனைப்பார்
வரவழைத்தே”

மணிமுடி சென்று விடவில்லையாம். சென்றுவிட்டது
என்று நான் ஏக்கமடைய வேண்டாமாம்.

(புலவர் வருகிறார்; அவரின் உடலில் மறைந்தபடி
ஓர் இளைத்த உருவம் பின் தொடர்கிறது. அவ்
வருவம் தன் கையில் ஓர் உலக்கை வைத்திருக்
கிறது.)

அரசன் : அதோ புலவரும் வந்துவிட்டார்.

(புலவர் அரசனை நெருங்குகையில் புலவரின் மறைந்
படி வந்த உருவம் அங்கிருந்த தூணில் மறைந்து
கொள்ளுகிறது.)

புலவர் : வேந்தர் வேந்தே வாழ்க!

அரசன் : அமருங்கள், மறைந்தது என் மணிமுடி. தேடிச்
சென்றோம். அங்கோ ஆலின் கிளை ஆடியது. அதன்பின்
அக் கிளை பேசியது. மணி முடிகேட்டேன். புத்தூர்ப்
பொதுச் சாவடிக்கு இன்று நள்ளிரவில் கிடைக்கும் வா
என்றது. நீங்கள், செல்லா மணிமுடி சென்றதென்று
ஏங்க வேண்டாம் என்றீர்கள். அதுபற்றி இன்னும் தெரிந்
தால் சொல்லுங்கள்.

அமைச்சன் : தனியாக அரசர் புத்தூர்ப் பொதுச்சாவடி
செல்வது நன்றா?

புலவர் : உண்டபின் உரைப்பேன்.

அரசன் : சோறு வட்டிக்கச் சொல்வீர் உடற்காப்பாளரே.

புலவர் : கலத்தில் அல்ல

அரசன் : இளவாழை இலையில்?

புலவர் : பறவை மிதித்தது

அரசன் : வாயில் ஊட்டச் செய்கிறேன்.

புலவர் : வாட்டப் படாது!

அரசன் : கையில் உருட்டிப் போட்டால் வாங்கியுண்பீர்கள்.

புலவர் : மாணக்கேடு. தணக்கென வாழாப் பிறரீக்
குரியோயே, என் அன்னை முதுகின் மேல் படைப்பீராயின்
அது கேழ்வரகின் கூழாயினும் அமுது எனக்கு!

அமைச் : அரண்மனையில் உணவுண்டு முடிந்து விட்டது.
அன்னை அரசியாரீ தூங்குகின்ற நேரம், இனிச் சமைக்க
வேண்டும். அன்னை அரசியாரின் முதுகின்மேல் படைக்க
வேண்டும்! என்ன புலவரே?

அரசன் : புலவரே, அவர்மேல் வருத்தம் வைக்க வேண்டாம்;
ஈயும் ஆமையும் என் அமைச்சரின் உடற்பிறப்பு.

புலவர் : ஈயும் ஆமையும்! ஈயாமையா, ஓகோ! ஈயாமையும்
கெடுதியில்லை! தடுக்காமை இருந்தால்.

அரசன் : உணவை நேர் செய்கிறேன்.

(அரசன் போகிறான், அரசி வருகிறாள்)

(அரசன் வருகிறான், பண்ப்பெண்கள் வருகிறார்கள்)

(அரசி கவிழ்ந்து படுக்க, அவள் முதுகில் பணிப்
பெண்களும் அரசனும் சோறு கறிகள் படைக்
கிறார்கள். புலவர் உணவருந்துகிறார்.)

ப. தலைவன் : தமிழ்ப் புலவரின் தறுக்குத் தலைதுள்ளிப்
போகிறது.

அமைச்சன் : அரசர் கொடை அளவை மிஞ்சிவிட்டது.

ப. தலைவன் : ஈதலால் நெஞ்சம் இன்பம் அடைகிறது. அந்த இன்பத்தை இடைவிடாது நுகர்ந்து கொண்டிருப்பதோர் மனப்பான்மை ஈவோரைத் தன் வழியே இழுத்துச் சென்று விடுகிறது! நிலை தவறி விடுகிறார்கள் கள்ளுண்டவர் போல. ஐயோ அரசியார் திருமுதுகை அப் புலவனின் எச்சில் கலமாக்கவும் அரசர் ஒப்பினாரே!

அமைச்சன் : அவ்வாறு கேட்கத் துணிந்தானே அப் புலவன். என்ன கொடுமை! என்ன கொடுமை! தமிழ்க்கும் புகழ் தேடுகின்றானா? இல்லை இகழ்வுறே தேடுகின்றான்!

(புலவர் உணவுடன் அரசர் கைகழுவத் தண்ணீர் தருகிறார்.)

(புலவர் அரசர், அரசி மூவரும் வந்து உட்காருகிறார்கள்.)

அரசன் : புலவரே, நான் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அந்தப் புத்தூர்ப் பொதுச்சாவடிக்குச் செல்லலா மல்லவோ?

புலவர் : அந்த ஆலின் கிளையின் ஆணைப்படியா?

அரசன் : ஆம் அந்த இனிய குரலின் ஏற்பாட்டின்படி!

புலவர் : (இனிய குரலில் பாடுகிறார்)

தீயொன்றழைத்திடில் பஞ்சான
நற்பொதி செல்வதுண்டோ?
நோயொன்றழைத்திடில் கற்றார்
திரும்பியும் நோக்குவரோ
வாயொன்று தாமரை அன்பொன்று
நெஞ்ச மனையிருக்கப்
பேயொன்றழைத்திடில் போவதுண்
டோ புழற் பேரரசே?

(இப் பாட்டின் நான்காம் அடியை அரசி கேட்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்தோடு அரசன் அரசியை உள்ளே அழைத்துச் சென்று விடு

கிறான். அமைச்சனும் உடன் செல்லுகிறான். சிறிது நேரத்தில் அமைச்சன் பொற்காசு நிறைந்த தட்டொன்று தூக்கியபடி புலவர் முன் வந்து அவரிடம் கொடுக்கிறான். புலவர் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்.)

அமைச்சன் : புலவரே, விரைவிற் போய்வாரும்.

புலவர் : நன்று!

(புலவர் தட்டுடன் கிளம்புகிறார். தூணண்டை வரும்போது, மறைந்திருந்த உருவம் தன் உலக்கையால் புலவரின் முதுகில் அடித்து வீழ்த்துகிறது.)

புலவர் : ஐயோ!

(தரையில் வீழ்ந்து கதறுகிறார்.)

(உருவம் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் வெளிச்சென்று விடுகிறது.)

(அமைச்சன், படைத்தலைவன், உடற் காப்பாளன் ஆகியோர் ஒன்றும் அறியாது, துன்பமும் வியப்பும் அடைந்த புலவர் அருகில் வந்து நிற்கிறார்கள். அரசன் அரசி 'இருவரும் அங்கு ஓடி வருகிறார்கள்.)

அரசன் : என்ன நடந்தது?

புலவர் : அரசே நீர் என்னை அறிந்து கொள்ளாவிடினும், உம் அமைச்சர் முதலியவர்கள் என்னை இன்னான் என்று அறிந்து கொண்டார்கள். ஆதலால்தான் அவர்கள் என்னை இத் துன்பத்துக் குள்ளாக்கினார்கள். நான் பட்டது போதும். இனியும் என்னை அவர்கள் இன்னற்படுத்தா திருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்க. நான் உம் பகைவனாகிய நடு நாட்டானால் அனுப்பப் பட்டவன். பல நாள்களாகவே இங்குத் தங்கி உளவறிந்து வருகின்

றேன். இன்று உம் அரண்மனையின் உட்புறத்துள்ள பொருட்காப்பறையின் அமைப்பை அறிய வந்தேன். நீர் மணிமுடி இழந்ததையும் சாக்காக வைத்துப் பாட்டுடொன்று பாடிக்கொடுத்தேன்.

என்னைப் பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன். அரசியார் கற்பும், உமது கொடைத் திறமும், உம்மைக் காக்கும். நடு நாட்டானின் நயவஞ்சகமும் பொருமையும் அவனை அழிக்கும்.

அரசன் : அமைச்சரே என்ன கூறுகிறீர்?

அமைச்சர் : காவலில் வைக்க வேண்டும். காலையில் ஆய்ந்தோய்ந்து ஆவன செய்வோம்.

அரசன் : அவ்வாறே செய்க.

காட்சி—ஏழு

இடம் : அரண்மனை, வாயில்

நேரம் : ஐடி.

க. உறு வாயில் காப்போர் குப்பன், முத்தன்.

நிகழ்ச்சி : அச்சமும் சிரிப்பும்.

(கவிழ்ந்து படுத்துக் கொண்ட குப்பனும் முத்தனும் சிறிது தலைதூக்குகிறார்கள்.)

குப்பன் : போய் விட்டதா?...வருமாடா?

முத்தன் : அரண்மனை உலக்கையா அது அல்லது வெளி உலக்கையா?

குப்பன் : போய் விட்டதா?

முத்தன் : அது போய் விட்டது தடதடவென்று, கண்ணுக் கெட்டிய வரைக்கும் நான் பார்த்தேன்.

குப்பன்: நீயா பார்த்தாய்; மெய்யாகத்தான் இருக்கும். நீயும் நானும் நெருங்கி நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தோம். உலக்கை உள்ளே இருந்து வந்தது. என்னடா உலக்கை நடக்கிறதே என்று நினைக்கும் போதே வயிற்றில் சொரக் என்றது. விழுந்தோம் கவிழ்ந்து! பார்த்தனும் இவன்!

முத்தன்: எடுத்த எடுப்பில் என் பெண்டாட்டி வருகிறாள் நேற்று வந்தது போல் என்று நினைத்தேனடா! பூபூ.....

(உடல் குலுங்கச் சிரிக்கிறான்)

பிறகு பார்த்தால் மழ மழ வென்று வருகிறது உலக்கை. கிக் கிக் கிக்

(மல்லாக்க நிமிர்ந்து சிரிக்கிறான்)

குப்பன்: யாரோ மல்லாந்து படுத்துக் கொண்ட மார்பின் மேல் உலக்கையை நிமிர்த்துப் பிடித்தபடி தரையோடு நகர்ந்து போகிறது போல் இருக்கிறதென்று தரையை நட்சு பார்க்கிறேன். அப்பொழுதுதான் அடிவயிற்றில் குபீல் என்றது! குக் குக் குக்.....

முத்தன்: நான் திரும்பிப் பார்த்த நொடியில் ஓட்டை வருகிறது என்று நினைத்தேன், ஐயையோ ஐயையோ ஐயையோ

(வயிறு வலிக்கச் சிரிக்கிறான்! முத்தனே தரையில் உட்கார்ந்தபடி தலைவலிக்கச் சிரிக்கிறான். இவர்களின் பின்புறமாகப் படைத்தலைவன் வந்து நிற்கிறான்)

குப்பன்: அந்த உலக்கையை வழிமறிக்கலாம் என்று நினைத்தேன் அது போகிற விசையில் முஞ்சியை, முகவாய்க் கட்டையை உடைத்துவிட்டால் என்ன செய்கிறது.

ப. த: ஆரடா இந்த வழியாகப் போனவன்?

(இருவரும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு பதில் சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள்.)

முத்தன்: உலக்கை ஒன்று போனது தலைவரே!

ப. த: அவனை இன்னொருவனென்று தெரிந்து கொள்ளவில்லையா நீங்கள்? (அருகில் நிற்கும் குப்பனுக்குச் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. அவன் வாயைப் பொத்திக் கொண்டிருந்தும் பயனற்றதாகி விடுகிறது. புர் என்று சிரிப்பு வெளிவந்துவிடுகிறது.)

குப்பன்: ஏதோ ஓர் உலக்கை.

ப. த: நீ மட்டும் மிக்க அறிவாளியோ! உலக்கையாம்! அவன் இன்னொன்று சரியாய்த் தெரிய வேண்டுமே.

(முத்தனால் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. புதைவாணச் சிரிப்பு ஓசையுடன் கிளம்புகிறது.)

முத்தன்: உலக்கை தான் வேறொன்றுமில்லை.

ப. த: உலக்கையா யிருக்கட்டும் அறிவாளியாயிருக்கட்டும் அவன் எந்தப் புறமிருந்து எந்தப் புறம் போனான்? கேட்கிறேன். அச்சமில்லாமல் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே!

முத்தன்: (சிரித்துக் கொண்டும் அதை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டும். 'ஏன் குப்பா நீதான் சொல்' இதற்குப் பதில் ஒக்காளச் சிரிப்பு)

குப்பன்: உலக்கை தான் ஐயா. அரண்மனையின் உட்புறமிருந்து வெளியே போனது.

ப. த: கையில் என்ன வைத்திருந்தான்?

குப்பன்: (பதில் சொல்ல முடியவில்லை அவனால்; அழுகிறான் சிரித்துக் கொண்டே. இதற்கிடையில் அமைச்சன் அங்கு வருகிறான்)

அமைச்சர்: அது கிடக்கட்டும் ஆணா? பெண்ணா?

(முத்தன் சிரிப்பது தெரியாமல் இருப்பதற்காக வாயைத் திறந்துகொள்கிறான். அப்போதும் சிரிப்பு வருகிறது. ஆ என்ற மாற்றோசையுடன்)

குப்பன் : (இருமல் போட்டுச் சிரிப்பை மறைக்க முயலுகிறான்
அது ஒங்காரச் சிரிப்பாகிறது) உலக்கை ஐயா!

அமைச் : உலக்கை என்றால்? (எரிச்சலுடன்) அதெல்லாம்
இருக்கட்டும் ஆண? பெண்ணை?

குப்பன் : ஏதுங் கெட்ட உலக்கை ஐயா.

(முகத்தை திரும்பிக் கொண்டு சிரிக்கிறான்)

முத்தன் : நம் வீட்டில் உலக்கை இல்லையா?

அமைச் : உலக்கை இருந்தால்?

முத் : (ஒருபுறம் மறைவாக ஓடி நின்று வெடிச் சிரிப்புச்
சிரிக்கிறான்! அங்கிருந்து அமைச்சனின் எதிரில் வந்து
நின்று) வாந்தி எடுத்தேன். (மீண்டும் சிரிப்பு)

அமைச் : அடக்கம் இல்லாதவர்கள் இவர்கள்!

(படைத்தலைவன், இருவரையும் அடிக்கிறான். இரு
வரும் ஒவென்று அழுகிறார்கள் அதே நேரத்தில்
அரசன் அங்கு வந்து விடுகிறான்.)

அரசன் : புலவரை அடித்தவன் யார், என்பதை இன்னும்
கண்டு பிடிக்க வில்லையா?

அமைச் : கண்டு பிடித்து விட்டோம், அரண்மனை ஆள்
அல்லன்.

முத் : உலக்கை ஐயா! (அழுது கொண்டே)

(குப்பன் அழுகரல், வெடிச் சிரிப்பாகிறது)

அரசன் : இதென்ன! உலக்கையா போகும்?

குப்ப : அமைச்சர் ஐயா! நீங்கள் அங்கிருந்து இப்படி
வாருங்கள் சும்மா.

(அமைச்சன் அரண்மனையின் உள்ளிருந்து வெளியிற்
போகிறான்.)

குப்ப : இவர்தான் உலக்கை

(அரசனுக்கு சிரிப்புக் குலுங்குகிறது)

முத் : (படைத்தலைவனைக் காட்டி) இவரை உலக்கை என்று
வையுங்கள்! அங்கிருந்து இந்த வழியாகப் போயிற்று.

அரசன் : மனிதனே போக வில்லையா? நான் கேட்பது
எப்படி?

முத் : உலக்கை! மனிதனல்ல, பெண்ணல்ல. விலங்கல்ல
பறவையல்ல, உலக்கை!

அரசன் : என்ன வியப்பு! உண்மை விளங்கிற்று! ஆனின் கிளை
யாகக் காட்சி தந்த அந்த இளமங்கை இன்று உலக்கை
யாக வந்து இத் திருவிளையாடல் இயற்றினாள். மக்களின்
வன்மைக்கு அப்பாற்பட்டதான பெருவன்மையுடையவள்
அமைச்சரே, என்னைப் பின் தொடர வேண்டாம். படைத்
தலைவரே, என்னோடு வராதீர். அவள் கூறியபடி தன்னந்
தனியே செல்லுவேன்.

அங்கு அணுக வேண்டாம் என்கிறாள் அரசி. அமைச்
சர் படைத் தலைவர் எண்ணமும் அப்படியே. இதற்கு என்
மேல் நீங்களும், அவளும் கொண்ட அன்பே, காரணம்.
தடையை மீறுகின்றேன் என்கடமை அது.

அமைச் : அரசே, தனியே செல்வதை மறுக்கிறேன்.

ப.த - என் எண்ணமும் அதுதான்.

அரசன் , விடை கொடுங்கள்.

ப. த. அமை : விடைதர மறுக்கிறோம்.

அரசன் : என் விருப்பத்தின்படி.

(அரசன் சென்று குதிரையேறி, அதை முடுக்குகிறான்.

அரசன் சென்ற பின் அமைச்சனும் படைத்தலை
வனும் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.)

அமைச் : அரசியாரிடம் இதை விரைவிற் சென்று சொல்லு
வோம்.

(விரைந்து அரண்மனையின் உட்புறம் செல்லு
கிறார்கள்.)

முத்து. ந: மலையில் வேண்டாம். அமைச்சரும், மற்றவரும் உம்மைவிட நுண்ணறிவுடையவர்கள் என்று நினைவாதீர் செல்லுங்கள்.

(தோழிமார் செல்லுகிறார்கள். முத்துநகை உலக்கைகளின் இடையில் மறைகிறாள். சிறிது நேரத்தில் அரசன் வந்து ஊர்ப் பொதுச் சாவடியினுள் நுழைகிறான். உலக்கைகளின் நடுவிலிருந்து, ஆடும் காலடிச் சிலம்பொலி கேட்கிறது. அந்தத் தாளத்துக்கு ஒத்தபடி இனிய பாடல் கேட்கிறது.)

பாட்டு

உள்ளம் கவர்ந்திடும் ஒளிப்பகல் இருக்கையில்
உனை விரும்புவாரோ இருளே? (உள்)

வள்ளல் சடையநாதர் மணமலர்த் தாரிருக்க
வஞ்சிக் கொடியே, நீயேன், சொல்வாய்? (உள்)

கொள்ளைக் கதிர்மணிக் கூடம் இருக்கையில்
கூரையே ஏதுக்கு நீதான்?
வெள்ளித்தேர் ஏறும் வேந்தர் விரும்பிடார்
எருமையே வீணாவல் கொண்டாய்.
உலக்கைகளே உங்கள் இடம் நலம் செய்யுமா? (உள்)

(பாடல் கேட்கிறது. ஆடலின் காற்சிலம்பு இசைக் கேட்கிறது. உலக்கைகளின் இடையில் புகுந்து புகுந்து வரும் அரசன் அங்கு எவரையும் காணாது வியப்படைகிறான். மீண்டும் காதலை மறைபொருளாகக் கொண்ட பாடல் தொடங்குகிறது. பாடற் கருத்தில் சொக்கி நிற்கிறான்.)

காட்சி—ஒன்பது

இடம்: பொதுச் சாவடிக்கு வரும் வழி.

நேரம்: நள்ளிரவு

கா. உ: தோழி, வள்ளி, அரசி.

நிகழ்ச்சி: ஏமாற்றம்.

(வள்ளி எதிரில் உற்றுநோக்கியபடி ஓர் மரத்தடியில் நிற்கிறாள். முக்காடிட்டபடி அரசி வருகிறாள். வள்ளி எதிரே செல்லுகிறாள்!)

வள்ளி: யார் நீங்கள்? ஓர் ஆடவன் ஒரு பெண்ணுடன் போகக் கண்டீர்களா?

அரசி: எந்த ஆடவன்! பெண் யார்?

வள்ளி: பெரிய இடத்துச் சேதி. போகக் கண்டீர்களா?

அரசி: நங்கையே நானும் பெரிய இடத்தவள்தான் (முக் காட்டை விலக்கி,) நான் அரசி.

வள்ளி: வணக்கம் அன்னையே அரசர் வந்தார்; இந்த நள்ளிருளில் ஊர்ப் பொதுச் சாவடியில் காத்திருந்த ஒருத்தி அரசரை ஆவலுடன் வரவேற்றாள். காதல் மொழிகள் மாற்றிக் கொண்டார்கள் இருவரும். அரசர் அவளை அரண்மனைக்கு அழைத்தார். அங்கு அரசி கண்டால் என்னைப் பழிப்பாள்; நான்தாளேனே என்றாள் அவள். அரண்மனையை அடுத்த சோலை விடுதிக்கு வா என்று அரசர் அவளைக் கைப்புறத்தில் அணைத்தபடி இழுத்துச் சென்றார்.

அரசி: என் மணவாளரா? நீ ஏன் அவர்களைத் தேடுகிறாய்?

வள்ளி: நானா?.....அவள் என்னையும் துணைக்கு அழைத்தாள். இதோ என் மணவாளரிடம் இக் குழந்தையைக் கொடுத்து விட்டு வருகிறேன் என்று கூறிக் குழந்தையை என்

மணவாளரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்து பார்க்கையில் அவர்களைக் காணேன்.

அரசி: நீ யார்?

வள்ளி: நான் நீத்தான்பாளையத்தாள். நகருக்கு வந்தோம் நானும் மணவாளரும். இரவு பொதுச்சாவடியில் தங்கினோம்! குழந்தையழும் நான் போகிறேன்!

அரசி: நன்றி! நன்றி! நன்றி! போ! நானும் விரைவாகப் போகிறேன். உனக்கு என்ன வேண்டும்? இந்தா இந்த முத்துமாலே.

(முத்து மாலையைக் கழற்றித்தர வள்ளி பெற்றுக் கொள்ளுகிறாள். அரசி விரைவாகத் தன் அரண்மனை சார்ந்த சோலையை நோக்கி ஓடுகிறாள்.)

காட்சி—பத்து

இடம்: அரண்மனைக்கும் பொதுச் சாவடிக்கும் இடையில் ஓர் அறவிடுதி.

நேரம்: ஷே.

கா. உ: தோழி முள்ளி, படைத்தலைவன்.

நிகழ்ச்சி: ஏமாற்று.

(குதிரைமேல் படைத்தலைவன் வருகிறான். எதிரில் முள்ளி ஓடுகிறாள்.)

முள்ளி: ஐயா! ஐயா! நீங்கள் யார்? படைத்தலைவர் வாழும் இடம் எங்கே இருக்கின்றது?

ப. த: ஏன் உனக்குப் பெருமூச்சு? என்ன நேர்ந்தது?

முள்ளி: அரசர் வந்தார். அவரை நான்கு பேர் பிடித்துக் கட்டினார்கள்.....

ப. த: ஆ!

த.—4

முள்ளி: குதிரைமேல் போட்டுக்கொண்டு போனார்கள். அரசர் கூவினார் "கரடிப் பட்டிக் கள்ளிகள்" என்று. அதற்குள் அரசர், வாய் அடைக்கப்பட்டது. இப்படித்தான், இப்படித்தான் போனார்கள்! இப்படித்தான் போனார்கள்!

(படைத் தலைவன் குதிரையை முடுக்குகிறான். வந்த வழியே குதிரை பறக்கிறது.)

காட்சி—பதினொன்று

இடம் : அரண்மனைக்கும் பொதுச் சாவடிக்கும் இடையில் ஓர் பாழ் இல்லம்.

நேரம்: ஷே.

கா. 2: பொன்னி, அமைச்சன்; நிகழ்ச்சி—காதல்.

(பாழில்லத்தில் தோழி பொன்னி, நல்லுடை நல்லணியுடன் எதிர் நோக்கியிருக்க, அமைச்சன் குதிரை மேல் வருகின்றான். பொன்னி அவன் எதிரில் பாடிக்கொண்டே ஆடுகிறாள்.)

பாட்டு

சிவனடி மறவாத செம்மல்—எங்கே?
செந்தமிழ் நாட்டினன் எங்கே? எங்கே (சிவ)

அவன் வாழும் மணவீ டெங்கே? எங்கே
அழகியோன் வாழ்விடம் எங்கே? எங்கே (சிவ)

துவளா என்னிடை துவள லானேன்
துன்புற என்னுளம் துன்புறல் ஏனோ!
பவளவா யிதழை அவன் சுவைப்பானோ!
பாவைஎன் காதலை அவன் வெறுப்பானோ? (சிவ)

(குதிரையை நிறுத்தி, இறங்கி நின்று அவனின் ஆடல் பாடல்களில் சொக்கி நின்ற அமைச்சன், பேசத்

தலைப்படுகிறான். அவனின் அச்சம், நாவை
அடக்குகிறது.)

அமைச்: பெண்ணே!.....நீ.....யார்?

(மீண்டும் பாடி ஆடுகிறாள்.)

பாட்டு அடி 2

பொன்னி:

உணர்வே, இவன் யார்? ஒ ஒ அமைச்சனோ?

உமையவள் சொன்ன நன் மகன் தானோ?

அணையா விடில் என் ஆவி என் னாகும்?

அருள் புரிவான் எனில் என் துயர் போகும். (சிவ)

அமைச்: நான் அமைச்சன்!

(பொன்னி, அவளை உற்று நோக்குகிறாள். மலைப்

புற்று நின்று மண்ணில் சாய்கிறாள். அமைச்சன்
அவளைத் தன் தொடையில் வைத்து அவள்
முகத்தை நட்டுப் பார்க்கிறான். கண்மூடி
இருந்த அவள் கண் திறந்து பார்த்துப் புன்
சிரிப்புக் கொள்ளுகிறாள்.)

பொன்னி: நம் இருவர் தவத்தின் பயன் இந்த ஓட்டுறவு!
மலை மகள் அருளின் பயன் நம் திருமணம், நான்
இந்நேரம் ஆடினேனா! நான் இந்நேரமட்டும் பாடினேனா?

அமைச்: ஆம்?...அது உனக்கே தெரியாதா? ஆடிப் பாடும்
போது உன் நிலை எப்படி?

பொன்னி: ஆடிப் பாடியவள் வானாட்டு மகள், உன் மடியில்
கிடப்பவள்—இப்போது—இந் நாட்டு மங்கை. ஆடிப்
பாடியவள் மலைகளின் தோழி. உன் மடியில் கிடக்கும்
இப்போது உன் அன்பு மனைவி.

அமைச்: என்ன புதுமை! நான் காண்பது கனவல்லவே!
நான் யார்? வானாட்டுப் பெண்ணே என்னை அறிவாயா?

பொன்னி : அமைச்சனே, உன்னையே நீ ஐயப்படுகிறாயா? வள்ளல் சடையநாதனில் அமைச்சன் தான் நீ?

மைச் : அதில் ஒன்றும் மாற்றமில்லையே? நன்று உன் பழைய வரலாறு என்ன? என்னிடம் கூறுவாயா?

பொன்னி : சிவனார் மனைவி மலைமகள் தெரியுமா? அவள் தோழி இந்திரை தெரியுமா? ஒரு நாள் சிவனாரும் மலைமகளும் எங்கள் நாட்டுக் கள்ளைக் குடித்துக், களித்து ஆடிக் காதலில் இருவரும் கட்டிப் புரண்டார்கள். வழக்கப்படி நான் பூக்கொய்து கொண்டு போனேன். அப்போது நான் அங்குச் சென்ற பிழைக் காக என்னை வெறுத்தார்கள்:

மலைமகள் கூறினாள்: நீ மண்ணுலகில் ஒரு தாழ்ந்த குடியில் பிறந்திருவாய். சடையநாத வள்ளலின் அமைச்சனை மணவாளனாகப் பெற்று, அவனையே அந் நாட்டுக்கு அமைச்சனாக்கி மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து, பின் இங்கு மீண்டும் வா, என்றாளா? பிறந்தேன், வளர்ந்தேன், வந்தேன், உன்னை அடைந்தேன்.

அமைச் : என் கண்ணே! கட்டிக் கரும்பே. நான் இந்த நாட்டுக்கு அரசனாவேனா? எப்போது?

பொன்னி : இதோ பார். அவள் கந்த புதுமைக் கோல்! இதனால் எதையும் வெல்வேன். அரியவை அனைத்தும் செய்வேன். மேலும் அவ்வப்போது நான் இன்னது செய்ய வேண்டும் என்று மலைமகள் என் உணர்வில் தோன்றிச் சொல்லிக் கொடுப்பாளே! தெரியுமா உனக்கு?

அமைச் : எனக்கென்ன தெரியும்! எல்லாம் தெரியும் உனக்கு! எல்லாம் முடியும் உனக்கு! என்றைக்கு, எப்படி நான் அரசனாவேன்?

பொன்னி : கேட்டுச் சொல்லுகிறேன். மலைமகளே!.....அவ்வாறே தாயே...ஆகட்டும் அன்னையே அமைச்சே, என்னை இப்போது மனைந்தற்கு அடையாளம் கொடு.

அமைச்: இதோ என் கணையாழி.

(கணையாழியைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறாள்)

பொன்னி! பாழில்லம்!—கேடில்லை. இங்கே நாம் இன்பத்தை நுகர்ந்திருப்போம். பிறகு மற்றவைகளைக் கூறுகிறேன்.

அமைச்: நான் பெற்ற பேறு யார் பெறுவார்? யார் பெற்றார்?

(இருவரும் கைகோத்தபடி பாழில்லத்தில் நுழைகிறார்கள்.)

காட்சி—பன்னிரண்டு

இடம்: ஊர்ப் பொதுச் சாவடி.

நேரம்: விடியுமுன்.

கா. உறுப்பினர்: அரசன், முத்து நகை.

நிகழ்ச்சி: எதிர்பாராத எதிர்ப்பு

(அரசன், உலக்கைகளிள் இடையிடையே புகுந்து புகுந்து தேடுகிறான். முத்துநகை தென்படவில்லை. காலோய்ந்து மலைத்து நிற்கிறான்.)

அரசன்: (இரக்கமும், காதலும் நிறைந்த குரலில்)

எனக்கேன் இந்த தேர்தல்? பெண்ணே நான் தோற்றேன், உன் இன்ப முகம் காட்டு.

முத்துநகை: அரசே நீர் தோற்று விடவில்லை. இரங்குதல் வேண்டாம். முதலில் நான் கேட்கும் சில கேள்விகட்கு விடை கூறுங்கள் “கடலின் நீர்த்துளிகளில் உயர்வு தாழ்வு உண்டா?”

அரசன்: கடலின் பெருந்தோற்றம். அதன் பிளவற்ற நிலை இவற்றிற்கு, உயர்வு தாழ்வற்ற நீர்த் துளிகள் காரணம். அன்னமே, நீர்த்துளிகள் தம்மில் நிகர்.

முத்துநகை: விளக்கத்தோடு கூடிய விடை; மிக்க மகிழ்ச்சி வேந்தரே! பெருந் தோற்றமுள்ள மக்கள் கூட்டம் பிளவற்ற நிலையை அடையவேண்டும். மக்களின் உயர்வு தாழ்வு நீங்க வேண்டுமல்லவா?

அரசன்: மக்கள் நிலை வேறு. முற்பிறப்பில் செய்த வினைக் கிடாக இப் பிறப்பில் மக்கள் தம்மில் உயர்வு தாழ்வு அடைகிறார்கள். அரசென ஒரு சாதி, அந்தணர் என ஒரு சாதி, வாணிகர் என ஒரு சாதி, சூத்திரர் என ஒரு சாதி இவை தம்மில் ஏற்றத் தாழ்வு உடையவைகளல்லவா?

முத்துநகை: (குலங்கக் குலங்கச் சிரிக்கிறார்) அப்படியா?...

அரசன்: கலைஞன் தெறித்த யாழின் நரம்பொலி! பூங்காவனக் குயிலின் குரலிசை! ஐயோ பெண்ணே சிரிப்பொலி கேட்கிறது! தேனலை கொழிக்கும் செவ்வுதட்டைக் காண முடியவில்லையே. எதிரில் உன் பொன் மேனி காட்ட மாட்டாயா?

முத்துநகை: நேரம் வரும். நானும் அதைத்தான் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

அரசன்: மக்களால் உயர்வு தாழ்வு உண்டு என்பது கேலிக் குரிய தென்கிறாயா?

முத்துநகை: கேலி செய்யவில்லை. வியப்பை உண்டாக்குகிறது உங்கள் சொற்கள். ஒருவன் உயர்ந்தவனாகவே பிறக்கிறான் என்பது உங்களின் இப்போதைய நம்பிக்கை போலிருக்கிறது. அப்படித்தானே?

அரசன்: இப்போதைய நம்பிக்கை! முன்னும் அந்த நம்பிக்கை உண்டு. நம்பிக்கை என்ன?

உண்மை அதுதானே! நான் சொல்லுவதா இது! சாத்திரம்!

முத்துந்: சாத்திரம்! அந்தச் சாத்திரம் தமிழர் நலத்துக்காகத் தமிழறிஞர் செய்ததா? தமிழர்க்கு நலமுண்டா அதனால்?

அரசன்: ஆரியரால் செய்யப்பட்டது; உண்மை கூறுகிறது; நலம் செய்கிறது.

முத்துந்: யாருக்கு? உமக்கு நலம். மற்றும், சாதி உயர்வு கூறிப் பொது மக்களைச் சுரண்டும் ஒரு கூட்டத்துக்கு. நாம் பெரும்பான்மை ஏழை மக்கட்கு நலமுண்டா அதனால்? முன் பிறப்பில் நல்வினை செய்ததால் நீங்கள் இப்பிறப்பில் அரசரானீர். முன் பிறப்பில் தீவினை செய்ததால் ஆட்பட்டுக் கிடக்கிறீர்கள் குடிமக்கள். ஆதலால் குடிமக்கள் அரசனாக எண்ணுவதோ புரட்சி செய்ய முயலுவதோ பயனற்றவை. அவர்கள் ஆரியரை வழிபட்டும் அரசர்க்கு அடிமைப்பட்டும் நாள் கழிக்க வேண்டும். இது ஆரியர் சாஸ்திரம். இதனால் உமக்கு நலம் ஆரியர்க்கு நலம். கிளர வேண்டாம் நெஞ்சக் கனலை, இதைக் கேளுங்கள். தாழ்ந்த தள்ளப்பட்ட ஒருத்தியும் உயர்ந்த சாதி எனும் ஒருவனும் சாதி என்று உளம் ஒத்துப் போனால், மணந்து வாழச் சட்டம் இருக்கிறதா?

அரசன்: இல்லை, அவர்கள் வாழ முடியாது.

முத்துந்: சட்டம் செய்த நீங்கள் அதை மாற்ற முடியுமா?

அரசன்: முடியாது. மாற்ற ஒப்ப மாட்டேன்.

(இதே நேரத்தில் அரசன் தலையில் மணிமுடியை முத்து நகை, பொருத்தி மறைகிறான். அரசன் திரும்பிப் பல பக்கமும் பார்க்கிறான். அவன் யாரையும் காண முடிய வில்லை.

முத்துந்: உங்கள் மனவிருள் நீங்க வேண்டும்.

அரசன்: பூப்பட்டது போல் உன் கை பட்டது என் தலையில். நீ தொட்ட இடத்தில் சுறுக்கிட்ட இன்பம் உன் உடலின் ஒவ்வோரனுவையும் கவர்ந்தது. என்னை இழந்தேன். எதிரில் வா! காதல் எனும் நெருப்புக் குழியினின்று தாண்டிக் குதிக்க இன்பக் குளிர் ஓடையே எதிரில் வா!

என்னைக் காப்பாற்று! பெண்ணே!.....பெண்ணே ஏன் பேச்சில்லை! பெண்ணே..... போய் விட்டாள்.

(மயங்கி நிற்கிறான். நினைப்பில் ஆழ்கிறான்.)

அவள் ஒரு தாழ்ந்த பிறவி..... ஆயினும்..... உயர்ந்த கொள்கை உடையவள்.....விரும்பத்தக்க பண்புடையவள். மண்ணாரும் மன்னன் கருத்துக்கும் மறுப்புரைத் தந்த மடமங்கை..... கண்ணெதிரில் தோன்றாமல் கருத்தைக் கவர்ந்த காதல் மின்வலி! பெண்ணே! பெண்ணே! (கையில் வாளை உருவுகிறான்.) என் தோள் நான் சொல்வதைக் கேட்கவில்லை. அவளால் எனக்கேற்பட்டிருக்கும் நிலை, காதல் தானா? வெறுப்பா? வியப்பா? நடுக்கமா?

இரக்கமற்றவள்!

இருக்கின்றாயா இளமங்கையே! இருக்கின்றாயா ஆக்கமற்றவளே!

(வெளியில் செல்லுகிறான். மீண்டும் வருகிறான். அவன் கண்கள் பிச்சை கேட்கின்றன. மறு நொடி நெருப்பைக் கக்குகின்றன. உலக்கைகளை ஒவ்வொன்றாய் வாளால் சாய்க்கிறான். பொதுச் சாவடியின் உட்புறத்து வெட்ட வெளியை நோக்குகின்றான். ஏமாந்த உள்ளத்தோடு வெளிசெல்லுகிறான்; வெளிப்புறத்தில் அவளைத் தேடிகின்றன அவன் கண்கள்.)

காட்சி—பதிமூன்று

இடம் : புத்தூர்ப் பொதுச் சாவடிக்குச் சற்றுக் தொலைவில்.

நேரம் : டிடி

கா. உ : முத்துநகை; பொண்ணி, அரசன், அமைச்சன்.

நிகழ்ச்சி : ஆராய்ச்சி.

முத்துநகை : (ஊர்ப் பொதுச் சாவடியினின்று விரைவாக நடந்துசெல்லுகிறாள். தோழி எதிரில் வருகிறாள்) நீ தானா? என்ன நடந்தது.

பொன்னி : அமைச்சர் என் வலையில் சிக்கினார். அவரின் எதிரில் ஆடிப்பாடி நான் பார்வதியின் தோழியாய் இருந்தேன். என் குற்றத்திற்குக் கழுவாயாக நான் இழிபிறப் பெடுத்து உங்களை மணக்க நேர்ந்தது என்று புளுகி அமைச்சரை மணந்து கொண்டேன்.

முத்துந : அடாடா எதிர்பாராத வெற்றி உனக்கு ஏற்பட்டது.

பொன்னி : ஆனால், முத்துநகை, நான் நிறைவேற்ற முடியாததான ஓர் உறுதியை அமைச்சருக்குக் கூறிவிட்டேன். “பார்வதி உன்னை அரசராக்கச் சொல்லியிருக்கிறாள். அதன்படி உன்னை நான் இந் நாட்டுக்கு அரசராக்குவேன்” என்று கூறினேன், அமைச்சரோ, அதே நினைவாக இருக்கிறார்.

முத்துந : நேரத்திற்கு ஏற்றபடி வாயில் வந்ததையெல்லாம் உளறிவிட்டார், இருக்கட்டும். நீ கூறியதை அவன் எவ்வாறு நம்பினான்?

பொன்னி : நம்பாமலா! பார்வதி, நான் நினைத்தபோதெல்லாம் என் உள்ளத்தில் தோன்றி உதவி செய்கிறாள் என்று கூறியிருக்கிறேன். அவள் தந்த “புதுமைக்கோல்” என்று இதோ இக் கோலையும் காட்டினேனே!

முத்துந : இந்தப் புளுகு, உன்னைக் காப்பாற்றக்கடவது, அமைச்சன் எங்கே?

பொன்னி : அமைச்சர் என்று சொல்ல கூடாதா? அமைச்சன் என்று தாழ்வுபடுத்திக் கூறுகிறாயே! இப்போதுதான் எனக்கு இன்பந்தந்து, பிரிந்து போனார். அரசரை எதிர்நோக்கி இப்பக்கத்தில்தான் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார். நாளைக்குத்தான் அங்கு நானும் அவரும் கூடுவோம்,

முத்துநகை அதோ அமைச்சரி! நாம் மறைந்து கொள்
வோம்.

முத்துநகை : ஓகோ! அதோ அரசரும் எதிரில் வருகிறார். நாம்
இந்த ஆவின் புறத்தில் மறைந்திருந்து நடப்பதை
அறிவோம்.

(மறைந்து கொள்ளுகிறார்கள், சற்றுத் தொலைவில்
அரசரும் அமைச்சரும் சேர்ந்து கொள்ளு
கிறார்கள்!)

அரசன் : அமைச்சரே!

அமைச்சர் : ஆம் அரசே! மணிமுடி கிடைத்துவிட்டது
போலும்!

அரசன் : மணிமுடி பெற்றேன், மங்கையைப் பெற்றேனில்லை.
அவள் என் கருத்தில் காட்சியளித்தாள். கண்ணில்
காட்சியளிக்கவில்லை. ஆடும் அடிச்சிலம்பின் இன்னொரு
கேட்டேன், ஆராவமுதப் பாடல் கேட்டேன். ஆயினும்
அவளைக் கண்ணாரக் காணப் பெற்றிலேன். சாதியில்
உயர்வு தாழ்வு உண்டா என்றான். ஆம் என்றேன். பிறர்
கொள்கையை நீ ஏன் மேற் கொள்ளுகிறாய் என்றான்.
நன்மை விளைப்பதால் என்றேன். மனவிருள் நீங்க
வேண்டும் என்று கூறி மணிமுடி தந்து போனான். இப்
பக்கத்தே அவளைத் தேடுவேன். சிறிது நேரம் நீர் இங்கே
இருப்பீர்!

(அரசன் மறுபுறம் செல்லுகிறான்)

பொன்னி : நீ ஏன் நான் செய்ததுபோல் செய்யவில்லை?

முத்துநகை : அமைச்சன் மூட நம்பிக்கையுடையவன்.
ஆரியர் கொள்கையின் அடிமை, அவன் உன்னிடம், உன்
கட்டுக்கதைக்கு ஏமாந்தான். அரசன் அப்படியில்லை,
தன்னலத்துக்காக - அரசு செல்வத்தைப் பிறர் அடையக்
கூடாதே என்பதற்காக முற்பிறப்புக் கொள்கையையும்

சாதிக் கொள்கையையும் கடைப்பிடித்திருக்கிறான். இந்த நிலையில் என்னை அவன் ஏற்றுக்கொள்வான் என்பது உறுதியில்லை. அவன் மனவிருள் நீங்க வேண்டும். அதோ வருகிறார்கள், முள்ளியும், வள்ளியும் அவர்களை அப்புறத்திலேயே மடக்கி அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும் வா!

(வேறு புறத்தில்)

முத்துநகை : முள்ளி! நீ என்ன செய்தாய்?

முள்ளி : படைத்தலைவர் வந்தார். எதிரில் ஓடினேன், "கரடிப் பட்டிக்கள்ளர்கள் அரசரைக் கட்டிக் குதிரைமேற் போட்டுக் கொண்டு அதோ போகிறார்கள் என்றேன்" ஓடுகிறான் படைத்தலைவன்.

முத்துநகை : அப்படியா? வள்ளி நீ என்ன செய்தாய்?

வள்ளி : அரசி வந்தாள். நான் சொன்னேன். அரசர் வந்தார் அவரை, எதிர்பார்த்து நின்ற ஒரு மங்கை அவரைத் தழுவிக்கொண்டாள். இருவரும் அரண்மனைச் சோலையில் உள்ள விடுதிக்குச் சென்றார்கள், என்றேன். ஓடுகிறான் அரசி. எனக்கொரு முத்துமாலை கொடுத்தாள்.

முத்துநகை : நடைமுறை மிக்க விரிவடைந்து விட்டது. ஒன்று செய் பொன்னி! அமைச்சன், அரசனை ஒருபுறம் மறைத்து வைக்க வேண்டும். பார்வதி கூறியதாக உன் அத்தானிடம் கூறிவிடு, ஓடு.

பொன்னி : எப்படி முடியும் அமைச்சரால்?

முத்துநகை : மூடக் கொள்கைதான் இன்று ஆட்சி நடத்துகிறது நாட்டில். அமைச்சர்தாம் அம் மூடக் கொள்கையின் தலைவர், அவரால் முடியும். விரைவில் போ.

பொன்னி : அமைச்சர் அரசராய் விடுவாரா?

முத்துநகை : இப்போது இதற்கு விடைசொல்ல முடியாது. விரைவாகப் போ.

(பொன்னி ஓடுகிறாள்.)

(பொன்னி போனபின்)

முத்துநகை : முள்ளி.நீ, பழம் விற்பவள்போல் நகரில் பல பகுதிகளிலும் திரிந்து கொண்டிரு. இரண்டு நாழிகைக் கொருமுறை நகரில் நடப்பதை எனக்குத் தெரிவித்துப் போக வேண்டும். வள்ளி, நீ ஆண் உருவுடன் குரங்காட்டியாக அரண்மனையின் உள்ளே நடப்பதை அறிந்து எனக்கு அடிக்கடி வந்து கூறிப்போ, உங்கள் இயற்கை அழகை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். நான், நம் சிற்றூரின் ஏரிக்கரை அரசடியில் உங்களை எதிர்பார்த்திருப்பேன். விரைவில் செல்லுங்கள், உன் வீட்டில் நீ வளரிக்கும் குரங்குகளைக் கூட்டிக் கொள்.

(போகிறார்கள்)

காட்சி—பதிநான்கு

இடம் : நகர வீதிகள்

நேரம் : விடியல்.

கா.உ : நகர மக்கள்.

நிகழ்ச்சி : ஊர்ப் பேச்சு.

ஒருவன் : அரசர், பெண்ணொருத்தியைத் தேடிக் கொண்டு நள்ளிருளில் தனியே சென்றார். கொள்ளைக்கூட்டத்தார். அரசரைக் கட்டிக் குதிரைமேல் போட்டுக் கொண்டு பிடித்தார்கள் ஒட்டம்.

2 வதுஆள் : பிடித்துக் கொண்டுபோய் என்ன செய்வார்கள்?

3 வதுஆள் : என்ன செய்வார்கள், நம் அரசனுக்குப் பகை வனான நடு நாட்டானிடம் கொடுத்தால், நடு நாட்டான் கொள்ளைக் கூட்டத்தாருக்குப் பரிசாக ஊரோ உடையோ கொடுப்பான்,

- 4 வது ஆள் : ஆனால், ஒன்று; படைத் தலைவர் தம் படை யுடன் தேடிப் போயிருக்கிறார். கொள்ளைக்காரரைக் கண்டு பிடித்துவர அவரால் முடியாது? அரசரை எப்படியும் மீட்டு வந்து விடுவார்.
- 5 வது ஆள் : நம் வள்ளல் அரியநாத மன்னர், மங்கை ஒருத் தைத் தேடிப்போனார் என்றால், அது ஒழுக்க மல்லவே.
- 6 வது ஆள் : அப்படியில்லை அது, ஒரு பெண்ணுக்கு ஏற்பட்ட கெடுதியை நீக்கப் போயிருப்பார்.
- 7 வது ஆள் : அதற்கு தனியாக-அதுவும் அரசரே போக வேண்டுமா என்ன?
- 8 வது ஆள் : அதுதானே? வேறு ஒன்றுமில்லை. அயலான் மனைவியை அடித்துக் கொண்டு வரத்தான் போயிருப் பார்.
- 9 வது ஆள் : ஆரிய சாத்திரம் படிக்கிறார் அரசர். அதன் பிறகுதான் அவர் நடையில் பல மாறுதல்கள் ஏற்படு கின்றன.
- 10 வது ஆள் : அரசி நிலை என்ன?
- 2 வது ஆள் : வேறு எவனையோ இழுத்துக் கொண்டு வந்து, சோலையில்—விடுதியில் வைத்திருக்கிறார் அரசர் என்று நினைத்து அழுதாள். அதன்பிறகு அந்த அழுகை இரட்டிப் பாய் விட்டது. அரசரையும் அரசின் வைப்பாட்டியையும் கொள்ளைக்காரர் கொண்டு போய் விட்டார்கள் அல்லவா?

காட்சி—பதினாந்து

இடம்: கட்டுக்காட்டு மலை நுழை

காலம்: மாலை.

கா. உ: அரசன், ஆண்டியப்பன், அல்லி

நிகழ்ச்சி: ஐயப்பாடு

(கட்டுக் காட்டு மலை நுழையில் ஒரு புறம் அரசன் தறியோடு பிணிக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவன் கை கால்களிலும் விலங்கு பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவன் எதிரில் அல்லி என்ற ஒருத்தி, உணவை எதிரில் வைத்து நிற்கிறாள்.)

அரசன்: உணவா? எனக்கா? அல்லி, என்னைக் கட்டி யிழுத்து வந்த அந்த முகமுடிக் கூட்டம் எது? ஏன் நான் இங்குக் கொண்டு வரப்பட்டேன்? கொண்டு வந்தவர்களின் நோக்கம் என்ன? உனக்குத் தெரியுமே!

அல்லி: “சொல்ல வேண்டாம்”— இது என் தலைவர்களின் கட்டளை. உணவுண்ணுங்கள். (இதற்குள் வெளியிலிருந்து ஒரு குரல் கேட்கிறது.)

குரல்: என்னடி செய்கிறாய் அங்கே இன்னும்?

அல்லி: சோறு கொண்டு வந்து அரசருக்குப் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன். சாப்பிடுங்கள் அரசரே!

அரசன்: அவர் யார்?

அல்லி: என் கணவர். கூப்பிடட்டுமா?— இப்படித்தான் வந்து விடுங்கள்.

(ஆண்டியப்பன் வந்து அரசனுக்குத் தலைவணங்க நிற்கிறான்.)

அரசன்: இப்படி என்னைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தவர் யார் ஐயா?

ஆண்டி: சிவபெருமான்

அரசன்: கடவுளுக்குப் பேர் உண்டா? செயல் உண்டா? ஆட்களை அனுப்பி என்னைக் கட்டி இங்குக் கொண்டு வந்தது கடவுளா?

ஆண்டி: கடவுள் வராது. நீங்கள் முற்பிறப்பில் செய்த தீவினையின் செயல்.

அரசன்: முற்பிறப்பு உண்டா இல்லையா என்பது முடிவு பெறாத செய்தி. தீவினைத் தொடர்பு நம்பத் தகாத தொன்று.

ஆண்டி: நீங்கள் முற்பிறப்பில் செய்த வினைக்கீடாக இன்ன பிறப்பில் இன்ன நாளில் இன்னபடி நடக்கும் என்று உங்கள் தலையில் எழுதி வைத்திருக்கும். ஏன் இதை மறுக்கிறீர்கள்.

அரசர்: இவை எல்லாம் ஆரியர் மூடக் கொள்கைகள்.

ஆண்டி: உலகில் மக்களின் ஏற்றத்தாழ்வு நிலைக்குக் காரணம் என்ன?

அரசன்: அதுவா?.....

ஆண்டி: கேள்வி விளங்கவில்லையா—நீங்கள் அரசர்; நான் அடிமை; நீங்கள் செல்வர். நான் ஏழை; இந்த வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் என்ன என்றுதான் கேட்கிறேன்.

அரசன்: அதுவா?.....

ஆண்டி: நீங்கள் மேலான சாதி. என் போன்றோர் தாழ்சாதி காரணம்?

அரசன்: காரணம் என்ன என்று கேட்கிறாய். அதுவா?.....

ஆண்டி: வள்ளலே, உள்ளத்தை மறைக்காதீர்கள்.

அரசன்: உலக மக்களின் ஏற்றத் தாழ்வு நிலைமைக்குக் காரணம் அவரவர்களின் அறிவு ஆற்றல்களே.

ஆண்டி: தெளிவான கருத்து. சாதியில்லை அல்லவா?

அரசன்: இல்லை.

ஆண்டி: மக்கள் யாவரும் நிகரா?

அரசன்: ஒரே நிகர்.

ஆண்டி: ஏன் இவ்வளவு கேட்டேன், என் அண்ணன் மகள் ஒருத்திக்கும் அடுத்த ஊர் அந்தணர் மகனுக்கும் உள்ளத் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. மணக்கத் துடிக்கிறார்கள் இருவரும்! இந் நாட்டு சட்டம் வெட்டுகிறது. அவர்களின் ஒட்டுறவையே. அச் சட்டம் ஒழிந்ததல்லவா இப் போது?

அரசன்: மணந்தால்-மனம் ஒன்றுபட்டது. தெரிந்தால் சட்டம் தீங்கு செய்யும் அவர்கட்கு.

ஆண்டி: சாதியில்லை.

அரசன்: சட்டம் இருக்கிறது.

ஆண்டி: உங்கள் கருத்துக்கு மாறாக.

அரசன்: என் கருத்து மாறி இருக்கலாம்.

ஆண்டி: இன்னும் எவர் கருத்துத் திருந்த வேண்டும்?

அரசன்: அமைச்சர் கருத்துத் திருந்த வேண்டும். மக்கள் கருத்து மாறவேண்டும்.

ஆண்டி: மக்கள் தமிழர். நீவீர் அமைச்சருக்கு அஞ்சுவது இயல்புதான். அவர் முற்பிறப்பு, சாதி, முதலியவைகள் இருக்கவேண்டும் என்று கூறுவது உங்கள் நலத்துக்கு. ஆரியராகிய அவர் நலத்துக்கு. இந்தச் சூழ்ச்சிக் கருத்துகள் மக்களுக்கு விளங்கி வருகின்றன. அமைச்சர் உமக்கு எதிராக மக்களைக் கிளப்பிவிட்டு ஆட்சியைப் பறிப்பார் என்று நீங்கள் அஞ்சுதல் வேண்டாம்.

அரசன் : நீ யாரி?

ஆண்டி : நான் ஆண்டியப்பன். அமைச்சர் உங்களை ஒழித்து, தாம் இந்த அரசைப் பறித்துக் கொள்ள முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார். நீங்கள், ஆரியச் சட்டத்தை ஒழிக்கும் வழியில்தான், அவர் முயற்சியைத் தோற்கும்படி செய்ய வேண்டும். நான் நாளை வருகிறேன். ஒன்றை மறந்து விடவேண்டாம், யாரிடமும் நாம் பேசிக் கொண்ட வற்றைச் சொல்லவேண்டாம். சொன்னால் தீமையடைவீர்கள்.

அரசன் : (வியப்பு) நல்லது.

(ஆண்டியப்பன், அல்லி போய் விடுகிறார்கள்)

காட்சி—பதினாறு

இடம் : பாழில்லம்

காலம் : இரவு

கா.உ : அரசன், ஆண்டியப்பன், அல்லி, பழக்காரி,

நிகழ்ச்சி : நல்லதோர் ஏற்பாடு

அல்லி : என்ன ஆண்டியப்பா! நல்ல ஆண்டியப்பன், உன் குரல்கூட ஆண் குரலாகவே மாறிவிட்டது.

ஆண்டி : உன்னையும் சிறிதுகூட அடையாளம் தெரியவில்லை. மாற்றுடையைக் களைந்துவிடு, உன் மனவாளர் வரும் நேரம். என்ன வியப்பு? முள்ளியா வருகிறான். அவள்தானே பழக்காரி. (அருகில் வந்த முள்ளியை நோக்கி) நீ யார் பழம் விற்பளா? என்ன பழம்?

முள்ளி : மாம்பழங்க, நல்ல பழம், மாதிரி வேணுமா. புசித்துப் பார்த்து வாங்குங்க.

ஆண்டி : உன்னை எங்கேயோ பார்த்தாப்போல் இருக்கிறதே, நீ ஒரு கழைக் கூத்தாடிகளின் இனத்தவள் இல்லையா?

முள்ளி : இல்லிங்க, இல்லிங்க. தோட்டப்பட்டு எங்க ஊரு அங்குள்ள பழந்தானுங்க இது?...அட்ட பண்ப்பையை அங்க வைச்சுட்டு வந்துட்டேன் (என்று கூறி, ஓடத் தொடங்குகிறாள்.)

ஆண்டி : நில்லு நில்லு, நான் முத்துநகை, இவள் யார் பார்.

முள்ளி : அடாடா கண்டு பிடிக்கவில்லையே நான். இப்போது தெரிகிறது அவள் வள்ளி. அது கிடக்கட்டும், புதுச்செய்தி சொல்லிப் போக வந்தேன். அரசரைக் கரடிப்பட்டிக் கள்ளரிடமிருந்து மீட்க சென்றரல்லவா படைத் தலைவர் அவர் அமைச்சருக்குச் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்.

முத்துநகை : என்னவென்று?

முள்ளி : கரடிப்பட்டி மலைக்குகையில் கள்ளர் அரசரைச் சிறையில் வைத்திருக்கக் கூடும் என்று நினைக்கக் காரணம் இருக்கிறது. உடனே கரடிப்பட்டிக் கள்ளிக் காட்டி லுள்ள சாவடி வந்து சேரும்படி, குதிரை மறவர் நூறு பேர், காலாட்கள் நூறுபேர் அனுப்பிவைக்கவும்.

முத்துநகை : நன்றாக உளறுகிறான் படைத்தலைவன். பொன்னி, உன் மணவாளராகிய அமைச்சரிடம், அவன் கேட்ட படையை அனுப்பவேண்டாம் என்று கூறு. பார்வதி கூறியதாக, நானும் ஒரு வேலை செய்கிறேன். அரசர் குதிரை எங்கே, எனக்கு வேண்டும்.

(பொன்னி பிடித்து வருகிறாள்.)

முத்துநகை : முள்ளி பழையபடி காலையில் பழக்காரியாக அங்கிரு. என்னை நகரத்துக் கோயிலின் பின்புறம் பதினொரு மணிக்கு எதிர்பார்த்துக் காத்திரு. பொன்னி அமைச்சர் வரும் நேரம், அவன் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறையை நாளைக்குக் கூறுவதாகப் புளுகிவை. (முத்துநகை ஆண்டி யப்பனாகவே குதிரையேறிப் போகிறாள்.)

காட்சி—பதினேழு

இடம் : கரடிப்பட்டி,

காலம் : நள்ளிரவு

கா. உ : முத்துநகை, படைத்தலைவன், போர் மறவர் ஐவர்.

நிகழ்ச்சி : கேலிக் கூத்து

முத்துந : (ஆண்டியப்பனாகவே) குதிரையிற் சென்று, கரடிப் பட்டி மலைக்குகையிலே எதிரிலுள்ள தேக்குமரத்தில் தான் ஏறி வந்த “அரசன்கு திரை”யைக் கட்டி வைத்துவிட்டுப் படைத்தலைவன் தங்கியிருக்கும் சாவடிக்குக் கால் நடையாக வருகிறான்.

படைத் தலைவன் குதிரையும் மற்றும் ஐந்து பேர் களின் குதிரைகளும் ஒரு புறம் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறான். பச்சிலை பறித்துச் சாவடியின் சுவரில் எழுதுகிறான்.

கள்ளரைப் பிடித்து, அரசரைக் காக்க உந்தீர். தூங்குகின்றீர். தூங்குபவரைக் தொலைப்பது அறமல்ல என்று விட்டோம். கரடிப்பட்டி மலைக்குகைக் கள்ளரோடு போர் தொடுக்க விரும்பினால் தொடுக்க. வலி இல்லாவிட்டால் அமைச்சர் தலையை எமக்கு காணிக்கையாய்ப் படைத்து அரசரை மீட்க.

இப்படி

கரடிப்பட்டி மலைக்குகைக் கள்ளர் பெருமக்கள்

(இவ்வாறு எழுதிவிட்டு, ஐந்து குதிரைகளை அவிழ்த்து விட்டுப் படைத் தலைவனின் குதிரைமேல் ஏறிக் கொண்டு சென்று விடுகிறான்.)

காட்சி—பதினெட்டு

இடம் : காட்சி மன்றம்

காலம் : மறுநாள் காலை

கா.உ : பொது மக்கள், அரசன் முதலியவர்

நிகழ்ச்சி : சூழ்ச்சி, வஞ்சம்.

(பொது மக்கள் காட்சி மன்றில் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அமைச்சன் வீற்றிருக்கிறான். அரசின் அலுவல்காரர் சிலர்.)

அமைச்சன் : பெருமக்களே, அறிஞர்களே! நம் அரசர்க்குக் கேடுகாலம் கிட்டியதால், அவர், கண்ட மங்கையரைக் கைப் பிடித்திழுக்கத் தலைப்பட்டார். கடைசியில் ஒரு பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு நள்ளிரவில் நாடு சுற்றி திரிந்தார்.

கரடிப்பட்டிக் கள்ளரால் கைப்பற்றப்பட்டார், கரடிப் பட்டிக் குகையில் எதிரில் அரசர் குதிரை காணப்பட்டது. கள்ளர்கள், ஒரு செய்தி விடுத்துள்ளார்கள் தம் குடிசையிலிருந்து! அரசர் வேண்டுமானால், அமைச்சர் தலை எமக்கு வேண்டும். அல்லது போருக்கு வாருங்கள். அரசரை மீட்க, படைத் தலைவர், குகைக்கு அருகிலுள்ள சாவடியில் ஐந்து மறவருடன், உதவப் படை கேட்டுக் காத்திருக்கிறார். இது நிலைமை. என்ன கடமை என்ன? நான் நினைக்கிறேன், என்னை நீங்கள் அரசனுக்குங்கள். அரசரை மீட்கும் வரைக்கும் நான் படையைப் படைத் தலைவருடன் ஒத்துழைக்கும்படி கூறி, அனுப்புகிறேன். அரசரை மீட்கிறேன். ஆனால், அரசர் மீட்கப்பட்டபின், அவரை மீண்டும் அரசராக்குவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. படைத்தலைவர் வழிப்பின்மையால்தான் இத்தனை மானக் கேடுகள். படையில் ஒழுங்கின்மை ஏற்படுகின்றன. அவரையும் நீக்கவோ திருத்தவோ எனக்கு அதிகாரம் தேவை.

பெருமக்களில் ஒருவன் : எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது ஏற்றபடி செய்யுங்கள்.

(உதவிப் படைத் தலைவன் எழுந்து அரச முடியைக் கையில் எடுத்துக் கூறுவான்.)

பெருமக்களே, இந்த முடியை உங்கள் பேரால் அமைச்சருக்கு சூட்டுகிறேன்.

(முடி சூட்டுகிறான்)

உதவி : ஏன் நீங்கள் கைதட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவிக்கவில்லை.

ஒருவன் : எங்களுக்கென்ன தெரியும்?

அமைச்சன் : சிவபெருமான் அருளாலும், உங்கள் கோரிக்கை யாலும் நான் அரசன்.

நன்னெறியில் என் ஆட்சியை செலுத்த எல்லாம் வல்ல சிவபெருமான் துணை செய்க.

(அனைவரும் சும்பிட்டுக் கொண்டே போகிறார்கள்)

காட்சி—பத்தொன்பது

இடம் : கட்டுக்காட்டு மலைநுழை.

காலம் : மாலை இரண்டு மணி

கா. உ. : ஆண்டியப்பன், அல்லி.

நிகழ்ச்சி : காப்பளித்தல்

ஆண்டி : அரசே, படைத்தலைவர் கேட்டபடி உடனே படை அனுப்பவில்லை, அமைச்சன். அதன் பிறகு, அவனுடை புது மனைவியின் விருப்பப்படி, பொது மக்களைக் கூட்டி னான் இன்று காலை. எழுத்து மணமில்லாத பொது மக்கள் எதிரில், தானே அரசன் என்றான். உதவி படைத் தலைவனாகிய நீலன் பொது மக்கள் பேரால் அமைச்ச னுக்கு முடி சூட்டினான். அப்போது உண்டாகத் தக்க

பொய்ப் பழி கூறினான். இனி உங்களை அரசனாக்க மாட்டானாம். படைத் தலைவரையும் நீக்கிடவிட வேண்டும் என்றான் பொது மக்களிடம். தீர்ந்தது இப்போது நடைபெறுவது: படை மறவர்களையும், உதவிப் படைத் தலைவர்களையும், கூட்டிப் போகிறான்.

அவர்கள் சென்று படைத் தலைவரைக் கொல்ல வேண்டுமாம். அரசரைக் கொண்டு வந்து சிறையில் போட வேண்டுமாம். ஒரு கட்டளை எழுதித் தாருங்கள் படைத்தலைவருக்கு. படைத் தலைவரே, நீர் அவ்விடத்தை விட்டு உடனே இவ் வஞ்சல் தருவோருடன் வந்து என்னைக் காணுக. மாற்றுருவுடன் போவீர்!

(உடனே அரசன் எழுதித்தர ஆண்டியப்பனாகிய முத்துநகை பெற்றுக்கொண்டு குதிரை யேறிச் செல்லுகிறான். அல்லி முகவாட்டத்துடன் சென்று மறைகிறான்.)

காட்சி—இருபது

இடம் : அரண்மனை.

காலம் : மாலை ஆறுமணி.

கா. உ : தெய்வமாடி, அரசி.

நிகழ்ச்சி : மடமையில் நம்பிக்கை.

அரசி : தெய்வமாடியே, உன் தெய்வத்தை வரவழைத்துக் கொடு. தோழியே, அவள் கேட்பன கொண்டு வந்து கொடு.

(அரிசி குவிக்கப்படுகிறது. மற்றும் நகைகள். பிறகு தெய்வம் வருகிறது. தெய்வம் ஆடிமேல்.)

தெய்வம் : ஏன் அழைத்தாய் அரசியே.

அரசி : என் மணவாளர் நிலை என்ன?

தெய்வம் : அவர் கரடிப் பட்டிக் கள்ளரிடம் பிடிப்பட்டிருக்கிறார். அவரோடு ஒரு மங்கை இருக்கிறாள்.

அரசி : அந்த மங்கை தன் உருவை மறைத்துக் கொள்ளுகிறாள். அது எப்படி?

தெய்வம் : தன் உருவை சிறு பொருளில் மறைத்துக் கொள்ளுவதென்பது விச்சுளி என்னும் வேலை. அது கழைக் கூத்தைச் சார்ந்தது.

அரசி : ஆ அப்படியா? அந்த மங்கைக்கு விச்சுளி தெரியுமா?

தெய்வம் : தெரியும்.

அரசி : அரசர் நிலை என்ன ஆகும்?

தெய்வம் : அவரை இங்கிருந்து புறப்பட்டிருக்கும் உதவிப் படைத் தலைவர் கொன்று விடுவார்.

அரசி : ஐயோ தப்ப முடியாதா?

தெய்வம் : தப்ப முடியாது. படைத் தலைவரையும் கொன்று விடுவார்கள்.

அரசி : என் நிலை என்ன?

தெய்வம் : நீ எங்கேயாவது ஓடி விடுவாய் அமைச்சனுக்கு அஞ்சி.

அரசி : அதுதான் சரி. (தெய்வம் மலையேறிய பின் எழுந்து அரிசியை அள்ளுகிறது. அதே நேரம் ஆண்டியப்பன் இரண்டு கிழவருடன் அங்கு வருகிறான். அரசி கருப் புடையாமல் முக்காடிட்டு வெளிக் கிளம்புகிறாள். தோழியும் உடன் புறப்படுகிறாள்.)

ஆண்டி : அம்மா! இந்த இரண்டு பெரியார்களும் உமக்கு ஏதோ அறிவுரை கூற வந்துள்ளார்கள்.

கிழவர் : எங்கே புறப்பாடு?

அரசி : இந்நேரம் என் மணாளர் இறந்திருப்பார். என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், என் மணாளரின் உடலை எரிக்கவும் நான் செல்ல வேண்டும்.

கிழவர் 1: இப்படி, யார் சொன்னார்கள்.

அரசி : இந்தத் தெய்வமாடி மேல் அந்த தெய்வம் சொல்லியது.

கிழவர் 2 : படைத் தலைவர் வரும் வரைக்குமாவது நீங்கள் இருக்கலாகாதா?

அரசி : படைத் தலைவரும் இந்நேரம் இறந்திருப்பார்.

கிழவர். 2; சொன்னவர் யார்?

அரசி : தெய்வம்

கிழவர் 1: அரசர் எங்கிருக்கிறார்?

அரசி : ஒரு மங்கையுடன் கள்ளரிடம் அகப்பட்டார்.

ஆண்டி : யார் சொன்னார்?

அரசி : தெய்வம்

ஆண்டி : ஐயோ தெய்வமே!

கிழவர் 1: பெண்ணே நான்தான். (தன் கிழவர் உருவைக் கலைத்து உரிய உருவத்துடன் நிற்கிறான் அரசன்.)

கிழவர். 2: அன்னையே நான்தான் படைத்தலைவன்.

அரசி : (தெய்வமாடிமேல் சிறிச் சொல்லுகிறாள்) பொய்ப் பிழைப்புக்காரியே!

ஆண்டி : அம்பா அவளை விடுங்கள். பிழை நம்முடையது. நம்முட நம்பிக்கையை ஏழைகள் பயன்படுத்திக் கொள்ள நினைத்தது குற்றமாகாது.

அரசி : அத்தான் அமைச்சன் தங்களைக் கொல்லப் படை அனுப்பினானே.

அரசன் : வரட்டுமே.

அரசி : உம்மோடு கூட்டிச் சென்ற மங்கை எங்கே?

அரசன் : செய்தியே பொய்! தெய்வத்தின் பேச்சை இன்னும் நம்புகிறாய்.

அரசி : கள்ளர் பிடிக்கவில்லையா உங்களை?

ஆண்டி : இல்லை.

அரசி : படை சென்றிருக்கிறதே கள்ளர் குகைக்கு. அங்கு உங்கள் குதிரையும் காணப்பட்டதாமே.

ஆண்டி : காணப்பட்டால்? படை சென்றது குகைக்கு உதவிப்படைத் தலைவர்கூகையை நெருங்கலாமா நெருங்க கூடாதா என்று எண்ணிக்கொண்டே இருக்கிறார். பொழுது விடிந்தால் திங்கட்கிழமை என்றும் இராகு காலம் தள்ளிப் போர் தொடங்குவதென்றும் திட்டமிட்டிருக்கிறார். வெற்றி கிடைக்குமா தோல்வி ஏற்படுமா என்று பிள்ளையார் பிடித்து வைத்துப் பூ வைத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார், இப்போது.

அரசன் : படைத்தலைவரே, படைவீட்டில் சென்று மீதியுள்ள படை மறவரை வாரும் கையுமாக அழைத்து வாரும். இதே இரவில். அமைச்சன், உதவிப் படைத்தலைவன் என்னையும் உம்மையும் கொண்டு திரும்புவதை எதிர் பார்த்து எல்லைப் புறத்தில் நின்றிருக்கிறான்.

படை : நன்று. நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள் (போகிறான்)

காட்சி—இருபத்தொன்று

இடம் : எல்லைப்புறம்

காலம் : காலை

கா. உ : அரசன், படை

நிகழ்ச்சி : ஏமாற்றம்.

(உதவி படைத்தலைவன் முன்னே குதிரைமேல் வருகிறான். படை பின்னே வருகிறது.)

அமைச்சன் : (உதவிப் படைத்தலைவனை நோக்கி) வெற்றியா? தோல்வியா?

உதவி : அரசன் காணப்படவில்லை. படைத் தலைவன் இல்லை. குகை இருக்கிறது. உள்ளே யாருமில்லை. அரசன் குதிரை அங்கிருக்கிறது.

அமைச்சன் : அப்போதே எனக்குத் தெரியும். இங்குக் கீழ்ப் புறத்தில் பல்வி சொல்லியது.

உதவி : நானும் பிள்ளையார் தலையில் பூ வைத்துக் கேட்டேன். தோல்வி என்று விடை கிடைத்தது.

(இதே நேரத்தில் பொன்னி, உரிய உருவத்துடன் அமைச்சன் எதிரில் குதிரை மேல் வருகிறான்)

அமைச்சன் : பெண்ணே என்ன புதுமை?
(தனியாக ஒருபுறம் செல்லுகிறார்கள்.)

பொன்னி : மலைமகள் சொல்லுகிறாள் என் உள்ளத்தில் தோன்றி. அதை கேட்க:
சிவலோகம் என்பது பொருவெளியில் மூழ்கிவிட்டது.
சிவன் என்ற பேரும் பொருளற்றதாகி விடவே
அப்பெயரால்குறிக்கப் பெற்ற அப்பொருளும் பரம்
பொருளோடு கலந்துவிட்டது.

அமைச்சன் : ஐயையோ! அப்படியானால். கடவுள் திருவிளை யாடல் பற்றிய புராணங்கள், இதிகாசங்கள், மந்திரங் கள், சடங்குகள், கோயில்கள் என்ன ஆகும்!

பொன்னி : மக்களின் மடமை இருக்கும் வரைக்கும் இருக்கும்?

அமைச்சன் : இருக்கும் அல்லவா?—மடமை நிலைத்திருக்க நான் கல்வியைத் தலையெடுக்கவொட்டாமல் தடுத்து விடுகிறேன்.

பொன்னி : அரசனும், படைத்தலைவனும் அரண்மனையில் உம்மை எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள்.

அமைச்சன் : ஐயையோ, மெய்தானா மலைமகளே.

பொன்னி : மலைமகள் கடைசியாக ஒரு வார்த்தை கூறுகிறாள்.
உனக்கு மன்னிப்புக் கிடைக்கும். மலைமகளும் மீளாவிடை
பெற்றுக்கொள்ளுகிறார். மீதி இருப்பவள் பொன்னி
தான்.

அமைச்சன் : (நடுக்கம்)பொன்னி, நம் வாழ்வு என்ன ஆவது?

பொன்னி : நீர் அரசரை மன்னிக்கக் கேட்டுக் கொள்ள
வேண்டும். ஆரியர் தீயொழுக்கத்தை ஆதரித்துப் பேச
வேண்டாம். சாதியில்லை, மதம் இல்லை, வாரும் போக
லாம்.

காட்சி—இருபத்திரண்டு

இடம் : அரண்மனை

காலம் : மறுநாள் காலை

கா. உ : அனைவரும்

நிகழ்ச்சி : உண்மை உணர்வு

மணிமுடி புனைந்த அரிய நாத வள்ளல் அரியனை மேல்
அரசியுடன் வீற்றிருக்கிறான். அமைச்சன் தலைநாணி ஒரு
புறம் நிற்கிறான். உதவி படைத்தலைவன் அவ்வாறு.
படைத் தலைவன் அலுவல் உடையுடன் ஒரு புறமும்
பெருமக்கள் அறிஞர் எதிரிலும், அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

அரசன் : பொதுமக்களே,

தமிழர் கொள்கை மங்கிய அளவு அறிவின்மையும்
அறிவற்ற செயல்களும், மூடநம்பிக்கைகளும் மக்களிடம்
வளர்ந்தன. அமைச்சனின் மூடநம்பிக்கையும் மதவெறியுமே
அவரை பேராசைக்குள்ளாயின. அவரை மன்னிக்கிறேன்.
அவர் கொள்கை, மதம், சாதி, உருவ வணக்கம்

முதலியவற்றைத் தலை கவிழ்க்கிறேன். முற்பிறப்புக் கொள்கை சரி அல்ல. ஒருவன் நன்மை தீமைக்கு அவன் நற்செயல் தீச்செயல், அறிவு அறியாமை ஆற்றல் ஆற்றலின்மை காரணம் என்று நம்புகிறேன். என் அரசை நான் பெற்றதற்கும் என்னுயிர் தப்பியதற்கும் காரணர் ஆண்டியப்பர்...

அவர் எங்கே?...அவர் வாழ்க.

நம் மகிழ்ச்சிக்குரிய இந்நாளே கூத்துக்காட்சியால் நிறைவு செய்வோம்.

அனைவரும் அரண்மனைக்கு வருவீர்கள்.

(அனைவரும் போதல்)

காட்சி—இருபத்து மூன்று

இடம் : கழைக் கூத்தரயிடம்.

காலம் : மாலை

கா. உ: அனைவரும்

நிகழ்ச்சி : காதலும் தடையும்.

திறந்த வெளி. தோள் அளவு தடித்த மூங்கில் இடைவிட்டு மேல் கட்டிய பந்தல்! ஒருபுறம் அரசியும் அரசனும் வீற்றிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் முதலியவர்கள் அண்மையில் இருக்கிறார்கள். பெருமக்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். பின்னணி இசை முழங்குகின்றது. நெடுந்தறி உச்சியாடல் குடத்தின் மேல் கொட்டியாடல், உடல் வளைத்தல், தலை கீழ் நடத்தல், காற்றில் மிதத்தல், அனலில் படுத்தல் முதலியன நடக்கின்றன. அனைவரும் கைகொட்டி மகிழ்கிறார்கள். கழைக்கூத்தாடிகளின் தலைவன் அவை நடுவில் தோன்றி கூறுகிறான்.

தலைவன் : அரசே, பெருமக்களே, எங்கள் தலைமை ஆட்டக் காரி இப்போது மூங்கிற பந்தலில் ஏறி ஆடுவாள். அவள்

உடல் உங்கள் விழிக்குத் தெரியாது. சிலம்பொலிகேட்கும் இவ் வாடலின் பெயர்தான் விச்சுளி ஆட்டம்.

அரசி : (திடுக்கிட்ட முகத்தை நகைப்பால் மறைத்து) மணவாளரே, என் காதலரே, என்னுள்ளத்தை அறிய மாட்டீரா? இந்நேரம் நாம் கண்ட காட்சிகள் உங்கள் உள்ளத்தில் காதல் கிளர்ச்சியை உண்டாக்க வில்லையா? என் கையால் ஒரு சுருள் வெற்றிலை நறுமணங் கலந்த பாக்கு, வந்துவிடுவோம் விரைவில்.

அரசன் : விரைவில் வந்துவிடுவோம்.

(விச்சுளி நடந்தேறியது. அனைவரும் மகிழ்கிறார்கள்.
அரசியின் ஏற்பாட்டால் விச்சுளியாடிய முத்து நகை ஏமாற்றமடைகிறாள். வேறு ஆட்டக்காரன் சுத்தி சுழற்றுகிறான். அரசனும் அரசியும் வருகிறார்கள் (போகிறார்கள்)

அரசன் : விச்சுளி நடந்து விட்டதா

தலைவன் : ஆம்.

அரசன் : மற்றொரு முறை!

தலைவன் : முடியாது.

அரசன் : ஆ! எதிர்பார்த்தது கிட்டாமல் போயிற்று. வரிசை தந்து அனுப்பு படைத் தலைவரே.

(வரிசை நடக்கிறது. அனைவரும் போகிறார்கள்)

இருபத்து நான்கு

இடம் : சோலை

காலம் : ஐ.

கா. உ. : அரசன், முத்துநகை, பொன்னி.

நிகழ்ச்சி : இன்ப நிகழ்ச்சி.

அரசன் : (பாடிக்கொண்டே வருகிறான். தன் கையிலுள்ள மடலைப் பார்த்து)

பாட்டு

மாகுன் றனைய பொற்றோளான்
வழுதிமன் வாழ் கரும்பின்
பாகொன்று கொல்லியைப் பாத்தெனைப்
பார்த்திலன். பையப் பையப்
போகின்ற புள்ளினங் காள், புழற்
கோட்டம் புகுவதுண் டேல்
சாகின் றனள் என்று சொல்லுவீர்
அன்றைச் சடையனுக்கே.

பொன்னி : (எதிரில் வந்து) உம்வரவை எதிர்பார்த்து வருந்தி
கிடக்கிறாள் விச்சுளியாடிய முத்துநகை, மலர்ச்சோலையில்.

அரசன் : ஆம். இதோ அவள் அனுப்பிய மடல்.

(விரைந்து செல்லுகிறான்)

முத்துநகை : நானே மணிமுடி பறித்து மறைந்தாடி— இன்று
விச்சுளியாடிய முத்துநகை.

அரசன் : இன்பத் தோற்றம்!

என் உயிரைக் காப்பாற்று.

முத்துநகை : சாதியுண்டா?

அரசன் : இல்லை.

முத்துநகை : மணந்துகொள்ள தடையில்லையே?

அரசன் : இல்லை

(தழுவிக்கொள்ளுகிறார்கள்)

முற்றும்

குடும்ப விளக்கும் குண்டுக்கல்லும்

கதையுறுப்பினர்

திருக்காமுமுதலியார் : திருப்பாதிரி புலியூரில் ஒரு நடுத்தர குடும்பத்தினன்.

தில்லைக்கண் : மனைவி

கண்ணப்பன் : மகன்

கணக்கன் காளிமுத்து : கடைக் கணக்கன்.

1

[அதிகாலை 5 மணி. திருப்பாதிரி புலியூர் திருக்காமு முதலியார் வீடு]

தில்லைக்கண் காலையில் வாயில் பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்துக் கோலம் போடுகிறாள்.

கூடத்தில், ஒரு புறமிருந்த வீணையைச் சரிபார்த்து பாடிக்கொண்டே மீட்டத் தொடங்குகிறாள்.

பாட்டு

மகிழ்ந்திரு மனமே—என்றும்

மக்கள் தொண்டு செய்து

மகிழ்ந்திரு மனமே

இகழ்ந்திடும் செயல்களை நீக்கி
எண்ணத்தில் அன்பினைத் தேக்கி—அறிஞர்
புகழ்ந்திடும் அறவழி நோக்கிப்
பொய்மையும் வஞ்சகச் செய்கையும் போக்கி
மகிழ்ந்திரு மனமே

.....

(இதற்குள் அங்குத் தனிக் கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கி
யிருந்த திருக்காமு முதலியாரும் (தில்லைக்கண் துணைவன்)
கண்ணப்பனும் (மகன்) எழுந்து தில்லைக்கண் எதிரில்
உட்கார்ந்து பாடலையும், வீணை இசையையும் நுகர்கின்
றார்கள்.)

திருக் : போகலாமா தில்லைக் கண்ணு?

தில்லை : நல்லது அத்தான்!

கண் : அப்பாவுக்கு ஆசை தீரவில்லையம்மா!

தில்லை : நேரமாய்விட்டது தம்பி; காலைக்கடன் முடி. நான்
பால் கறக்க வேண்டும்.

[இருவரும் வீட்டில் வேறுபுறம் போகிறார்கள். தில்லை
பால் கறக்கிறான்.]

2

திருக்காமு, பிள்ளையாரை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு
பூஜை செய்கிறான் குளித்தபின்.

கண்ணப்பன் ஈர வேட்டியுடன் மேல் வேட்டியைப்
பிழிந்தபடி பாடுகிறான்.

விருத்தம்—பாட்டு: திருமந்திரம்.

ஒன்றே குலமும்
ஒருவனே தெய்வமும்
நன்றே கருதுமின்
ராமனில்லை! நானாமே

சென்றே புகுங்கதி
இல்லை நும் சித்தத்து
நன்றே நிலைபெற
நீர்நினைந் துய்மினே.

(இதைத் திருக்காழு முதலியார் கேட்கிறார்)

திருக் : தம்பி. சீர்திருத்தக்காரர் எழுதியதா அது?

கண் : திருமந்திரம் அப்பா!

திருக் : குலம் ஒண்ணுதானாமோ! முதலியார், செட்டி, ஐயர்
நாயக்கர் இப்படியெல்லாம் இல்லை யா?

கண் : இருக்கு; ஆனா நம் தமிழர் நூற்களில் இல்லை.

திருக் : கடவுள் ஒண்ணே ஒண்ணுதானோ?

கண் : ஆமாம்பா, அது மட்டுமா. அந்த ஒரே கடவுளுக்கு
உருவமுமில்லை பெயருமில்லை. தன்னை வேண்டிக்
கொள்ளச் சொல்றதுமில்லை. ஒருவரிடத்திலே ஒண்ணு
வேனுமென்று அது விரும்புவதுமில்லை.

திருக் : அப்பா இந்த பிள்ளையாரே கடல்லியா போட்டுடறது.
ஏந்தம்பி?

கண் : ஏம்பா அப்படி? மியுசியத்தில் வைத்துவிட்டால்
போகிறது.

(இதற்குள் தில்லைக்கண் அங்கு வந்து விடுகிறாள்.)

தில்லை : மியுசியத்தில் இந்தப் பிள்ளையாரை வைத்துக்
கொள்ள ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால்?

கண் : வீட்டிலேயே ஒரு மாடத்தில் வைத்துக் கண்ணாடி
போட்டு வைத்துவிடலாம். தமிழரின் மூடத்தனத்தை
அது நினைவுபடுத்திகொண்டே இருக்கும் இல்லையா
அம்மா?

திருக் : சாதி கெட்ட பசங்க, சமயங் கெட்ட பசங்க கூடகூடு
வதாலே தம்பி புத்தி கெட்டுப் போச்சிதில்லை.

தில்லை : சாதி கெட்ட சமயங் கெட்ட டேத்தில்தான்
அத்தான் தமிழர் விடுதலை இருக்கிறது. சிற்றுண்டி காத்
திருக்கிறது வரலாம்!

(இருவரும் உள்ளே போகிறார்கள்.) அதே நேரத்தில்
முன் கட்டில் கணக்கன் காளிமுத்துவந்து நிற்
கிறான்)

கணக் : ஆம்மா!

தில்லை : கணக்குப் பிள்ளையா?

(கூடத்திற்கு வந்து கடைச் சாவியை எடுத்துக்
கொடுத்துப் போகிறான்.)

3

கூடத்தில் ஒரு மேசை; அதன் எதிரில் ஒரு நாற்காலி
அண்டையில் ஒரு சாய்வு நாற்காலி.

எதிரில் ஒரு நாற்காலி, சற்றுத் தொலைவில் தையல்
பொறி. தில்லை வெற்றிலைத் தட்டைக் கொண்டு வந்து
மேசைமேல் வைத்துவிட்டுத் தையற்பொறி எதிரிலுள்ள
நாற்காலியில் உட்காருகிறான்.

திருக்காழு வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டே கூறு
கிறார். “தில்லைக் கண்ணு வரவர எனக்குப் பாக்கு மெல்ல
முடியலியே.”

எதிரில் நாற்காலியிலுட் கார்ந்திருக்கும் கண்ணப்பன்
கூறுகிறான்:—

ஒரு வேளை அல்ல
திருவேளை வெற்றிலை போடு—நீ
போடா திருப்பதும்
நல்ல ஏற் பாடு.

தில்லை : என்று இசையமுது கூறுகிறது.

கண் : அம்மா இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை நினைவிருக்கிறதா?

தில்லை : ஆமாம் இன்றிரவு நீ சென்னைக்குப்போக வேண்டும்.

திருக் : புலவர் முடிவுத் தேர்வு நெருங்கிவிட்டது. கருத்தா படிக்கனும் தப்பி. இப்ப எங்கே போகனும் நீ?

கண் : பொன்னப்பனைப் பார்த்து விட்டு வந்து விடுகிறேன் அப்பா!

தில்லை : ஒகோ!

(விரைவாக அவன் சட்டையை மடிப்பு விரித்துப் பார்க்கிறான்; பொத்தான் அறுந்திருக்கிறது. வேறு பொத்தான் வைத்துத் தைத்துக் கொடுக்க, அவன் அதைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியிற்போகுமுன் கூறுகிறான்:)

போய் வருகிறேன் அம்மா!

போய் வருகிறேன் அப்பா!

(போகிறான்)

(அப்போது ஏழரை மணி அடிக்கிறது. தில்லை தன் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறான்)

தில்லை : கால் மணி நேரம் முந்துகிறது.

திருக் : நான் கடைக்குப் போகவேண்டும் தில்லைக் கண்ணு.

(தில்லைக் கண்ணு வேட்டி, மேல்வேட்டி, சட்டை இவைகளை ஆராய்கிறான். மேல் வேட்டியில் கிழிசல் இருக்கிறது, மற்றவைகளைத் துணைவனிடம் கொடுக்க, அவன் அவைகளை உடுத்திக் கொள்ள அறைக்குச் செல்கிறான்.)

மேல் வேட்டியைத் தைத்து முடிக்கிறான் தில்லை.

(அவனுக்குச் சட்டை உடுத்திப் பொத்தான் மாட்டி, சீப்பால் தலை ஒதுக்கிச் செருப்பைத் துடைத்துக் காலில் மாட்டிக் குடையை எடுத்துக் கையில் கொடுத்து நிற்கிறான்.)

அவன் செல்லுகிறான்.

அன்புடன் - புன்சிரிப்புடன் அவன் பின்னழகு பார்த்து நிற்கிறாள் தில்லை.

சுவர்க் கடிகாரத்தைப் பழுது பார்க்கத் தொடங்குகிறாள் தில்லை.

4

[கணக்கன் முன் கதவைத் தட்டுகிறான்; திறக்கப்படுகிறது.]

கண : தம்பி சொல்லிச்சி, அம்மா எல்லா வேலையையும் செய்றாங்க; கறி வாங்கக் கடைக்குப் போற வேலையைக் கணக்குப் பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லக் கூடாதாண்ணு.

ஐயா அதுக்காக என்னே அனுப்புனாங்க, கடைக்குப் பூட்டு வந்துட்டேறங்க.

தில்லை : அதெப்படி முடியும்?

ஐயாவுக்கு என்ன கறி ஒத்துக் கொள்ளும்; தம்பிக்கு எது ஒத்துக் கொள்ளும் என்பது எனக்கல்லவா தெரியும்?

கண : இன்னது வாங்கி வாண்ணு, அந்தப்படி வாங்கி வரேன்; அவ்வளவுதானே!

தில்லை : அதெப்படி? அவரைப் பிஞ்சு வாங்கி வா என்றால். அது இல்லை சும்மா வந்து விட்டேன் என்று சொல்லி விடுவீர்.

கண : சும்மா வந்து விடுவேனா? அவரைப் பிஞ்சு இல்லாட்டி பூசினிப் பிஞ்சு வாங்கி வராமலா வந்துவிடுவேன்?

தில்லை : பார்த்தீர்களா! என் வீட்டுக்காரருக்கும் பூசனிக் காய்க்கும் திராவிடனுக்கும் சிரார்த்துக்கும் உள்ள

பொருத்தந்தான். நீங்கள் வீட்டைப் பாரித்து கொள்
ளுங்கள். நான் போய் வந்து விடுகிறேன்

(காலில் செருப்பணிந்து கையில் குடையோடும்
கைப் பையோடும் கடைக்குப் போய் விடுகிறான்)

5

[தில்லை போனபின் கணக்கன் காளிமுத்து கூடத்தில்
ஒரு புறம் உட்காரிந்து பாடிக் கொண்டிருக்
கிறான்.]

பாட்டு

ஒருவனுக் கொரு புள்ளே

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அவன்

உத்தபன இருக்கணும்

சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

பெரிய ஆணைக் கறி சமைச்சா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—கறி

பிரியமா இருக்காதப்பா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

என் பிள்ளை சீராளான்—அவன்

இருக்கின்றான் சாமி

இருக்கின்றான் சாமி அவனே

இப்பவே கழுத்தறுப்பேன்

யானுமே சாமி.

பிள்ளை தலையை மட்டும்

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா

குப்பு வைச்சிட வேணும்

சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

6

இதைத் தெரு நடையில் கேட்டுக்கொண்டே தலையிற் புண்ணும் குருதியுமாயுள்ள ஒருவனை இருவர் தாங்கியபடி வருகிறார்கள்.

உள்ளே வந்த ஒருவன்: ஐயா, அம்மா இருக்காங்களா? உள்ளே இருக்காங்களா?—இவன் எம்புள்ளே. அடிக்கடி மயக்கம் வரறது இப்பா அப்படித்தான் திடீரிண்ணு மயக்கம் வந்து விழுந்திட்டான். மண்டே ஒடைஞ்சிப் போச்சி. அம்மா இருந்தா கட்டு கட்டி புடுவாங்க. நல்லாப் பூடும்.

கணக்: அவங்க கடைக்கிப்போயி இருக்காங்க, இருங்க, வந்து விடுவாங்க. அம்மா மருந்து போட்டு கட்டி விடுவாங்களா?

ஒருவன்: முன்னே ஒரு தடவை இதே மாதிரிதான்! வந்தோம் [என்று நடந்ததைக் கூறுகிறான்]

7

[கட்டிவில நோயாளி, திலை, செவிலி உடையுடன் மருத்துவம் செய்கிறான். மருந்திட்டுக் கட்டுக் கட்டுகிறான்; காய்ச்சலை ஆராய்கிறான்; மருந்து தருகிறான்.]

8

அவர்களில் ஒருவன் தெருவில் வழிகாட்டி அனுப்ப நிற்கும் தில்லைக் கண்ணை நோக்கிக் கூறுகிறான்:—

ஒருவன்: ரொம்ப நன்றியம்மா. நாங்க நோயாளியே அழைச்சி வந்த போது நீங்க இல்லே—அதுமட்டுமா கூடத்திலே அவரு,

புள்ளே தலையே மட்டும்
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா
 சூப்பு வைச்சும் வேணும்
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

—இன்னு பாடிக்கிட்டு இருந்தாரு. எங்களுக்கு ஒரே
 நடுக்கமா போச்சு, நல்லவேளையா வந்துட்டங்க. கட்டுக்
 கட்டினீங்க; மருந்து குடுத்தீங்க. ரொம்ப நன்றியம்மா
 வாரோம்.

[கும்பிட்டுப் போகிறார்கள்.]

9

உள்ளே வந்து, தில்லை கணக்கனிடம் கூறுகிறாள்:—
 ஏன் கணக்கப்பிள்ளை உங்களுக்குச் சிறுத் தொண்டப்
 பத்தன் கதை நன்றாய் வருமோ?

கணக்: ஏம்மா அலுங்க சொன்னாங்களா? அலுங்க வரும்
 போது எதுவோ கொஞ்சம் மகிழ்ச்சியா பாடிக்கிட்டிருந்
 தேன; சிறுத்தொண்டப் பத்தன் கதை பாடறதிலே
 நானு இந்த வட்டாரத்திலியே ஒரு பெரிய ஆளில்லையா?

தில்லை: ஒகோ, அப்படியா? அவர்கள் வரும் போது எந்த அடி
 பாடிக் கொண்டிருந்தீர்கள்?

கணக்:

(பாட்டு)

புள்ளே தலையை மட்டும்
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா
 சூப்பு வைச்சிட வேணும்
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

தில்லை: இப்படி சிவனடியாரி சிறுத் தொண்ட நாயனாரைக் கேட்டாரோ?

கணக: சிவனடியாரின்னா ஆரு? சிவபெருமாந்தா.

தில்லை: என்ன கேட்டார்?

கணக: சீராளந் தலையைச் சூப்பு வைச்சுடுண்ணு சொன்னார்

தில்லை: பாட்டு யாரால் எழுதப்பட்டது.

கணக: கதைக்கித் தக்காப் போல் நானே சொல்லிக்கிறது: தான்.

தில்லை: பிள்ளைக்கறி கேட்டாரே. சிறுத்தொண்டர் அப்படியே செய்தாரா?

கணக: அந்த எடத்தே நாடகத்திலே ஆடுவோம் பாரு!. கந்தண்ணு ஒருத்தன். பார்க்கிறவங்க கண்ணீர் உட்டு வாங்கல்ல.

தில்லை: சிறுத்தொண்டருக்கு ஒரே பிள்ளை சீராளன் இல்லையா?

கணக: கோவிந்தங் கோவிந்தண்ணு ஒரு சின்ன பையந்தான் சீராளனா போடுவான்; என்னமா நடிப்பாந் தெரியுங்களா?

தில்லை: அது சரி. பிள்ளையை அறுத்தாரா பெற்ற தந்தை?

கணக: அதாம்மா அறுக்கற மாதிரி காட்டுவோம் பாருங்க, அந்த 'நாடகக்காரன் ரொம்ப அப்பட்டமா நடக்கிற மாதிரியே இருக்கும்.

தில்லை: அப்படியானால் சிறுத்தொண்ட நாயனார் கதை அப்படி இருக்கும் இப்படி இருக்கும் நாடகத்தில். அது தவிர நடந்ததில்லையா அப்படி?

கணக: உம்! நாடகந்தான்! மெய்யாவா ஒருத்தன் வந்து புள்ளெயெ அறுத்துக் கேப்பான்? பெத்தவ தொடப் பத்தே' எடுத்துக்க மாட்டாளா? என்னு சொல்றீங்க?

தில்லை : தமிழ்நாடு திருந்தி வருகிறது என்றுதான் சொல்லுகிறேன். நாழிகை ஆகிறது போய்வாருங்கள்.

(போகிறான்.)

10

(சென்னையினின்று கண்ணப்பன் வருகிறான். கூடத்தில் சாய்வு நாற்காலியில் திருக்காமு படுத்திருக்கிறார்.)

திருக் : ஏன் தம்பி, பொண்ணப்பன் உன்னோடு வரவில்லையா?

கண் : தேர்வு நெருங்கிவிட்டது படிக்க வேண்டும் என்று வரவில்லை.

திருக் : நீ மட்டும் ஏன் வந்து விடுகிறாயப்பா?

கண் : அம்மாவைப் பாராதிருக்க முடியவில்லை.

(என்று உட்கட்டுக்குப் போகிறான்.)

11

திருக் : (சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி) தில்லைக் கண்ணு!

சோற்றை வடியலில் விடித்தபடி இருக்கும் தில்லை:-
இதோ

(அவள் கைவேலையைக் கண்ணப்பன் ஒப்புக் கொள்கிறான்.)

திருக் : (எதிரில் வந்து நிற்கும் தில்லையை நோக்கி மேசை மேல் இருக்கும் விசிறியைக் காட்டி) அந்த விசிறியை எடு. புழுங்குகிறது.

(விசிறியை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறாள்)

—உள்ளே—

கண் : ஏம்மா அழைத்தார்கள் அப்பா?

தில்லை : மேசை மேல் விசிறி இருந்தது எடுத்துக் கொடுக்கச் சொன்னார்.

கண் : அட!

—கூடத்தில்—

(சப்பாணி முதலியாரும் சாரங்கம் எண்கிற அவர் நண்பரும் வருகிறார்கள்.)

திருக் : வாங்க ஏது? இவ்வளவு தொலைவு. சிதம்பரமிருந்து நேரே இங்கேதான் வரீர்களே?

சப்பாணி : எங்க மச்சான் மகனுக்கும் சீர்காழி தங்கவேலு முதலியார் மகனுக்கும் நிச்சதார்த்தம். சாப்பிட்டுப் போகும்படி ரொம்ப சொன்னாங்க. தெரிஞ்சவர் ஒருத்தர் திருக்காமு முதலியார் இருக்கார் அவரு வருத்தப் படுவாருன்னு சொல்லிட்டு வந்தோம்.

திருக் : அப்படியா? சாப்பிடும் வேளைதான் ஐக் கழுவுங்க.

—உள்ளே—

கண் : அவர்கள் வீட்டுத் தேவைக்கு வந்தார்களாம். திருக்காமு முதலியார் வருத்தப்படுவார் என்று இந்நேர வேளைக்குச் சாப்பிட இங்கே வந்தார்களாம்.

(அப்பாவும் அவர்களைக் கணிசமாக வரவேற்கிறார் சாப்பிடச் சொல்லி.)

(நான்கு இலைகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்காமு உட்பட மூவர் உட்கார்ந்து விட்டார்கள்.)

சப்பாணி : தம்பி இல்லிங்களா?

திருக் : இருக்கான். தம்பி சாப்பிட வா, வந்து உட்காரி.

கண் : (வந்து) சாப்பிட்டுவிட்டேன் அப்பா! நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்.

—உள்ளே—

தில்லை : நீ சாப்பிடவில்லையே. போய் உட்காரி தம்பி.

கண் : சும்மா இருங்கள் அம்மா!

(பரிமாறுகிறாள் தில்லை. சாப்பிட்டு முடிகிறது. கைக் கழுவிக்கொண்டு வந்தவர்கள் சொல்லாமலேயே போய்விடுகிறார்கள்.)

13

(கண்ணப்பன் தன் தாய் அறியாமல் சோற்றுப் பாணையைப் பார்க்கிறான். ஒரு பருக்கையுமில்லை.

குழம்பு, கறி இவைகளைப் பார்க்கிறான், இல்லை.

கண் : (அங்கு வந்த அன்னையை நோக்கி.) அம்மா உங்களுக்குச் சாப்பாடு.

தில்லை : சாப்பிடுகிறேன் அப்பா!—நீ சாப்பிட்டு விட்டதாகச் சொன்னாயே மெய்தானா அப்பா?

கண் : ஆம் அம்மா. (எதையோ கருதிக் கண்ணப்பன் சோறெடுக்கும் அடுக்குடன் வெளியே ஓடுகிறான்.)

14

திருக் : (உள்ளே இருக்கும் தில்லையை நோக்கி) தில்லைக் கண்ணா! வெளியில் போக வேண்டும்.

திருக்காழு தன் சட்டையை மடிப்பிலிருந்து
விரித்துப் பார்க்கிறான். அதே நேரம் எதிரில்
தில்லை வந்து நிற்கிறான்.)

திருக் : சட்டை சுருக்கம் சுருக்கமா இருக்கு! பெட்டிபோடு
தில்லைக் கண்ணு.

(தில்லைக்கண் பெட்டியில் கறிபோட்டு ஊதுகுழலால்
ஊதி, குடுஏற்றி, விசிப்பலகையில், சட்டை
விரிக்கிறான்; சோறு எடுக்கும் அடுக்குடன்
கண்ணப்பன் வருகிறான்.)

15

திருக் : இதென்ன தம்பி!

கண் : (தன் தாயை நோக்கி) பிறகு வந்து பெட்டி போடலாம்
அம்மா; சாப்பிடாமல் இருக்கிறீர்கள், சாப்பிட்டு வந்து
விடுங்கள் அம்மா.

திருக் : சாப்பிடவில்லையா! சீக்கிரம் பெட்டிப் போட்டுட்டுப்
போய் சாப்பிடு தில்லைக்கண்ணு.

கண் : பெட்டி போடவேண்டியதுதான் முதல் வேலையோ!
அம்மா சாப்பிட்டு வந்து பெட்டி போடக் கூடாதோ?

திருக் : இல்லை தம்பி! நான் கடைக்கு விரைவாகப்
போகணும்.

தில்லை : இதோ வந்துவிட்டேன் தம்பி.
(பெட்டி போடுகிறான்)

16

செல்வநாயகி : நம் கல்விக் கழகத்தின் தலைவியார் தங்கம்மா
உங்களிடம் ஒரு வேலையாக அனுப்பினார்கள்.

தில்லை : ஏன்?

செல்வ : நம் ஆசிரியை முத்தம்மா பென்ஷனில் விலகுகிறார்
என். அவர்களுக்குப் பிரிவு நலம் சொல்ல ஒரு கூட்டம்
கூடுகிறது. அதில் நீங்கள் பெண்கள் பற்றி ஒரு சொற்
பொழிவாற்ற வேண்டும்.

தில்லை : கூட்டம் எப்போது?

செல்வ : இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில்!

தில்லை : முன்னமே சொல்ல வேண்டாமா?

செல்வ : சொல்லத்தான் வேண்டும். திடீரென்று இந்தக்
கூட்டம் ஏற்பாடாயிற்று.

தில்லை : வருகிறேன்.

செல்வ : வண்டி கொண்டு வருகிறேன் அம்மா.

தில்லை : ஆடவர் வரலாமா?

செல்வ : ஓ! வரலாமே.

கண் : நானும் வரலாமா?

செல்வ : அதிக மகிழ்ச்சி! நீங்கள் வருவது மட்டும் போதாது,
வந்தால் சிறிது பேசி எல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சி யூட்ட
லாம்.

கண் : நானும் வருகிறேன்

(போகிறாள் செல்வநாயகம்)

17

[கூட்டம்]

[செல்வநாயகி கூட்டத்தினரை வரவேற்றுப் பேசு
கிறாள்]

அன்புள்ள தோழியர்களே, தோழர்களே, ஏறத்தாழ
முப்பத்தைந்தாண்டுகள் வேலை பார்த்தவர்கள் ஆசிரியை
முத்தம்மா அவர்கள்.

உதவிச் சம்பளம் பெற்று ஓய்வு பெறுகிறார்கள். எம்மைவிட்டுப் பிரிகின்றார்கள். அவர்கட்கு பிரிவு நலம் செய்வதற்காக இக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. எங்கள் அழைப்பின் பேரில் இங்கு நீங்கள் வந்தமைக்கு நன்றி. மனமார உங்களை வரவேற்கிறோம்.

இக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குமாறு ஊரின் சார்பில் தலைமை ஆசிரியரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சொக்கம்மா: நான் முத்தம்மா அவர்களின் முன் மொழிதலை ஆதரிக்கிறேன்.

[கைதட்டலுக்கிடையே தலைமை ஆசிரியை இருக் கையை அணுகுகிறார்கள்.]

தலைவியார்: தோழியர்களே!

தோழர்களே!

[இடையே பெரியநாயகி தலைவியாருக்கு மாலை இடு கிறார்கள். கைதட்டல்]

ஆசிரியையார் முத்தம்மா அவர்கள் முப்பத்தைந் தாண்டும் குற்றம் ஒன்றும் அணுகாது அலுவல் பாரித்து வந்தார்கள். அவர்கள் மிக்க நற்பண்புடையவர்கள். மாணவியார்க்குச் சொல்லித் தருவதில் நல்ல ஆற்றல் உடையவர்கள்.

ஒரு காலத்தில் மாணவியாரின் வகுப்பு நேரத்தை நாண்கு மணியளவாகக் குறைக்கலாமா என்று கல்வித் துறை அதிகாரிகள் ஆசிரியர், ஆசிரியைகளைக் கேட்ட போது வகுப்பு நேரம் மாணவர்க்கு ஆறுமணி நேரமாக்கப் பட வேண்டும் என்பதை விளக்கிக் காட்டி அதிகாரிகளின் மதிப்பை அடைந்தவர்கள் முத்தம்மா அவர்கள்.

இன்று முதல் அவர்கள் வீட்டுக் கூடத்துச் சாய்வு நாற்காலிக்கு நல்ல பேறு கிடைக்கிறது.

அவர்கள், துணைவர் மக்களுடன் இனிது வாழ்க. இம் மலர் மாலையும். இப் பழத் தட்டுகளும், அவர்கட்கு! அவர்களின் மாறாத நினைவு எங்கட்கு!

[கைதட்டல்]

தலைவியார்: இந்த நேரத்தில் நமக்கெல்லாம் ஒரு நல்ல விருந்து ஏற்பாடாகிறது. நாவுக்கல்ல செவிக்கு!—‘பெண்’ என்ற பொருள் பற்றித் தோழியார் தில்லைக்கண் அம்மையார் பேசுவார்கள். அதாவது உங்கட்குச் சர்க்கரைப் பொங்கல் வட்டிப்பார்கள் தில்லைக்கண்ணமா! தோழியார் தில்லைக்கண்ணம்மா! தமிழ்ப் புலமையுடையவர். அது மட்டுமல்ல; இசை, ஓவியம் முதலிய பல்கலை வல்லவர்கள். அவர்களைப் பேசக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தில்லைக்கண்: சொற்பொழிவு:—

அன்புள்ள தலைவர் அவர்களே, தோழியர்களே தோழிகளே!

நான் பேசப் போவது ‘பெண்’ என்பது பற்றி.

பண்படுத்தப்பட்ட மண்ணுக்கே நன்செய் என்று பெயர்.

படித்த பெண்ணுக்கே பெண் என்று பெயர். களர் நிலத்தில் நல்ல விளைவை எதிர்பார்க்க முடியாது. கல்வி

இல்லாத தாய்மார்களிடம் கைகாரக் குழந்தைகளை எதிர்பார்க்க முடியாது.

பெண்கள் படிக்க வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேற்றுமை இருக்காது; ஆனால்,

கற்பதைக் கசடு அறக் கற்க வேண்டும் என்று சொன்னால் அதென்ன என்று, விழிச்சிறார்கள் சிலர்.

ரேஷன் கடையில் அரிசியோடு கல்லையும் அளந்து வாங்குகின்றவர்கள் போல இந் நாட்டில் சரி என்று பிழையையும் வாங்குகின்றார்கள்.

காட்சி என்ற சொல் காண் என்பதன் அடிப்படை யாக வந்த சொல், காவண்ண இட்டண்ண சிண போட வேண்டும். அதைவிட்டுக் காவண்ணவும் கூடி என்ற வட வெழுத்தையும் போடுகின்றார்கள்; அப்படியே அதை ஒத்துக் கொள்வதென்பது முட்டாள்தனமல்லவா?

துணி என்றால் துணிக்கப்படுவதற்குப் பெயர். துண்டு என்றால் துண்டிக்கப்படுவது. அறுவை என்றால் அறுக்கம், கிழி என்றால் கிழிக்கப்படுவது.

அதுபோலவே அளவாகத் தறியினின்று வெட்டப் படுவது வேட்டி. எனவே வேட்டி என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்.

அதே வேட்டி என்ற தமிழ்ச்சொல்லை வேண்டி என்று எவனாவது சொன்னால் அதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ள லாமா? இன்றைக்கு வேட்டியை வேஷ்டி என்றால் ஒத்துக் கொள்ளும் நீங்கள், நாளைக்கு ஆட்டுக்குட்டி ஒன்பதை ஆஷ்டுகுஷ்டி என்றாலும் மாட்டுப் பட்டி என்பதை மாஷ்டு பஷ்டி என்றாலும் ஒத்துக் கொள்ளத்தானே நேரும்.

இதுவரைக்கும் கசடு அறக் கற்கவேண்டும் என்பது பற்றிக் கூறினேன்.

கசடறக் கற்றால் மட்டும் போதாது. கற்கத் தகுந்த நூல்களையே கற்கவேண்டும் என்பதனை விளக்குகிறேன்.

தமிழர் கலை, ஒழுக்கம், நாகரிகம் இவைகளை புகட்டத் தகுந்த நூல்களைக் கற்க வேண்டும்.

அல்லாதவைகளை அகற்ற வேண்டும்.

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தெய்வமும் என்று கூறும் தமிழர் நூற்கள்.

நாலுசாதி பெரும் பிரிவும், நாலாயிரம் சாதி உட்பிரி வும் கூறும் பிறநூல்கள். மேலும் அவை பன்றிக் கறி கேட்

டும் பெரியாண்டவன் முதல் மீன் காவடி விரும்பும் வேலவன் வரைக்குமுள்ள எண்ணற்ற கடவுள்களைக் காட்டி வைத்துக் காசைச்சுரண்டும்-மதமான பேப்பிடியாதிருக்க வேண்டும் என்று கூறும் தமிழ் நூற்கள்.

ஒருத்தி ஒருவனைத்தான் மணக்கலாம் தமிழ் நூலின் படி.

ஒருத்தி பல ஆண்களை மணக்க வைக்கும் பிற நூல்களும் உலகில் உண்டு.

தலைபோவதாயினும் தகாத செயல் செய்யக் கூடா தென்று கூறுகின்றது தமிழ்நூல்.

பசி வந்து விட்டால் பழக்காரி இடத்திலும் திருடலாம் என்று அயலார் நூல் சொல்லும்.

ஆதலால் கற்கத் தகுந்த நூல்களையே கற்க வேண்டும்.

இவ்வாறு கற்கத் தகுந்த நூல்களையே கற்றுவிட்டால்மட்டும் போதாது.

கற்றபடி நடக்க வேண்டும்.

கற்றபடி நடக்காவிட்டால் கற்றதால் என்ன பயன்?

கற்றபடி நடக்காதவர்களால் நாட்டுக்கு ஒரு நன்மையும் ஏற்படாது.

பாலகுமரன் மக்கள், கனகனும் விசயனும் வட நாட்டில் மதிக்கத்தக்க அரசர்கள். அவர்கள் ஒரு விருந்து நடத்துகிறார்கள். அந்த விருந்துக்கு வந்தவர்களிடம் வாய் வீச்சாகத் தமிழை இகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். இதை அங்கிருந்த தமிழ்த் துறவிகள் அறிந்து தெண்ணு வந்து செங்குட்டுவன் செவியில் போடுகிறார்கள்.

தமிழரின் மேன்மையை இகழ்ந்தவர்களை என் தாய் தடுத்தாலும் விடேன். என்று படைதிரட்டுகிறான் செங்

குட்டுவன், வடநாடு தூள்படுகிறது. தோற்றோம் என்று கனகவிசயர்கள் ஓட்டம் எடுக்கப் பார்க்கிறார்கள். செங்குட்டுவன் வீரன். அவ்விருவரையும் கட்டி இழுத்து வந்து நிறுத்துகிறார்கள் செங்குட்டுவனெதிரில்!

உலகம் கண்டு மஹிழத்தக்க முறையில் அவர்கட்குத் தண்டனை வழங்குகிறான் சோழன்.

கண்ணகி உருவம் செய்யக் கல்வேண்டும் எமக்கு, அந்தக் கல்லை நீங்கள் தலையிற் சுமந்து நடவுங்கள் என்கிறான்.

இமயமலைக் கல் சுமந்து இந் நாட்டை நோக்கி வரலானார்கள் கனகவிசயர்கள்.

இதை படிக்கிறீர்கள் சிலப்பதிகாரத்தில்.

பலநூறு மைல்களுக்கப்பால் பழந்தமிழைப் பழித்த கனகவிசயர்களைத் தண்டித்ததாகப் படித்த நீங்கள், அண்டையில் தமிழையும் தமிழர்களையும் இகழ்கின்றவர்களைச், சுமமாவிட்டு இரு கைகளையும் கட்டிக் கொண்டிருக்கலாமா, அவர்களை ஒரு கை பார்க்க வேண்டாமா?

கற்க கசடறக் கற்பவை சுற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி

[பலரும் கை தட்டுகிறார்கள்]

[தலைவியார் எழுந்து, இப்போது முன் பேசியவரின் மகனார் கண்ணப்பர் அதே பொருள்பற்றிப் பேசுவார்கள்.]

கண்ணப்பன் பேச்சு:

தலைவியார் அவர்களே,

தோழர்களே, தோழியர்களே,

இப்போது என் அன்னையார் பேசிய 'பெண்' என்பதைத் தொடர்ந்தே நான் பேசவேண்டும்.

அவர்கள், பெண்கள் படிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள், முடியக் கூடியதுதான். ஆனால் படித்தபடி நடக்கவேண்டும் என்றார்கள்—அதுதான் முடியாது என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

கணவனும் மனைவியும் நண்பர்கள் என்கிறார் வள்ளுவர்.

இது என் அன்ணையாருக்குத் தெரியாததன்று.

என் அன்ணையாரும் தந்தையாரும் நண்பர்கள் போலவா நடந்து கொள்கிறார்கள்? வெளியிற் சொன்னால் வெட்கக் கேடு.

தில்லைக் கண்ணம்மா திருக்காமு முதலியாருக்கு அசல் அடிமை.

விடியுமுன் எழுந்து வீணையோடு பாடி
அடிமை கொண்ட ஆண்டையை எழுப்பிக்
குறடு கழுவிக்கோலம் போட்டுக்
கறவை கறந்து, நிறைய மொண்டு
தவலை சொம்பு குவளை குண்டான்
கவலை இல்லாமல் கழுவித் தீர்த்து
வட்ட நிலாவை வரவழைத்தது போல்
இட்டலி சுட்டுத் தொட்டுக் கொள்ளத்
துவையல் அறைத்துச் சுவைநீர் வைத்துக்
கணவர்க்கு வெந்நீர் கடிய விளவி
உடம்பு குளிப்பாட்டி உணவை ஊட்டி
வெற்றிலை வைத்துப் பொத்தல் உடையைத்
தைத்துக் குடையை விரித்துக் கொடுத்து
வெளியில் அனுப்பி வெயிலில் பயறுகள்
கல்லைப் பொறுக்கிக் காய வைத்துக்
கடைக்குச் சென்று காய்கறி வாங்கிச்
சோறு கறிகள் சுருக்காய் முடித்துச்
சுவர் பழுதுக்குச் சுண்ணாம்பு பூசி
உடைந்த நாற்காலியை ஒழுங்கு படுத்தி

கடைந்த வெண்ணெயைக் காய்ச்சி இறக்கி
வந்த கணவர்க்கு வட்டித்துக் கூடத்தில்
சாய்வு நாற்காலியைச் சரிப் படுத்தி
வேர்வை நீங்க விசிறியால் விசிறிப்
படுக்கை விரித்துப் படுக்கச் செய்து
நனைத்துப் போட்ட நாலைந்து துணியையும்
துவைத்துப் போட்டபின் தூங்கும் கணவரீ
எழுந்திடு வதற்குள் எண்ணெய்ச் சட்டியில்
பண்ணியம் சுட்டுப் பரப்பரப் போடு
சுவைநீ ரோடு துணைவருக் களித்துக்
கடைக்குச் சென்றதும் துடைப்பம் எடுத்து
வீடு பெருக்கி மாடு கறந்து
உயர அண்ணாந்தே ஒட்டடை அடித்துச்
சுவடிகள் ஏடுகள் தூசி தட்டி
வெய்யிலில் காய்ந்ததை வீட்டில் சேர்த்துத்
தையல் வேலை தச்சு வேலை முதல்
எல்லாம் முடித்தே நல்விளக் கேற்றி
இராச் சாப்பாட்டை இனிமையாய் ஆக்கிக்
கணவரீ வந்தபின் உணவுண் பித்து
மாடு கன்றுக்கு வைக்கோல் போட்டுப்
பாணை சட்டியைப் பூனை தொடாமல்
எல்லாம் மூடிக் கொல்லைக் கதவையும்
தெருக் கதவையும் தாழிட்டு
இரவு பனிரண்டுக் குறங்குவரீ தாயாரே!

நாடோறும் இவ்வாறு உழைக்கும் நம் தில்லைக்
கண்ணம்மையாருக்கு நலிவு ஒன்றும்தோன்றவில்லையாம்.
காரணம் அன்பாம், அன்பு இதுவும் செய்யுமாம் இன்ன
மும் செய்யுமாம், ஒத்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வளவு தொல்லைடையும் மனைவியிடம் துணைவரீ
நடந்து கொள்ளும் மாதிரியைக் கேளுங்கள்.

குறடு கழுவித் கோலம் போடுகிறாள் மனைவி, தவலை
துலக்கித் தண்ணீர் போடக் கூடாதா கணவரீ?

மாடு கறந்து தீனி வைக்கிறாள் மனைவி, கூடஇருந்து குடிநீர் கொள்ளக் கூடாதா கொழுநர்?

இட்லி அடுப்பில் எரிக்கின்றாளே மனைவி, தொட்டுக் கொள்ளத் துவையல் அறைக்கலாகாதா துணைவர்?

காலை எட்டு மணிக்குக் கடைக்கு போய் விடுகின்றார் கணவர்; பதினொரு மணிக்கெல்லாம் வந்து சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொள்ளுகிறார்.

சாறு கூட்டித் தவிக்கின்றாளே துணைவி, சோறு கொதிப்பதை இறக்கினால் என்ன துணைவர்?

அழகாய்த் துணியைத் துவைத்தாள் மனைவி, பிழிந்து வெயிலில் பிரித்தால் என்ன துணைவர்?

நடுப்பகல் உணவுண்டு நாற்காலியிற் சாய்ந்து, பிறகு கட்டிலில் உறங்கிச் சுவைநீர் அருந்திக் கடைக்குப் போகின்ற துணைவர் இரவு எட்டு மணிக்கெல்லாம் வந்து விடுகின்றார்.

மனைவி, படும் பாடெல்லாம் பாரிக்கும் கணவர் கடுகளவுதவி செய்தாலென்ன?

சிறிய உதவியும் செய்வதில்லை. அது போகட்டும்! மேலும் மேலும் அன்னையார்க்குத் தொல்லை கொடாமலாவது இருக்கலாம் அல்லவா?

தொல்லையுடன் சோறு வடித்துக் கொண்டிருக்கிறார் அன்னையார்!

‘தில்லைக்கண்’ என்று திடுக்கிடும்படி அழைக்கிறார் தந்தையார். கைக்கெட்டுந் தொலைவிலுள்ள விசிறியை எடுக்க ஆள் வேண்டும், எண்ணெய் தேய்க்க, சீயக்காய் தேய்க்க, உடம்பு துவட்ட?

மாடியில் காயும் ஒரு வண்டி நெல்லை ‘மழை வந்தது மழை வந்தது வாரிவா வாரிவா’ என்கின்றார் தந்தையார்

கூடவே நாலு கூடை வாரி வந்தால் இவரின் குண்டுக்கல் உடம்பு சுண்டைக்காயாகத் தேய்ந்தா போகும்?

தாய்மாரிகளே, பெரியோர்களே. இன்னும் ஒன்றைக் கூறி என் சொற்பொழிவை முடித்துக் கொள்கிறேன்; இன்று நடுப்பகல் சாப்பாட்டு நேரத்தில், இரு விருந்தினர் திடீரென்று வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வந்தார்கள் என்ன சொன்னார்கள் எனில், 'எங்க மச்சான் மகனுக்கும் சீர்காழி தங்கவேல் முதலியார் மகனுக்கும் நிச்சயார்த்தம். அதற்காகத்தான் புதுவைக்கு வந்தோம். நிச்சயார்த்தம் முடிந்தது; சாப்பிட்டுப் போகும்படி எங்களை வற்புறுத்தினார்கள். எங்களுக்குத் தெரிஞ்சவர் திருக்காமு முதலியார் இருக்கிறார், அவர் வருத்தப்படுவார்; அவர் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு இங்கு வந்தோம்' என்றார்கள் சாப்பாட்டு நேரத்தில்.

அதைக் கேட்ட என் தந்தையாரும் சாப்பிடும் நேரத் தான் கையலம்புங்கள் என்றார்.

கையலம்பிக்கொண்டு வரிசையாக உட்கார்ந்தார்கள். என் அன்னை பட்டினி.

அன்னை பட்டினி கிடக்க நேருமே என்பதையும் தந்தையார் கேட்கவில்லை; சாப்பிட்டாயா என்று கூடக் கேட்கவில்லை.

நான் அடுக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி கடைச் சோற்றை வாங்கி வந்து அன்னையாரை உண்ணச் செய்து நானும் உண்டேன்.

இல்லைத் துணைவியர்க்குத் துணைபுரியும் துணைவரின் போக்கு எப்படி இருக்கிறது?

இதுபற்றி அவர்களை கேட்டால் உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிரிக்கழகு என்று பதில் கூறுகின்றார்கள்.

தலைவ தலைவியர்க்குத் துணைவி என்றும் துணைவர் என்றும் பெயர் சொல்வதுண்டு. ஏன் துணைவிக்குத் துணையாய் இருக்க வேண்டும். துணைவன் என்பதற்காக மனைவிமார் குடும்ப விளக்காக இருக்க வேண்டும். கணவர் குண்டுக்கல்லாய் இருக்கலாகாது. துணைவராயிருக்க வேண்டும் என்று கூறி சிற்றுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

(கைதட்டல்)

தலைவியார் :— (எழுந்து)

இப்போது திருவாளர் திருக்காமு முதலியார் பேசுவார்கள். உங்கட்குத் தெரியும் திருக்காமு முதலியார் எனில் யார் என்று?

அவர்கள்தாம் முன் பேசியவரின் தந்தையார் அதற்கு முன் பேசியவரின் துணைவர்.

(கைத்தட்டல்)

திருக்காமு முதலியார்:— (எழுந்து)

தலைவியார் அவர்களே,

தாய்மார்களே, பெரியோர்களே.

இதுவரைக்கும் நல்ல அடி கிடைத்தது எனக்கு. கிடைத்த அடிகளை தாங்கிக் கொண்டிருந்த எனக்கு அழ உரிமை இப்போதுதான் கிடைத்தது.

ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு தலைவன் உண்டு; ஒரு தலைவி உண்டு. எனவே குடும்பத் தலைவர் இருவர். அதிகாரம் என்பது இருவர்க்கும் பொது. தலைவனுக்கு எவ்வளவோ அவ்வளவு அதிகாரம் தலைவிக்கும் உண்டு. இது இயற்கை முறை. ஆனால் அது மாறான வழியில்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

முன்பெல்லாம் தமிழ் நாட்டில் தலைமையுடையவன் தலைவன் என்று இருந்தது. இப்போது எல்லாம் தலை கொழுத்தவன் தலைவன் என்று ஆக்கப்பட்டுவிட்டது.

தலைமையுடையவள் தலைவி! இப்போதெல்லாம் இட்ட வேலைகளைத் தலையிற் சுமப்பவள் தலைவி என ஆக்கப் பட்டது.

குடும்பத் தலைவன் கடிவாளம் இல்லாத குதிரையா? தலைவி நிபந்தனையற்ற அடிமையா! இந் நிலைமை இந்த மட்டோடு இருக்கிறது என்றும் சொல்லி விடுவதற்கில்லை இந்த இழவில் வளர்ச்சி வேறு.

(கைதட்டல்)

குடும்பப் பணிகள் எவ்வளவோ உண்டு; அவைகளில் ஒன்று தவிர மற்றெல்லாவற்றிலும் நான் சரிபாதி பங்கு கொள்வதாக உறுதிசூறுகின்றேன். ஒன்று தவிர என்றேன். அதை என்னால் செய்ய முடியாது அதற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும். எனக்கு முன் பேசியவர் அதையும் நான் செய்யத்தான் வேண்டும் என்று என்னைக் கட்டுப் படுத்த வேண்டாம்! அது என்னால் முடியாது. பிள்ளைபெற என்னால் முடியுமா?

மற்றும் ஒரு புள்ளிபற்றிப் பேசி என் பேச்சுக்கு முற்று புள்ளி வைக்க எண்ணுகின்றேன். வருகின்ற விருந்தை வராதே என்று சொல்லுவது தமிழர் பண்பாடாகாது.

அது மட்டுமன்று; உணவு நேரம் பார்த்து வந்த விருந்தினரை ஒழித்துபோக வேண்டும் என்று ஒழிப்பதும் குற்றமே!

துணைவன், துணைவி, மக்கள் ஆகியோர் தனித்தனியே உணவருந்தும் தீய முறையை ஒழித்துக் கட்டிவிட வேண்டும். உண்ணும்போது துணைவன், துணைவி, மக்கள் ஒக்க இருந்து உண்ணும் முறையை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். திடீரென்று வந்தார்க்கு உணவிட்டு மீந்ததை அணைவரும் உடனிருந்து உண்ணும் முறை ஏற்பட்டால்

துணைவிக்குப் பட்டினித் தொல்லை நீங்கும் என்று
எண்ணுகின்றேன்.

குடும்ப விளக்காகவே திகழவேண்டும் குடும்பப்
பெண்கள்.

அவர்களுக்குக் குண்டுக் கல்லாகத் திகழவேண்டாம்
குடும்ப ஆடவர்கள்.

வாழ்க தமிழர்!

வாழ்க தமிழர்!

வெல்க தமிழ்நாடு!

முற்றும்

ஆரிய பத்தினி மாரிஷை

[முதலில் மணந்தவன் இறந்தான். மாரிஷை, ஆளனில்லாது துடிக்கிறாள். பருந்து வாகனன் வந்து பத்துக்கணவரிகளை அருள் செய்கிறான்.]

காட்சி—ஒன்று

(கண்டு மகரிஷி கடுத்தவம் செய்கிறாள் பிரமலோசை என்னும் கந்தருவ மங்கை அங்கு வருகிறாள்.)

பிரமலோசை : மாரிகாட்டித் தோள்காட்டி மஞ்சள் உடல் காட்டி மயக்கும்படி சொன்னான் அந்த இந்திரன் இவனே (கண்டுமகரிஷி) சூட்டிச்சுவர் போல் அசையாமல் குரங்கு போல் கண்ணில் பீனை வடிய உறங்குகிறான். இவனை எழுப்ப வேண்டும் எழுந்ததும் இவனைச் சேர வேண்டும் என் மனம் ஒப்பாவிடினும்! இழவு! இழவு! (கண்டு ரிஷியைத் தொட்டு) என்னைப்பாரும்!

கண்டுமகரிஷி : (கண்ணிறந்து பார்க்கிறாள். ஆசை தலைக் கேறுகிறது) உன்னைக் கண்டதும் கருத்தில் ஓர் எரிச்சல்! அது நான் உன் மேற்கொண்ட மையலின் பயனடி. ஒடாதே உன் காலில் விழுகிறேன்.

பிரமலோசை : முற்றும் துறந்த வராயிற்றே?

கண்டுமகரிஷி : ஆமாண்டி முற்றும் துறந்தேன். இப்போது முற்றும் விழைந்தேன்.

காட்சி—இரண்டு

(புதர் மண்டிய ஆலமரத்தின் அடியில் சருகின் சலசலப்புக் கேட்கிறது. அங்கு வந்த கண்டு மகரிஷியின் மாணவன் அஞ்சுகிறான்.)

மாணவன் : கரடி! அந்தப் புதரில் என்ன செய்கிறது.
மகரிஷி! மகரிஷி! எங்கேயிருக்கிறீர்கள்?

கண்டுமகரிஷி : தபஸ் தபஸ்! நீ போ! ஆஸ்ரமத்தில் இரு!
(மாணவன் மரத்தடியில் ஒளிந்து கொண்டு புதரண்டை நிகழ்வதை நோக்குகிறான்.)

கண்டுமகரிஷி : வாடி ஆஸ்ரமத்துக்கு!

பிரமலோசை : ஆஸ்ரமத்துக்கா? இதோடு சரி. இனி நான் போக வேண்டும் கந்தர்வலோகம்.

கண்டுமகரிஷி : பிரிந்திருக்க முடியாது, முடியாது.

பிரமலோசை : தவத்தை இனித் தொடங்குங்கள்.

கண்டுமகரிஷி : தவம் முடிந்துவிட்டது. தவத்தின் பயனை நுகரத்தானே உன்னை என்னோடு இருக்கச் சொல்லுகிறேன்.

பிரமலோசை : இழவு விட்டபாடில்லே. (போகிறான்.)

மாணவன் : மகரிஷி! அயோக்கிய பையன்!

காட்சி—மூன்று

(பல மாதங்கள் பின்)

(ஒரு முனிவரின் குடிசையில் கண்டு மகரிஷியின் மாணவன் நுழைகிறான்.)

முனி : என்னடா! கண்டு நலந்தானே?

மாணவன் : அவருக்கென்ன! ஆஸ்ரமத்தில் வந்து பாருங்கள்.
அச்சப்பாவை போல் அழகிய குட்டி ஒருத்தி; அது மட்டு
மல்லாமல் ஆறுமாதம் வயிற்றில், நாலு மாதம் போக
வேண்டும். ஐயாவுக்குத் தலைக்கு உயர்ந்த பிள்ளை சில
ஆண்டுகள் போனால்.

முனி : ஆ! அவன் என் அண்ணனாய்விட்டானே. முனி
என்ற பேருக்கே முட்டுவந்து சேர்ந்துவிடுகிறது நகரத்துக்
குட்டிகளால்.

மாணவன் : குட்டிகள் என்ன செய்வார்கள், இந்த மட்டிகள்
சும்மாயிருந்தால். இதோ மற்ற முனிவர்களிடமும்
சொல்லிவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்.

முனி : என்னவென்று?

மாணவன் : ஏழாவது மாசத்தில் கண்டு வீட்டில் வளைகாப்பு
என்று. (ஒடுகிறான், முனிவர் ஆஸ்ரமந்தோறும் சொல்லி
விடுகிறான்.)

காட்சி—நான்கு

(மகரிஷிகள் அனைவரும் கூட்டம் நடத்துகிறார்கள்.
இந்த அயோக்கியப் பையன் கண்டு இப்படி நம்
மானத்தைக் கெடுத்துவிட்டான்.)

நான் தெரிந்து கொண்டேன். கண்டுவிண் தவத்தைக்
கெடுத்து வரும்படி பிரமலோசையை அந்த இந்திரன்
தான் அனுப்பியிருக்கிறான்,

அவன்தான் அனுப்பட்டும். இந்த மடையனுக்கு
அறிவு எங்கே போயிற்று?

(இதையெல்லாம் பிரமலோசை ஒரு மரத்தடியி
லிருந்து கேட்டிருக்கிறாள். அவள் ஆத்திரத்தோடு அயலில்
ஒடுகிறாள்.)

காட்சி—ஐந்து

கண்டு : அடே மாணவா! நான் தவத்துக்குப் போகிறேன்
மாரிஷையைக் காப்பாற்றி வா.

மாண : இன்னும் தவம் எதற்கு மகரிஷியே?

கண்டு : தவம் எதற்கா?

மாண : ஒன்று போதாதா என்கிறேன் மகரிஷியே.

கண்டு : என்ன ஒன்று.

மாண : மாரிஷை

கண்டு : தவத்திற்குப் போனால் இன்னும் இந்தப்படி
பெண்ணுறவும் பிள்ளைப் பேறும் உண்டாகிவிடும்
என்கிறாயா?

மாண : நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. தவம் என்றாலே
பெண்ணுறவு பிள்ளைப்பேறுதானே என்கிறேன்.

கண்டு : முனிவர்கள் செய்கையைப் பார்த்தால் அப்படித்
தான் சொல்லும்படி இருக்கிறது. இழவு! இழவு!

(தலையில் அடித்துக் கொண்டு மங்கைப் பருவமுள்ள
மாரிஷையை மாணவனோடுவிட்டு ஓடுகிறான் கண்டு ரிஷி.)

காட்சி—ஆறு

(ஒருநாள் மாரிஷை மலர்குடி மரவுரி அணிந்து,
ஆலின் விழுதால் புனைந்த ஊஞ்சலில் ஆடிக்
கொண்டிருக்கிறான். மாணவன் கண்டு காதல்
கொள்கிறான்.)

மாண : மாரிஷா! நான் ஊஞ்சலை ஆட்டுகிறேன்.

மாரிஷை : நான்தான் உந்துகிறேன் மரத்தில் ஆடுகிறது
ஊஞ்சல்! உங்களுக்கு ஏன் தொல்லை.

மாண : தொல்லையில்லை, அது எனக்கு இன்பம்!

மாரிஷை : சரி!

(ஊஞ்சல் ஆட்டுகிறான்)

மாணவன் : மாரிஷா! நான் விசையாக ஆட்டுகிறேன்.
அப்போது என்னை விட்டு நீ விலகுகிறாய். எனக்கு அது
பொறுக்க முடியாத தொல்லை என்னை நோக்கி வருகிறாய்
இன்பம். மீண்டும் தொல்லை, மீண்டும் இன்பம்!

மாரிஷை : உங்கள் தொல்லைக்கு நான்காரணமாகிவிட்டேனா?

மாணவன் : என்னை நீ நொடியும் விட்டுப் பிரியக்கூடாது.
(ஊஞ்சலை விட்டு இறங்கி அவன் தோளோடுதோள்
பொருந்த நிற்கிறான்.)

மாரிஷை : இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும்;

மாணவன் : தவந்தான்! வேறென்ன?

மாரிஷை : அப்பாவை கேட்கலாமா?

மாணவன் : உன் தாயிடம் உன் தந்தை கண்டு தவம்
துவக்கியபோது யாரைக் கேட்டார்கள்?

மாரிஷை : ஆம்! விடுதலை! இன்ப வெள்ளம் எதிரில் இதோ
அள்ளியுண்ண ஆரைக் கேட்க வேண்டும்!

காட்சி—ஏழு

(மாரிஷையும், மாணவன் என்னும் அவள் கணவனும்
ஆலின் விழுதால் பிணித்த ஊஞ்சலில் ஆடிப்
பாடியிருக்கையில் முனிவர் பலர் காணுகி
றார்கள்)

முனி i : அவளை அவன் மணந்து கொண்டான். இருவரும்
இன்பம் நுகர்ந்து கிடக்கிறார்கள்.

முனி ii : அவன் பொல்லாதவன் துறவிகளை இழித்துக்
கூறுவதுதான் அவன் வேலை.

முனி iii : நம் தலைக்குமேல் அவ்விருவர் கால்களும் உயர் கின்றன. அதோ பாரும் நம்மைப் பார்த்து சிரிக் கிறார்கள். (அணுகுகிறார்கள்)

முனி iv : உன்போல் இல்லறம் மேற்கொள்வது சிறப்பா? எம்போல் துறவு கொள்வது மேலா?

மாணவன் : துறவறமும் இல்லறந்தான். பெண்களை வெறுப் பதாகச் சொல்லும் நீங்களும் பெண்களைக் கோரித்தான் வருந்திக் கிடக்கிறீர்கள். கண்டு மகரிஷி பிரமலோசையைப் கூடிப்பெற்ற மங்கைதான் இவள். இவள் பெயர் மாரிஷை.

முனி v : எனவே நாங்கள் ரிஷிகள் அல்ல. துறவிகள் அல்ல. அப்படித்தானே?

முனி vi : எங்கள் துறவு பயனற்றதுதானே?

மாணவன் : பயனுண்டு. ஏனெனில் ஒருத்தியைக் கூடுகிறீர்கள். உடனே விலக்குகிறீர்கள்; விலக்குவதற்குக் காரணம் சொல்ல உதவுகிறது உங்கள் துறவு!

(முனிவன் ஒருவன் தன் கையிலிருந்த துணைக் குறுந்தடியால் மாணவன் தலையில் அடிக்கிறான். மாணவன் விழுந்து இறந்து போகிறான்.)

காட்சி—எட்டு

(தனியிடத்தில் மாரிஷை கதறுகிறாள்.)

மாரிஷை ; காதலனை இழந்தேன். என் காதல் நோய்க்கு மருந்து கொடு. பொன்னை இழந்தேன். வறுமையைத் தணி. உணவை இழந்தேன். பசியைப் போக்கு.

(என்று கதறும் நேரம் திருமால் எதிர்ப்படுகிறான்)

திருமால் : என்னடி உனக்கு வந்த இன்னல்!

மாரிஷை : எல்லாந் தெரிந்த தங்களுக்கு என் உள்ளந் தெரியவில்லையா?

திருமால் : எனக்குத் தெரியும் உன் வாயிலிருந்து வரவேண்டுமல்லவா?

மாரிஷை : கணவன் இறந்தான்

திருமால் : வேறு கணவன் வேண்டுமா?

மாரிஷை : ஒருவன் மட்டும் அல்ல.

திருமால் : மற்று!

மாரிஷை : பத்துப்பேர் தேவை, ஒத்து இன்பம் நுகர.

திருமால் : அசல் ஆரியகுல வீரி, அவ்வாறே உனக்குப் பத்துக் கணவன்மார் கிடைக்கட்டும்.

மாரிஷை : எப்போது?

திருமால் : இன்றே கிடைப்பார்கள்.

காட்சி—ஒன்பது

பரதேசிகள் பத்துப்பேர் ஆவ் வழியாக வருகிறார்கள்.

i : செக்கெனப் பருத்தது நம் உடல். தீ என எரிகிறது நம் காதல் நோய். ஐந்து கழுதைக்குரிய ஆயுள் அடைந்தோம். ஒருத்தி அகப்படவில்லை.

ii : ஆரிய குலம். இது அழிவதே நலம். எங்கே அகப் படுகிறாள் ஒருத்தி. ஏன் அகப்படுவாள் நம் குலத்தில்.

iii : நம் குலத்தில் மங்கை அகப்படவில்லை. தவக்கோலம் கொள்வார் நம்மவர். விலங்குகளைக் கூடி வெறியடங்குவார். இன்னும் என்ன வேண்டும்.

iv : அதோ ஒருத்தி!

vi : நான் தனியே சென்று பேசுகிறேன்.

vi : நான் போனால் இனிதாகப் பேசி சரிப்படுத்துவேன்.

vii : நான் போகிறேன்.

(என்று மாரிஷையை அணுகுகிறான்)

மாரிஷை : மையலால் உன் உள்ளம் வருந்துகிறதா? தோகை மேல் வெறி, உன்னைத் துடிக்க வைக்கிறதா? ஐயோ நீ மட்டுமெனில் பயன்படமாட்டாயே. உன்போல் பத்து பேர் தேவையாயிற்றே.

vii : ஆம் நாங்கள் பத்து பேர்.

மாரிஷை : ஒத்த உள்ளம் வேண்டுமே!

vii : உருவத்தால் நாங்கள் பத்துபேர் உள்ளம் ஒன்று எமக்கு.

மாரிஷை : அழை!

(மற்றவரும் கடாக்கள் போல் ஒடி வருகிறார்கள். மாரிஷை அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தன் குடிசையை அணுகுகிறான்.)

காட்சி—பத்து

(ஒன்பதுபேர் வெளியில்காத்திருக்கிறார்கள். மாரிஷையும் ஒருவனும் உள்ளே. இதே நேரத்தில் மாரிஷையின் தாய் பிரமலோசை தன் மகளின் நிலையறிய வருகிறாள்.)

பிரமலோசை : மகளே நலந்தானே?

மாரிஷை : ஒருவன் தந்த நலந்தான்!

(அவ்வொருவன் வெளியில் வர மற்றொருவன் உள்ளே போகிறான்)

பிரமலோசை : மகளே நலந்தானே?

மாரிஷை : இருவர் தந்த நலந்தான்!

பிரமலோசை : (மூன்றாமவனுடன் இருக்கையில்)
மகளே நலந்தானே?

மாரிஷை : மூவர் நலந்தான் முடிந்தது.

பிரமலோசை : அட்டா! ஆரிய நாகரிகமே அநாமத்து?
மகளே! சாக்காடு நல்லதடி இதைவிட.

(போகிறாள்)

முற்றும்

ரஸ்புடன்

காட்சி—ஒன்று

இடம்: ரஷ்ய அரசு மாளிகையின் மகளிர இல்லம்.

நேரம்: மாலை.

கதையுறுப்பினர்: ரஸ்புடன், அரசி அலக்சாண்ட்ரா, தோழி.

நிலைமை: குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டு ஆட்டிக்கொண்டிருக்கின்றாள் தோழி. சோபாவில் வீற்றிருக்கின்றான் ரஸ்புடன். அவன் காலடியில் உட்கார்ந்திருக்கின்றாள் அரசி அலக்சாண்ட்ரா.

ரஸ்புடன்: எல்லாம் தன்னால்தான் முடியும் என்று எண்ணி இறுமாப்படைகிறான். ஏதுங்கெட்ட மனிதன்.

ஆண் குழந்தை இல்லையே என்று அல்லல் அடைந்திருந்த உனக்கு, இந்த ஆண் குழந்தையை அரசனால் தர முடிந்ததா?

அலக்சாண்ட்ரார்: ஆம் உங்கள் அருள்தான் வேண்டியதிருந்தது. நீங்கள் ஒரு மகான்.

ரஸ்புடன்: மகான் மட்டுமல்ல! தோகையே உன் காதைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொண்டு கேள். நான்தான் ஆண்டவன்! ஆண்டவன்தான் நான்!

அலக்சாண்ட்ரா: (வியப்புறுகின்றாள்.) அப்போதே நினைத்தேன் சுவாமி! அரண்மனையில் இதுவரைக்கும் தாங்கள் செய்துள்ள அற்புதங்கள் ஆண்டவனுக்குத்தான் வரும். வேறு யாருக்கு வரும்?

(இதே நேரத்தில் செல்வி ஒருத்தி வருகின்றாள்.)

அலக்சாண்ட்ரா: சுவாமி இவள்தான் அந்தப் பிரபுவின் தங்கை,

ரஸ்புடின்: நம் ஆசைப் பணிவிடைக்குக் கூசமாட்டாளே? கூச மாட்டாள் என்றே நம்புகின்றேன்.

அலக்சாண்ட்ரா: கருத்துள்ளவள்!

ரஸ்புடின்: கருத்திருந்து பயனில்லை. கைப்படாத கட்டித்தயிர் தானே?

அலக்சாண்ட்ரா: நான் சொல்ல வேண்டுமா தங்கள் ஞான திருஷ்டி இருக்கையில்?

ரஸ்புடின்: (அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு)

வண்டு மொய்க்காத புதுப்பூ! ஆம்! மற்றவர் குடி புகாத மணிமண்டபம்! கொண்டு உண்ணும் அமுதக் கவிதையின் முதற் பதிப்பு!

அவள் முத்துச் சிரிப்பை மறைத்தாலும் முகத்தில் தெரிகின்றதே அவள் மோகத்தின் கொதிப்பு!

என்னடி கண்ணே நாணிக்கொண்டு நிற்கின்றாய்; மாணிக்கப் பதுமைபோல்! வா! ஆண்டவனிடம் வா! கூண்டோடு கைலாசம் போகலாம் வா!

(அவளை இழுத்துத் தன் அண்டையில் இருத்தி அவள் தோளில் சாய்கின்றாள்)

அவள்: வெட்கமாக இருக்கு! (விலக முயல்கிறாள்)

ரஸ்புடன்: விளக்கின் முன் இருள் விலகத்தான் வேண்டும் அன்பைப் பெருக்கிவிடு. அதை என் ஆசையில் உருக்கி விடு; வா, உம் வா!

(அதே நேரத்தில் அரசன் வருகின்றான். அவனைக் கண்டு அவள் விலக முயலுகிறாள்.)

அரசன்: (சிரித்து) நான் வந்து விட்டேன் என்று நாணப்படுகின்றாய். ஆண்டவனை மனிதன் என்று எண்ணுகின்றாய்.

ரஸ்புடன்: தோகை மயிலே, உன்னை நான் தொட்டணைப்பது. போல் தோன்றும் உனக்கு; ஆயினும் அது தொட்டணைப்பதல்ல. ஓர் ஆடவனிடம் சிற்றின்பம் அநுபவிப்பது போலிருக்கும் உனக்கு. ஆயினும் அது சிற்றின்பம் அல்ல. ஏன் என்றால் நான் மனிதனல்லேன்.

(அவள் மீண்டும் தானே விரும்பி அவன் மடியில் உட்காருகின்றாள் இதற்குள் சிஷ்யன் வருகின்றான்.)

ரஸ்புடன்: என்னடா சிஷ்யா!

சிஷ்யன்: சுவாமி புதுப்பழம் புசிக்கும் வேளை...

ரஸ்புடன்: சும்மா வாடா சொல்லு;

சிஷ்யன்: சொல்றது என்னுங்க! வர்றாங்க!

ரஸ்புடன்: யார்?

சிஷ்யன்: அதாங்க! உங்க பஞ்சணையில் ஆடும் பச்சை மயில்கள்!

(பல பெண்கள் ஆடி வந்து ரஸ்புடன் காலடியில் முழந்தாளிடுகின்றார்கள். அவன் கன்னத்தில் முத்தமிடுகின்றான். ஆடல் தொடங்குகின்றது, ஒருத்தி ஆட்டத்தின் நடுவிலேயே ரஸ்புடனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றாள். அவன் தலையணையால் அவள் மார்பில் அடிக்கின்றான். விழுந்த தலை

யணையை எடுத்து ரஸ்புடன் மேல் அவள் வீசுகின்றாள். ஒருத்தி ரஸ்புடன் மேல் விழுகின்றாள். அவளை ரஸ்புடன் தூக்கித் தள்ளி விடுகின்றான். மற்றொருத்தியின் கன்னத்தைக் கிள்ளி முத்தமிடுகின்றான். அதே நேரம் புதுப் பழமும் ஆடத் தொடங்கி விடுகின்றான்.)

ரஸ்புடன்: அடி என் அச்சப் பதுமையே ஆடு.

(அவளுடன் ரஸ்புடனும் ஆடுகின்றான்.

ஆடலின் முடிவில் ரஸ்புடன் தன் சீடனிடம் வருகின்றான்.)

சிஷ்யன்: திருப்திதானே!

ரஸ்புடன்: பேரின்பக் கொடுமுடி! இங்கே வாடா. அந்தப் பச்சை ரவிக்கைக்காரி அண்ணனுக்குப் படைத்தலைவன் வேலை கொடு. அவன் என் மச்சானில்லையா.

சிஷ்யன்: ஊதாப் பாவாடை மகன்?

ரஸ்புடன்: உதவிப் படைத்தலைவன். இன்னும் என் இனத்தார் எல்லாரையும் பெரிய பெரிய அலுவலில் போடு. பிற்பாடு மக்களின் எழுச்சியை அடக்க அது நல்ல ஏற்பாடு! மேலும் அவரிகட்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய் சாப்பாடு! அது மட்டுமல்ல. அவரிகட்கு இப்போதே கொடு தலைக்கு ஒரு லட்சம் விழுக்காடு.

(சிஷ்யன் அரசனைப் பார்க்கிறான்.)

ரஸ்புடன்: யாரைப் பார்க்கின்றாய் சிஷ்யா? என்னுடையது ரஷ்யா. அள்ளி வீச பொதுப்பணத்தை!

சிஷ்யன்: நல்லதுங்க.

(அரசி அரசன் பிரிகின்றார்கள்.)

ரஸ்புடன்: (பிரியும் புதுப் பழத்தை நோக்கி) போகின்றாயா? இப்போது நாம் நடத்தியது, இனி நாம் நடத்த இருக்கும்

பக்தி நாடகங்களின் ஆரம்ப ஒத்திகை. வந்து போய்க் கொண்டிரு! வளர்ந்து கொண்டே போகும் சுவை! போய் வாடி!

காட்சி—இரண்டு

இடம்: அரண்மனையில் ஒருபுறம்.

காலம்: காலை.

உறுப்பினர்: ரஸ்புடின், சீடன்.

நிலைமை: (குரல் ஒன்று கேட்கின்றது. உற்றுக் கேட்கின்றாரீர்கள் ரஸ்புடினும் சீடனும்)

குரல்: “இருட்டறையில் உள்ளதடா உலகம்.”

ரஸ்புடின்: புரட்சிப் புயல் வீசுகின்றதோ.

சிஷ்யன்: அவர்கள்தாம் சாமி.

ரஸ்புடின்: கேளடா அவர்கள் சொல்லுவதை. உலகம் இருட்டறையில் உள்ளதாம். இவர்கள் வெளிச்சத்தை உண்டாக்குகின்றார்களாம் மடப்பயல்கள்.

குரல்: “சாதி இருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின்றனே”

ரஸ்புடின்: ஏனடா கேள்! நூல் என்று ஒன்று இருக்கும் வரைக்கும் மேல் என்றும் கீழ் என்றும் இருக்குமா இருக்காதா? சாதி வேண்டாமாம் காலாடிப் பசங்க.

குரல்: “மருட்டுகின்ற மதத் தலைவன் வாழ்கின்றனே.”

ரஸ்புடின்: என் காலடியில் வீழ்கின்றாரீர்கள். ரஸ்புடின் வாழ்கின்றான்.

குரல்: “வாயடியும் கையடியும் மறைவ தெந்நாள்.”

ரஸ்புடின்: வாய்ப் பந்தல் போடும் வழக்கம் என்னிடமில்லை! எல்லாம் செயலில் காட்டியிருக்கிறேன். மக்கள் அறிவை வடிகட்டி விட்டுத்தான் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.

குரல்: “சுருட்டுகின்றாரீர் தம் கையில் கிடைத்தவற்றை.”

ரஸ்புடன்: நானா சுருட்டுகின்றேன். சுருட்டிக் கொண்டு வந்து என் காலடியில் வைக்கிறார்கள். அதை நான் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குரல்: “சொத்தெல்லாம் தமக்கென்று சொல்வாரீர் தம்மை வெருட்டுவது பகுத்தறிவிலே!”

ரஸ்புடன்: ஆமாம் பகுத்தறிவை அப்படியே பச்சுப் பச்சென்று மக்களிடம் விட்டு வைத்திருக்கிறானா ரஸ்புடன்? அரசியல் அதிகாரமும் மதவெறிப் பிரச்சாரமும் சேர்ந்தால் பகுத்தறிவுக்கு ரஷ்யாவில் என்ன ஜோலி? மக்களின் மேல்மாடி காவலி! இல்லையா?

சிஷ்யன்: ஆமாங்க.

குரல்: “மருட்டுகின்ற மதத்தலைவன் வாழ்கின்றானே.”

ரஸ்புடன்: நான் அழிந்து போக வேண்டுமாம்!

சிஷ்யன்: இவர்கள் இப்படிச் கூத்தடிக்கிறார்கள். சும்மா இருக்கலாமா சுவாமி?

ரஸ்புடன்: இப்போது நான் சும்மாவாடா இருந்தேன்.

சிஷ்யன்: அவர்களின் புரட்சியில் ஒரு விரு விருப்புத் தோன்று கிறது. நம் கட்சியில்?

ரஸ்புடன்: அஞ்சுகின்றாய் புரோகிதக் குஞ்சு ரஸ்புடன்தான் ஆண்டவன். ஆண்டவன்தான் ரஸ்புடன்! மதம் என்னுடையது. நான் மத கரீத்தா என்பதை மறந்து விடுகின்றாய். சிஷ்யா மதம் என்றால் என்ன? அதன் உள்ளே இருப்பவை எவை? கோயில் என்னிடம் சாராயக் குடம் ஒரு பக்கம்.

குருக்கள் என்னும் வெறுக்காத அபின் கூட்டு ஒரு பக்கம்! சாதியின் பணக்காரன் முன்னாடி. தாழ்சாதி ஓர் அன்னாடி என்று சொல்லும் கறுப்புக் கண்ணாடி ஒரு பக்கம்.

என் கையில் சராசரம் அடக்கம் என்று நினைக்கிறேன். கொள்ளச் செய்யும். அவதாரம், மகத்துவம், மந்திரம் என்னும் கஞ்சா மாத்திரை ஒரு பக்கம். ஆகிய மதமான பலசரக்கு மண்டிக்கு மண்டியிடாத மனிதனை ரஷ்யாவில் நீ எங்கேனும் கண்டதுண்டா? என் கைவரிசையைப் பார்த்து வருகின்றாயே, நாயே.

சிஷ்யன்: நேற்று அந்தப் புரட்சித் தலைவன் பேசிய பேச்சுத் தெரியுமா உங்களுக்கு?

ரஸ்புடன்: எனக்காடா தெரியாது?

(லெனின் போலப் பேசுகின்றான்.)

தோழர்களே!

“சார் சக்கரவர்த்தியையும் தையல் அலக்சாண்ட்ராவையும் ஆட்டிப் படைக்கின்றான் அந்த ரஸ்புடன்!

இயற்கை முறையில் பகுத்தறிவென்பதோர் இருப்புப் பாதையில் ஒடிக்கொண்டிருந்த ரஷ்ய மடிகளின் வாழ்வு என்னும் வண்டித் தொடரை மதம் என்பதோர் வெடி குண்டால் சுக்கு நூறுக்கி, அவர்களைப் பக்தி என்பதோர் படுபாதாளத்தில் வீழ்த்தி, அவர்களின் சொத்து, சுதந்தரம், மானம், மரியாதை, ஆகிய பாறிசூடத்தைத் தன்காமக் களியாட்டம் என்னும் கடும் பாவத்தில் சாய்த்துக் கொண்ட அந்த ரஸ்புடனால் அதிகரித்த தொகை தொகையாய்ச் செல்வமெல்லாம் அடுக்கடுக்காய்ச் சில ரிடம்போய் ஏறிக்கொண்டு சதிராடும் தேவடியாள்போல் ஆடிற்று. தரித்திரரோ புழுப்போலத் துடிக்கின்றார்கள்,

பட்டினி என்று பதறும் பாட்டாளி மக்களின் கூப்பா டெல்லாம் பரமண்டலம் நோக்கிய உரைமண்டலமாகி ஒழிந்தது. மக்களின் ஏக்கமோ அவர்களை மரணத் தூக்கத் துக்கு அழைக்கின்றது.

இந்த இரங்கத்தடிக ஒவ்வோர் அசைவுக்கும் ரஸ்புடன் காரணம்.

மக்களின் மருண்ட பார்வையிலும் இருண்ட கண்களிலும் வற்றிய கண்ணங்களிலும் அந்த ரஸ்புடனின் வஞ்சகச் சூழ்ச்சிகளே காட்சியளிக்கின்றன.

மக்களை மத ஓடத்தில் சேர்த்தான். பலி பீடத்தில் சாய்த்தான்.

வாழ முடியாமல் இங்கு வந்தேறிய ஒரு கோழை கொடிய குள்ளநரி, மதாச்சாரியானான்; தன் வருணச் சாரம் பரப்பினான். அது மட்டுமா?

மக்களின் ஓட்டிய வயிற்றைக் காட்டிவிட்ட மூச்சைக் கேட்டால் சுட்டுத்தள்ள வேண்டும் என்பதற்காக முறி கூட்டியே தன் இனத்தாரையெல்லாம் பொறுப்புள்ள அலுவலில் புகுத்தினான்." என்று கூறுகிறான் புரட்சித் தலைவன்.

சிஷ்யன் : பகைவன் பத்தும் சொல்லுவான். அது கிடக்கட்டும். நம்ப கட்சியிலுள்ள பிரபுக்களே நம்மை எதுக்கு ருங்க தெரியிலியே ஒங்களுக்கு.

ரஸ்புடன் : மடப்பயலே எனக்கா தெரியாது.

(பிரபுக்கள் தலைவன்போல் பேசுகின்றான்.)

“புரட்சிக்காரர் கை வலுத்துவிட்டது. புடலங்காயாகிவிட்டது அரசர் கை! அவர்கள் மிஞ்சுகிறார்கள். இவன் அஞ்சுகிறான்.

இந்த நிலை ஏன்? யாரால்? பழம் படை வீரர்களும், கிழங்கு போன்ற இளைஞர்களும், பாடுபடும் பாட்டாளி உலகமும், ஏடு எழுதும் எழுத்தாளர் உலகமும், போன உரிமையை மீட்கத் துடிக்கும் புலிக் கூட்டமும் புரட்சிக் காரர் பக்கம்.

ஏன் இந்த நிலை? யாரால்? அந்த முடிச்சி மாறி அல்லவா காரணம்! இனியாகிலும் நாம் படிச்ச மாதிரி நடந்துகொள்ள வேண்டாமா? இன்றைக்கே இப்போதே

நாம் செய்ய வேண்டியது ஒன்று. அதுதான் ரஸ்புடனை ஒழிப்பது.”

இதுதான் அவனின் பேச்சின் சாரம்.

சிஷ்யன் : தெரிந்துதானே இருக்கிறது உங்களுக்கும்? செத்து போகத்தான் நெனைக்கிறீங்களா அவங்க கையாலேயே.

ரஸ்புடன் : அதிலும் நாடா செத்துப்போக நினைக்கிறவன்.

எம் பெருமான் எம்பெருமான் என்று என்னை இழுக்கும் ஏந்திழையார் எத்தனை பேர்? மகான் மகான் என்று என்னை மடக்கும் மாடப்புறாக்கள் எத்தனை பேர்? குருவே குருவே என்று என்னிடம் கொஞ்ச வரும் அஞ்சு கங்கள் எத்தனை பேர்?—இந்த, பஜனை கோஷ்டியைப் பிரிந்து பல்லக்கில் போக நினைப்பேனா?

(இதற்குள் ஓர் ஆள் அஞ்சல் கொண்டு வந்து கொடுக்க, அதை வாங்கிக் கொள்ளுகிறான் ரஸ்புடன்)

இதைப் படி!

சிஷ்யன் : ஏன் தங்களுக்கு?

ரஸ்புடன் : உம் (உதட்டைப் பிதுக்குதல்)

சிஷ்யன் : நீங்க படிக்காதது வியப்புங்க.

ரஸ்புடன் : நீ படித்திருப்பதுதான் வியப்பு சார் ஆட்சியில்! படிடா.

சிஷ்யன் : (படிக்கிறான்)

அடிகளுக்கு, போவ்.

வணக்கம்!

ரஸ்புடன் : அட்டா போவ் பிரபுவா? அப்புறம்?

சிஷ்யன் : இருந்து, என் சீமாட்டியுடன் விருந்து சாப்பிட்டுப் போக வேண்டும்.

ரஸ்புடன் : மகிழ்ச்சி! போகத்தான் வேண்டும். வண்டியைப் போடச் சொல்லு.

சிஷ்யன் : அவன் அயோக்கியன் சாமி.

ரஸ்புடன் : நான்?

சிஷ்யன் : அவன் வீட்டுக்குப் போகவே கூடாது.

ரஸ்புடன் : நான் போகாவிட்டால் “நான் வருவேன்” என்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் அந்தக் கறிகண்டு கிடைக்குமாடா?

சிஷ்யன் : அவன் கொலைகாரன்.

ரஸ்புடன் : நான்?

சிஷ்யன் : வஞ்சகன் வீட்டில் கால் வைக்கலாமா நீங்கள்?

ரஸ்புடன் : அந்த வானம்பாடியை இழக்கலாமாடா நான்?

சிஷ்யன் : அவன் சேதி உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க.

ரஸ்புடன் : என் சேதி தெரியுமாடா உனக்கு?

பகலில் தூண்டில் முள்ளை நெருடியும் இருட்டில் போனால் திருடியும் மனைவி மக்களைக் காப்பாற்ற முடியாமல் அவர்கள் வாடிய முகம் காணப் பிடியாமல் ஊரை ஏமாற்ற ஒரு வழி தேடிச் சாராயக் கடையில் சம்பாதித்ததுதான் இந்தப் பொய்த் தாடி (தாடியைக் கையால் எடுத்துக் காட்டிப் பழையபடி முகத்தில் பொருத்திக் கொள்ளுகின்றான்.)

சந்நியாசி என்றும் சாதாரண மக்களைக் கண்டால் உபதேசி என்றும், மடையர்களிடம்போய் உபவாசி என்றும் உள்ளாரிடத்தில் பரதேசி என்றும், ஏமாந்த பெண்களிடம் சுகவாசி என்றும் பேசிப் பொய்யையும் புனை சுருட்டையும் அள்ளி வீசி, மெள்ள மெள்ள மதவலையில் அரண்மனையைப் பிடித்துப் போட்டு அடித்தேன் அதிரஷ்டச் சீட்டு.

மட்டமென்றும் உயர்வென்றும் தாழ்ந்த வர்க்கமென்றும் சொர்க்கமென்றும் வாய்ப்பந்தல் போடும்

மதவெறியை நாட்டில் எழுப்பினேன்; சட்ட திட்டத்தை குழப்பினேன்; மக்களின் தன்மானத்தை மழுப்பினேன்.

அறிவைக் கெடுத்தேன். படைப்பலம் என்ன செய்யும். மக்கள் முட்டாள்களாயிருக்கு மட்டும் என் அதிகாரம் செல்லும்.

நீதான் பார்க்கின்றாயே என் மார்பிற் புதையாத மங்கையர் ஏது? ஊர் திருடிப் பயல் என்றாலும் சார் ஆட்சியில் நான் ஓர் சாது.

என்னையும் வணங்கினான் போவ்! தன் மனைவியைத் தரவும் இணங்கினான் என்றால் போகாதிருக்கலாமாடா புளிக்கட்டு வண்டி நிற்கின்ற தல்லவா!

(போகின்றான் ரஸ்புடன்.)

காட்சி—மூன்று

இடம் : அரண்மனைக்குச் சிறிது தொலைவில் உள்ள புதிய மாளிகை.

நேரம் : மாலை.

உறுப்பினர் : ஸ்டீபானோஃப், ரஸ்புடன், இளவரசன் மற்றும் பலர்.

நிலைமை! ரஸ்புடன் வருகின்றான். ஸ்டீபானோஃப் வரவேற்கின்றான்.

ஸ்டீபானோஃப் : வர வேண்டும் பிதாவே, (மணியடிக்கிறது.) தொலைபேச்சுக் குழல் அழைக்கிறது.

ரஸ்புடன் : என்னையா?

ஸ்டீபானோஃப் : கேட்டுச் சொல்லுகின்றேன் பிதாவே.

(குழலைக் காதில் வைத்துக் கேட்டுவிட்டு)

நங்கை இன்னும் வரவில்லை. ஆனால் வந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று இளவரசர் கூறுகின்றார் பிதாவே.

ரஸ்புடின் : போவ் பிரபு மனைவிதானே? அவனைக் காண நான் மிக்க ஆவலாயிருக்கிறேன் என்று பதில் சொல்லும்.

(அதைக் குழலில் ஸ்டிபானோஃப் கூறுகிறான். கூறி விட்டு, ரஸ்புடனைக் கூடத்தின் ஒரு மூலையில் இட்டிருந்த பெரிய மேசையை நோக்கி அழைத்து கொண்டு போகின்றான். போய்க், கண்ணாடிக் குவளையில் நஞ்சு கலந்த சாராயத்தை ஊற்றிக் கொடுக்க ரஸ்புடின் அதைக் குடிக்கிறான். இதை அடுத்த அறையில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் மற்றவர்கள் பாரித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.)

ஒருவன் : என்னடா இது? ரஸ்புடின் அதைக் குடித்தவுடன் திடீரென்று கீழே விழுந்து செத்துப் போவான் என்று நினைத்தோமே.

மற்றொருவன் : அவனிடம் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறதப்பா.

வேறொருவன் : பகைவர் மாளிகைக்குப் போகும்போது, எவரும் நஞ்சை எதிர்க்கும் மருந்தை உண்டுவிட்டுத் தானே போவார்கள்.

(இதே நேரம் ரஸ்புடின் நடந்து சென்று மற்றொரு புறத்திலிருந்த தங்கச் சிலுவையை எடுத்துக் கையில்வைத்து அதன் அழகைச் சுவைக்கின்றான்)

ரஸ்புடின் : சிறிது மயக்கமாய் இருக்கிறது.

(மற்றவர்கள் அவன் நிலையை நோக்கிய வண்ணம் இருக்கின்றார்கள்.)

ரஸ்புடின் : இப்போது மயக்கம் இல்லை. (என்று ஒரு பிஸ்கட்டை எடுத்துக் கடிக்கிறான்.)

ஸ்டிபானோஃப் : அப்படியா?

தன் துப்பாக்கியை எடுத்துக் குறி வைத்து ரஸ்புடனை கையின் கீழே சுட்டான். ரஸ்புடின் குப்புற விழுந்தான்.

குரல். க. : ஞானி இறந்தான்!

குரல். உ : அயோகிகியனிடமிருந்து ரஷ்யா மீட்சியடைந்தது. மற்றவர்கள் தாம் பெற்ற வெற்றிக்காகச் சாராயம் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஓர் ஓசை கேட்டது. அனைவரும் கதவைத் திறந்து பார்த்தனர்.

ரஸ்புடின் : (நகர்ந்து கொண்டே)

நிங்கள் என்னைக் கொல்ல முயன்று பார்த்தீர்கள். நான் உயிரோடிருப்பேன். கடவுள் எனக்காக உங்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவார்.

(அனைவரும் நடுங்குகின்றார்கள். ஆனால், துப்பாக்கியுடன் ஸ்டீபானோவிச் மட்டும் ரஸ்புடினைத் தொடர்ந்து போய், அவன் மண்டைமேல் பன்முறையாகக் குண்டுகளைச் செலுத்துகிறான்.)

இளவரசன் : ஊர்ப்புறத்தில் இருக்கும் பனிப் பாறையின் நடுவில் பிணத்தை எறிந்து வர ஏற்பாடு செய்க.

வாழ்ந்தது ரஷ்யா.

முற்றும்

அம்மைச்சி

காட்சி—ஒன்று

இடம் : காஞ்சி தேரோடும் தெருவில் ஒரு வீடு.

நேரம் : காலை.

கதையுறுப்பினர் : பாவல்லாள் அம்மைச்சி, பார்ப்பான் பட்டாபிராமன்.

நடைமுறை : அம்மைச்சி தடுக்கில் உட்கார்ந்து கருத்தாக எழுத்தாணியால் ஏட்டில் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

பார்ப்பான் பட்டாபிராமன் பொன்னாடை போர்த்தி வைரக் கடுக்கண் முகத்துக்கு விளக்கேந்த மணப்பூச்சு தெரிவிக்க வந்து சேர்ந்தான்.

அம்மைச்சி : வருக! முன்னறிவிப்பு இல்லாமல் வந்தீர்கள். அப்படிப்பட்ட தேவை என்ன? வருக!

பட்டாபிராமன் : ஏது ஏது, உனக்கு முன்னறிவிப்பும் வேண்டுமோ? சரி சரி, நான் வந்தது எதற்கு? இதைக் கேள், நீ தொழில் செய்வதில்லையாம், சாதித் தொழிலை நிறுத்தலாமோ? இருக்கட்டும். என் நிலை உனக்குத் தெரியுமா? ஆத்துக்காரி இறந்துவிட்டாள், ஆறு திங்கள் ஆகின்றன. உன் நினைவு வந்தது பார்த்துப் போக வந்தேன். உனக்கு நல்ல வேளையாக இளமை மாறிப்

போய்விடவில்லை. அழகும் குறைந்து விடவில்லை, நீ என்னைப் பார்க்கிறாய், என்னைக் கிழவன் என்று எண்ண மாட்டாய், நான் அழகிலும் குறைந்தவன் அல்லேன் என்ன? பேசாமல் இருக்கிறாயே...!

அம் : தமிழுண்டு நானுண்டு, நான் வினவறிந்த நாள் முதல் கொண்டு! இனியும் தமிழுண்டு நான் உண்டு சாவுண்டு! அவ்வளவுதான். பிறகு...

பட் : என்னைப் போகவா சொன்னாய்?

அம் : சொன்னால் என்னாய்விடும்?

பட் : எண்ணத்தில் ஆழ்ந்துள்ள உனக்கு இடையூறு செய்ய வில்லையடி. நான்.

அம் : எண்ணத்தில் ஆழ்ந்துள்ள என் இதிரில் நாயோடா நரியோடா?

பட் : பாட்டுப் பாடலாம், நாட்டார் குளிக்கும் பொதுக் குளம்தானே நீ!

அம் : கேட்டுத் திருந்தலாம், துறையறியாது கெட்டொழியும் துடுக்குவேண்டாம்.

பட் : ஆம்மைச்சி தாசி அவள்தொழிலை விட்டுவிட்டுச் செம்மைத் தமிழ்பாடச் சென்றதேன்?

அம் : உம்மனைவி

தங்கச்சி அக்காபெண் தாசிகளாய்க் கண்டார்க்கும் தங்கச்சி விற்பதனால் தான்.

(எனப் பட்டாபிராமன் முன்னிரண்டடி பாட ஆம்மைச்சி, தனிச் சொல்லையும் பின்னிரண்டு அடிகளையும் பாடி வெண்பாவை முடிக்கிறாள். இதில் தங்கச்சி என்பதற்குப் பொருள் தமது இரவிக்கை என்பது)

பட்டாபிராமன் சினத்தோடு வெனியே செல்கிறான்,

காட்சி—இரண்டு

இடம் : ஷேயூர்க் குளக்கரை

காலம் : மாலை 4-மணி

கதையுறுப்பினர் : பட்டாபிராமனும் பத்துப்பார்ப்பனர்களும்.

நடைமுறை : படித்துறையில் பத்துப் பேரும் அமர்ந்திருக்கப் பட்டாபிராமன் நின்றபடி அறிவிக்கின்றான்.

பட் : காலையில் அம்மைச்சி வீட்டுக்குப் போனேன்.

ஒரு பார்ப்பனன் : என்ன நடந்தது?

பட் : காமக்கனல் தணிய அந்தக் காவேரியில் முழுகினேன்.

எல்லோரும் : மகிழ்ச்சி! மகிழ்ச்சி!!

பட் : இன்பம் தந்தது மட்டுமல்ல, இருநூறு வெண்பொற் காசுகள் என் காலில் வைத்துக் கும்பிட்டாள், நான் உயர்ந்த குலத்தான் ஆதலால்..

ஒருவன் : மேலே?

பட் : நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக என் இனத்தார்.

எல்லோரும் : மகிழ்ச்சி! மகிழ்ச்சி!!

காட்சி—மூன்று

இடம் : அம்மைச்சி வீடு.

நேரம் : (மறுநாள்) காலை

உறுப்பினர் : அம்மைச்சி, திருப்புளி ஐயங்கார்.

நடைமுறை : அம்மைச்சி எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாள். திருப் புளி சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே நுழைகிறான்.

திருப்புளி : அம்மைச்சி, என்னைத் தெரியுமோ உனக்கு? நான் பரந்தாம ஐயங்கார் இளைய மகன்.

அம் : சரி, எங்கே, இங்கே?

திரு : உன்னிடம்தான் வந்தேன். பூவிடம் வண்டு வந்த தென்றால் காரணம் கேட்கவா வேண்டும்?

அம் : இது இரும்படிக்கும் இடமாயிற்றே. நாய்க்கு இங்கே வேலையில்லையே என்றேன.

திரு : பாடிவிடு ஒன்று ஆடிவிடு தூர.

அம் : ஓடிவிடு விரைவில்! (என்று அதட்டிய அதட்டல் வெளியே தள்ளியது பார்ப்பானனை.)

காட்சி—நான்கு

இடம் : ஷேயூர்க் குளக்கரை

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : பட்டாபிராமன், திருப்புளி முன் பதினோரு பேர்கள்.

பத்துப்பேர் : என்ன நடந்தது?

திருப்புளி : காமக்கனல் தணிய அந்தக் காவேரியில் மூழ்கிறேன். இருநூறு வெண்பொற் காசுகள் என் காலில் வைத்துக் கும்பிட்டாள்.

(இவ்வாறு திருப்புளி வீட்ட கரடியின் பொருள் பட்டாபிராமனுக்கு மட்டும் தெரிந்திருக்கும். மற்றவர் நம்பினார்கள், கூட்டமும் கலைகிறது.)

காட்சி—ஐந்து

(ஒரு திங்கட்குப்பின்)

இடம் : செங்குந்தர் தெரு, அந்தக் கவி வீரராகவ முதலியார் வீடு.

காலம் : காலை

உறுப்பினர் : அந்தக் கவி வீரராகவ முதலியார், பாவல்லாள் அம்மைச்சியம்மையார்.

நடைமுறை : கவிஞர் சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருக்க அம்மைச்சியம்மையார் வருகிறார்.

அம் : ஐயா! அம்மைச்சி வணக்கம்.

வீர : வருக, அம்மையாரே, அணுகிய பார்ப்பனர் அனைவர்க்கும் உங்கள் செருப்படி கிடைக்கவே, அவர்கள் எல்லோரும் உங்களுக்குப் பெருந்தொல்லை விளைகக் கூடிக் கூடிப் பேசுகிறார்களாம். தேர் விழாவில் ஏதாவது நடக்கும் என்று சொல்லுகின்றேன். ஆயினும் அச்சப்படத் தேவையில்லை. அவர்கள் ஐந்நாறு பேர்; தமிழர் பல்லாயிரவர். நாம் தமிழர், எதற்கும் நம் நாட்டாண்மைக் காரரைநீங்கள் காணவேண்டும். நாம் நடந்ததையெல்லாம் கூறவேண்டும். அவர்கள் ஊருக்குப் போகவேண்டுமாம். இப்போதே தாங்கள் காணவேண்டும்.

அம் : சென்று திரும்பி வருகின்றேன் ஐயா, வணக்கம்.

காட்சி—ஆறு

இடம் : தேரோடுத் தெரு

காலம் : தேரோடும் திருவிழா நாள், தேர் அம்மைச்சி வீட்டை அணுகும் நேரம்.

உறுப்பினர் : திருவிழாக் காண்போர், பார்ப்பனர், அம்மைச்சி அந்தக்கவி.

நடைமுறை : தேர் அம்மைச்சி வீட்டில் ஏற்றப்பட்டதால் வீடு இடிகிறது. தமிழர்கள் கண்கள் எரிகின்றன. பார்ப்பனர் உதடுகள் சிரிக்கின்றன.

அம்மைச்சி :

பெருமாள் திருநாளைப் பேயாக்க என்றோ
வருமாண்டு தோறுமிந்த மாண்பார்—ஒருநாளும்
மாக்குதிரை ஏற்றிய மாசனங்கள் ஆமணக்கஞ்
சாய்க்குதிரை ஏறினார் தாம்.

அந்தக்கவி :

பாப்புக் குரங்கைப் படையாகக் கூட்டிவந்தீர்
தேப்பெருமா னேகச்சிச் செல்வரே—கோப்பமைந்த
கொம்மைக் சிகரலங்கைக் கோட்டை என்று
அம்மைச்சி வாழ்வார் அகம். [கொண்டரோ

முற்றும்

வஞ்ச விழா (தீபாவளி)

காட்சி—ஒன்று

இடம் : கங்கைக் கரை

உறுப்பினர் : மகரிஷிகள், இந்திரன்

மகரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்:

தென்பாங்கு வளம் மிக்கது. தமிழர்கள், நெய்யொழுகும் செந்நெற் சோறு உண்கிறார்கள் வேண்டுமட்டும்.

பெரும் பொழுதில் ஒரு பருவமாயினும் சிறு பொழுதில் ஒரே நாழிகையாயினும் 'இல்லை' என்னும் துன்பம் எத்துறையிலும் அவர்கட்கில்லை.

முத்துக் குவிக்கும் அகைகடல் அங்கே! தெங்கும், கரும்பும்; தேனும் அமுதத்தினும் ஆயிரம் பாங்கு இனிமை அங்கே.

தமிழர் வாழ்வைப் பறிக்க இந்திரா நீ துணை செய்.

இந்திரன் சொல்லுகிறான்: விண்ணப்பம் நன்று! மகரிஷிகள் அமைக! முடிசுடையேன் தமிழர் வாழ்வைப் பறிப்பேன்; தோளுடையேன்; ஆரியரைக் காப்பேன். இன்று தமிழர் நிலை—இன்று தமிழர் தலைமை எவ்வாறு?

மகரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்: அவர்களின் ஒழுக்கம் நமக்குத் துணை செய்கிறது அவர்களின் தலைவராயினும்.

தந்திரம் அயோக்கியர் செயல்—சேடு விளங்கும்
பெண்களும் மன்னிக்கப்படுதல் வேண்டும். இவைகள்
அவர்களின் கொள்கை!

இந்திரன் சொல்லுகிறான் : வினாடியில் அழிப்பேன். என் சிரிப்பு
நானைய வெற்றியை உறுதியாக்குவது—வாழிய ஆரியர்.

மகரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள் : வடித்தெடுத்த சோமரசம்
இந்திரா உனக்கு மிகுதியாய்க் கிடைக்க! அமுதில்
இணைந்த உன் வாழ்வு இமயத்திலும் பெரிதாகுக.

காட்சி—இரண்டு

இடம் : தென்பாங்கில் ஓர்பால் பொதுவில்

உறுப்பினர் : தமிழ்ப் பெரியார் பலர், மன்னன்.

தமிழ்ப்பெரியார் சாற்றுகின்றார்கள் : தென்றலின் குளிரும்,
திங்களின் குளிரும் வாழிய!

செந்தேனும் செங்கரும்பும் செந்தமிழும் இனிமை
செய்க.

அவை வாழிய. தமிழர் தோள் வெல்க.

வானிடைக் கதிர் வரவு போல் அரசே, பொது
ஆலிடை வருக; நின் செங்கோல் வாழ்க.

அரசன் சொல்லுகிறான் : தமிழர் ஒழுக்கம் வாழ்க; அதை உலகு
மேற்கொண்டு உய்க.

அறிஞர் நீவிர் வாழ்க!

பெரியர் புதுமை உண்டோ?

தமிழ்ப்பெரியார் சாற்றுகின்றார்கள் : அணைகடப்பது நீரின்
இயற்கை; அன்பு தவிர்வது ஆரியர் இயற்கை.

அரசன் அறைகின்றான் : தீயது கேட்கின்றேன், வாழிய தமிழர்
தோள்கள்.

நீவிர் விரும்பாமை ஆரியர் இயற்றுவாராயின் நான்
வாழ்தல் வீண்!

தமிழ்ப்பெரியார் சாற்றுகின்றார்கள் : தமிழர் வாழ்வு பறிப்பது ஆரியர் நோக்கம். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று முறை கேட்கலானோம் அவர்களின் கொடுஞ் செயல்பற்றி!

அரசன் அறைகின்றான் : ஆரியர் அன்பு எய்துக. அவர்கள் ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்க—என் ஆணை இது.

தமிழ்ப்பெரியார் சாற்றுகின்றார்கள் : அரசே, ஆணை பன்முறை பயனற்றுப் போயிற்று.

அரசன் அறைகின்றான் : தமிழர் படை எழுக, மேற்குத் தொடர் மலைபோல்!

எழுக! ஆரியர் மேல் செல்க. பெண்களை, முதியாரை, நோயினரைக் கொல்லாது விடுக. வேல் மறவர் வேலின் நுனி, ஆரியரின் நடுமார்பில் பாய்ச்சாதிருக்க, அவர்கள் மாந்தராதலின்.

தமிழ்ப்பெரியார் சாற்றுகின்றார்கள் : அரசன் அறத்தோள் வாழ்க. காவிரியாற்றின் கருமணலின் தொகையள வாண்டுகள் அரசு, முறை செய்து வாழ்க!

காட்சி—மூன்று

இடம் : கங்கைக் கரை

உறுப்பினர் : மகரிஷிகள், கரியன்.

மகரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள் : இந்திரன், செந்தமிழரை வெல்லும் திறமிலான் யாம் அறிவோம்.

தந்திரத்தால் வெல்வான் என நினைத்ததும் தப்பு; அவன் தோற்றோடினான் தமிழர்க்கு.

நீ கரியன் தமிழன் போன்றாய்!

நீ தந்திரன் இந்திரன் போன்றானில்லை; வென்றுவருக தமிழரை! நீ வாழ்க!

கரியன் சொல்லுகின்றான் : பல்லாயிரம் பெண்கள் பசிரை
மயில்கள் போல் எழுக! படைக்கலம் தூக்குக!
பாவையரைத் தமிழர் கொல்லாராதலின்.

என் ஆருயிர்கி காதலி அமைக தேர் நடத்துபவளாக!
அவள் தமிழ்ச்சி எனப்படுவதால்.

தேரேறிச் செல்வேன் போரேறி வெற்றிமாலை
பூண்பேன்.

எதிர்பார்த்திருக்க!

காட்சி—நான்கு

இடம் : கங்கைக் கரை.

உறுப்பினர் : மகரிஷிகள், கரியன்,

மகரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள் : வென்றனை கரிய, உன் தந்திரம்
வென்றது. வீழ்ச்சி தமிழர்க்கு? மீட்சி ஆரியர்க்கு! இமய
மலை சாயினும்: மறத் தமிழர் சாயார் என்றது எங்கள்
உள்ளம். அது 'தோற்றது, கரிய, தமிழரைத் தமிழ்
மன்னனை உன் தந்திரம்—சூழ்ச்சி வெல்லும் என்றது
எங்கள் உள்ளம். அது வென்றது—நிலை வாழ்க, தமிழ்
மன்னன் அழிந்த நாள் நம் விழா நாள், தமிழர்க்குத்
துன்ப நாளாயினும்.

தமிழர் வாழ்வை—தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியைப்
பறித்த நாள்—நம் விழா நாளாகுக. தமிழர்க்கு அது
இழவு நாளாயினும்.

முற்றும்

விகடக் கோர்ட்

வழக்கின் சாரம் : கணேசப் பிள்ளை கம்பெனியில் வேலை பார்த்துவந்த அமெரிக்கன் கிராப் அப்பா சாமி என்பவனிடம், ஷே கணேசப்பிள்ளை 300 ரூபாய் கொடுத்து, விழுப்புரம் போய் வியாபாரி ஒருவரிடம் செலுத்திவிட்டு வரச்சொன்னார். அந்த அமெரிக்கன் கிராப், விழுப்புரம் போகாமல் திருவண்ணாமலைத் தீபதரிசனத்திற்காகப் போன இடத்தில், பெளன் 'புட்டா மாணிக்கம் தாசி வீட்டில் விஷசுரம் கண்டு, இரண்டு நாளில் இறந்துபோனான் என்று தெரிந்து தாசி வீட்டைப் பரிசோதித்ததில், அமெரிக்க கிராப்பினுடைய துணிப் பெட்டி கிடைத்தது. அதன் பேரில் அந்தத் தாசியின் மேல், கணேசப்பிள்ளை வழக்குத் தொடர்ந்தார். இந்த வழக்கில், கணேசப் பிள்ளைக்காகச் சுயமரியாதைகார சுப்பிரமணியனும் (வக்லே), தாசிக்காக முறநாமம் முத்து நாயுடுவும் வாதிக்க ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

நீதிபதி : (வழக்கை ஆரம்பித்துப் பிரதிவாதியான தாசியை நோக்கி) இதில் நீ சொல்வதென்ன?

தாசி : நான் குற்றவாளியல்ல. பணத்தை நான் கண்டதே கிடையாது. அவர், பிரஸ்தாப தேதியில் என் வீட்டுக்கு

வந்தார். அவரை, ஏற்கனவே எனக்குத் தெரியும். என்ன செய்தி என்று நான் அவரை விசாரித்தபோது, தாம் 300 ரூபாயுடன் விழுப்புரம் வந்ததாகவும், விழுப்புரம் ஜங்ஷனில் தம் கண்ணில் திடீரென்று சிவகணந் தோன்றினதாகவும், சிவகணத்தோடு திருவண்ணாமலைத் தீபதரிசனம் தோன்றி மறைந்ததாகவும், அதனால் தாம் திருவண்ணாமலைக்கு வந்துவிட்டதாகவும், இதனால் தம் கையில் இருப்பது ஊரான் வீட்டுப் பணம் என்பதையும் தாம் நினைக்கவில்லை எனவும் சொன்னார். நான் உடனே அவரைப் பார்த்து, 'ஐயா, சிவகணம் தோன்றியதையும், தீப தரிசனம் தோன்றியதையும் ஜங்ஷனில் நீர்மாத்திரமா பார்த்தீர்? இதை நான் நம்பவில்லை' என்று சொன்னபோது, 'நீ நம்பாவிட்டால், தென்னிந்திய ரயில்வே கம்பெனியாரை வேண்டுமானாலும் கேள்' என்று சொன்னார். சில நேரம் என் வீட்டில் தங்கினார். துணிப் பெட்டியை என்னிடம் பூட்டியபடி கொடுத்துவிட்டுப் போனார். அதன்பிறகு, திருவண்ணாமலைத் தீப சுரத்தால் இறந்துபோன 150 பேர்களில், இந்த அமெரிக்கன் கிராப் அப்பாசாமியும் ஒருவர் என்று கேள்விப்பட்டேன்.

அதன்பிறகு ஒருநாள், என் வீட்டைப் பரிசோதித்தார்கள். இறந்தவருடைய துணிப்பெட்டியைக் கைப்பற்றிச் சென்றார்கள்.

(இதன்பிறகு தாசியைச், சுயமரியாதைச் சுப்பிரமணியம் குறுக்கு விசாரணை நடத்தினார்.)

சுப்பிர : உனக்கும் இறந்தவருக்கும் இதற்குமுன் தேக சம்பந்தம் உண்டா?

தாசி : இல்லவேயில்லை.

சுப்பி : நன்றாய் யோசித்துச் சொல்!

தாசி : நாங்கள் இருவரும் சகோதரர் மாதிரி.

சுப்பி : இது யாருடைய படம் பார்த்துச் சொல்லுவதும் ஓர் உருவப்படம் கொடுக்கப்பட்டது)

தாசி : (பார்த்து) ஆம். இந்த உருவம் என்னுடையதும் அவருடையதும் தான்.

சுப்பி : உடற்சம்பந்தம் உண்டு என்பதை, இப்போது ஒத்துக் கொள்ளுகிறாயா?

தாசி : ஆம்: நான் தாசிதானே!

சுப்பி : நீயும் இறந்தவனும் கூடிக்கொண்டு, திருவண்ணாமலைக் கடைக்குப் போனது ண்டா?

தாசி : இல்லை.

(இதன்பிறகு சிலர், சாட்சிகளாக விசாரிக்கப்பட்டனர். பின் ஐந்தாவது சாட்சியாகியதென்னிந்திய ரயில்வே கம்பெனி மாணேஜர் விசாரிக்கப்பட்டார்.)

சுப்பி : மாணேஜரே, அமெரிக்கன் கிராப் அப்பாசாமிக்கு— விழுப்புரம் ஜங்ஷனில் சிவகணம் தோன்றியதையும், தீப தரிசனம் தோன்றியதையும் நீவிர் அறிவீரா?

மாணேஜர் : எனக்கொன்றும் தெரியாது.

சுப்பி : இறந்த சுற்றவாளிக்குத் திருவண்ணாமலை ரூபகம் வரும்படி, நீர் யாதாகிலும் காரியம் செய்ததுண்டா?

மாணேஜர் : (யோசித்து) அவனுக்கென்று செய்யவில்லை. எல்லாரும் திருவண்ணாமலைக்குப் போய்த் தீப தரிசனம் செய்யுங்கள் என்று, எம் கம்பெனியின் விளம்பரப்படம் ஒன்று ஸ்டேஷன்களிலெல்லாம் ஒட்டியிருக்கிறோம்.

சுப்பி : உமக்கென்ன கவலை?

மாணேஜர் : மக்கள் தீப தரிசனம் செய்து, மோட்சமடைய வேண்டும் என்ற கவலைதான்!

சுப்பி : அப்படியானால், ஜனங்களை உங்கள் ரயிலில் சும்மா ஏற்றிச் செல்லலாமே?

மானேஜர் : குருதட்சணைக்குப் பதிலாக, டிக்கட் விற்றுப் பணம் சம்பாதிக்கிறோம்.

சுப்பி : ஆனால், அ. கிராப் சிவகணமென்றதும், தீர தரிசனம் என்பதும், உங்கள் படத்தைப் பாரித்துச் சொன்னது தானே?

மானே : அப்படித்தானிருக்க வேண்டும்; படமும் அப்படித் தான் சித்தரித்திருக்கிறோம்.

சுப்பி : வீணை உங்கள் விளம்பரங்களால் ஜனங்கள் அறிவு கெட்டுப் போகிறார்கள் என்பதை, இந்த வழக்கால் நீங்கள் தெரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள்!

மானே : என்ன ஐயா, அப்படிச் சொல்லி அவசரப் படாதீர்கள்; பிரமோத்தரகாண்டம் என்னும் சாத்திரத்தில், நைமிசாரண்ய வாகிகட்குச் சூதபுராணிகர் ஸ்தல யாத்திரையைப் பற்றித் திருவாய் மலர்ந்தருள—அதற்காக நைமிசாரண்ய வாசிகள், சூதபுராணிகரின் காலில் விழுந்து விழுந்து கும்பிடுகிறார்கள். நாங்களும், இக்காலத்தில் அவருடைய வேலையைச் செய்து மோட்சம் அடையச் சொல்லுகிறோம். எங்களிடம் ஜனங்கள் நன்றி செலுத்த வேண்டும்.

சுப்பி : ஆனால், இப்போது இறந்த அமெரிக்கன் கிராப் அப்பா சாமியும், மோக்ஷத்திற்குத்தான் போயிருப்பானோ?

மானே : அவன் மாத்திரமல்ல; மலேரியா சுரத்தால் அங்கு மாண்ட 150 பேருக்கும், நேரே மோக்ஷமே!

நீதிபதி : (கடைசியாக) ஏ! பெளன்புட்டா மாணிக்கம் தாசி! உனக்கும் இறந்தவனுக்கும் சம்பந்தமிருந்து வந்ததாகவும், நீயும் அவனும் மதுபானமுண்டு கனித்ததாகவும், உன் மாமனிடம் அன்றைக்கு 200 ரூபாய் கொடுத்து ஊருக்கு அனுப்பியதாகவும், அவன் சுரத்தால் உன் வீட்டில் இறந்து போனபோது நீ பிரேதத்தை முனிசி

பாலிட்டியாரிடம் ஒப்படைத்ததாகவும், இப்போது சொன்ன சாட்சியங்களால் தெரிகிறது. கடைசியாக, நீ சொல்லவேண்டியதையும் சொல்! உனக்காக உன் வக்கீலும் வாதித்து விட்டார். எதிரி தரப்பு வக்கீலும் சொல்லியாயிற்று.

இதற்குள்—‘மோக்ஷலோகம் போய்த் திரும்பி வந்தேன்’ என்ற கூச்சல் கேட்டது.

அ. கி. அப்புசாமி: (நீதிபதி முன் ஓடிவந்து நின்று) தாசி பெளன் புட்டா குற்றவாளியல்ல ஆகையால், நான் மோக்ஷலோகம் போகவேண்டும். அவளையும் விடுதலை செய்து அனுப்பும்படி, சிவபெருமான் உமக்குச் சொல்லச் சொன்னார். சீக்கிரம்! நாங்கள் இருவரும் போக வேண்டும்!—என்றான்.

(நீதிபதி தடிராமனவர்கள் நடுங்கிப்போனார். கோர்ட்டில் நிசப்தமும் பயமும் ஏற்பட்டது. இச் செய்தி அதற்குள் எங்கும் பரவிற்று.)

நீதிபதி, இறந்துபோன அ. கி. அப்பாசாமி திரும்பி வந்த ஆச்சரியத்தைக் கொண்டும், அவன் திருமேனி திருநீற்றாலும் ருத்ராஷுத்தாலும் அவங்கரிக்கப்பட்டிருப்பது கொண்டும், மோக்ஷலோகத்தைப் பற்றிச் சாத்திரங்கள் சொல்வது கொண்டும் திகைத்துப் போய் வாய் குளழி—அ. கி. அப்பாசாமியின் எதிர்ப்பக்கத்து வக்கீலான சுயமரியாதைச் சுப்பிரமணியனைப்பார்த்து, ‘என்ன சொல்லுகிறீர்?’ என்று கேட்பதுபோல் தலையை அசைத்தார்.

இதற்குள், மோக்ஷம் போய் வந்த அ. கி. அப்பாசாமி வெகு கோபமாய்த் தனக்காக விமானம் காத்திருப்பதாகவும், சிவகணங்கள் காத்திருப்பதாகவும் சொல்லி, ஓர் பெருஞ்செத்தம் போட்டான். கோர்ட்டில் இருந்த ஜனங்கள் எல்லாரும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். கோர்ட்டார் மாத்திரம், நடுக்கத்தோடு, திரிப்புச் சொல்லக் காத்திருந்தார்கள்.

சுப்பிரா: அ. கி. அப்பாசாமி சட்டப்படி குற்றவாளியாகையால், குற்றவாளிகள் நிற்கவேண்டிய இடத்தில் நிற்கட்டும்!

அ. கி. அப்பாசாமி : நானா குற்றவாளி? (நீதிபதியைப் பார்த்து) தீர்ப்புச் சொல்லமாட்டீரா? நான் தாசியை அழைத்துப் போகிறேன். (தாசியை நோக்கி) வா! நேரமாகிறது!

நீதிபதி : நான் என்ன செய்வது? வக்கீல் சம்மதத்தையும் அனுசரிக்கத்தான் வேண்டும்.

இதற்குள், முற நாமம் முத்து நாயுடுவாகிய தாசியின் தரப்பு வக்கீல் எழுந்து.

“நீதிபதியவர்களே! உங்கள் தாமதத்தால், இந்தக் கோர்ட்டாருக்கும் வக்கீல்களுக்கும் பெரிதோர் ஆபத்து வந்துவிடும்போல் தோன்றுகிறது! பிரதிவாதியோ, இப்போது மனிதர் என்ற நிலையில் இல்லை! கேவலம் அவர்களை—ஒரு தாசியென்றும் நினைக்கக் கூடாது; தேவர்களின் வரிசையில் வைத்து எண்ணவேண்டும்! அவர்கள் கோபத்துக்குப் பாத்திரமாகக் கூடாது. அவரை அழைத்துப் போக வந்திருப்பவரைப் பற்றி, நான் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. அ. கி. அப்பாசாமி (அப்பாசாமியை நோக்கி, ‘உங்கள் பேரைச் சொன்னதற்காக மன்னிக்கவும்’) குற்றவாளி என்று, எதிர் வக்கீல் சொல்கிறார். இந்து மதத்தின்படி பார்த்தால், அவர் குற்றவாளியல்ல. மாணிக்கவாசகர் என்ற மகத்வமிக்கசிவனடியார் ஒருவர், அரசன் குதிரை வாங்கக் கொடுத்த பணத்தைக் கோயில் கட்டியும் மோசனம் அடைந்தார். சுந்தரமூர்த்தியடிகள், பாவையாகிய தாசியை வைத்திருந்தார். இவர்களுக்கிடையில், சிவபெருமானே கூட்டிக்கொடுப்பவராக இருந்து வேலை பார்த்தார். அதே பாவை நாச்சியார் இந்தத் தாசி என்றும்,—அதே சுந்தர மூர்த்தியடிகள் இந்த அ. கி. அப்பாசாமி என்றும் தான் நான் நினைக்கிறேன். கோர்ட்டு

டார் அவசரப்படக் கூடாது. உடனே இருவரையும் விடுதலை செய்யவேண்டும்.

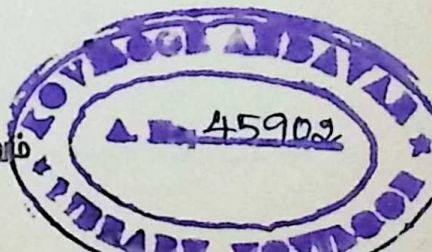
சுப்பி : (எழுந்து) மாணிக்கவாசகர் விஷயமும், சுந்தரமூர்த்தி விஷயமும், சிவபெருமான் விஷயமும் நடந்தபோது, இந்த வக்கீல் எங்கிருந்து பார்த்திருப்பாரோ தெரியவில்லை. உங்களிடம், இந்த நிலையில் நான் இப்போது அதிகம் பேச நினைக்கவில்லை. சுருக்கமாக என் லாதத்தை முடித்து விடுகிறேன். திருவண்ணாமலையில் இறந்துபோன 150 பேர்களில், இவன் ஒருவனல்லன்! இதைப்பற்றி நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் தேவை. இன்னும் மற்ற விவரங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படித் தெரிந்துகொண்ட அளவில் இந்தக் குற்றவாளிகள்—பண உதை மோசஞ் செய்ததோடு, பல குற்றங்கள் செய்ததாக ரஜஸ்ட்ரேஷன் செய்த நினைக்கிறேன். அன்றியும், மோசும். சிவன், விமானம், சிவகணம் இந்தக் கதைகள் நம்பத்தகுந்த கதைகளல்ல!

முறநாமம் : சிவனிருப்பதாக நம்புங்கள்!

நீதிபதி : சிவனில்லையென்ற நினைக்கிறீர்?

சுப்பி : சரி, அவர் இருப்பதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அப்படிப் பார்த்தாலும், குற்றவாளிகளைக் கோர்ட்டா ரிடம் அனுப்பாமல் கோர்ட்டாரை அவமதித்துக், குற்றவாளிகளைச் சிவலோகம் அழைத்துப்போவது, சிவபெருமான்மேல் பெரிய குற்றமாகிறது. ஆதலால், சிவபெருமானைக் கோர்ட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும். அதுவரைக்கும், இந்த இருவரையும் சிறையில் வைக்க வேண்டும்!

முற்றும்

பாரதிதாசன்

பாரதிதாசன் எதையும் ஆவேசத்தோடும், உணர்ச்சியோடும் பாடுபவர். கவிஞரின் சிந்தனையும் மொழியும் வாழ்க்கையை விரிவாக்குவன. சுற்பனையும் யதார்த்தமும் கலையின் தொண்டுக்குப் பகுத்தறிவின் வழிக் கொண்டு வருபவர்.

பாரதி, பாரதிதாசனுக்குப் பழகு தமிழின் பண்பைக் காட்டினார். பாரதிதாசன் பழகுதமிழின் பாட்டில் பாட்டாளிகட்கும் உலக மக்கட்கும் சிந்தனைக் கனலை மூட்டினார். கலையை வாழ்க்கையின் வழிகாட்டியாக்கிய பெருமை புரட்சிக் கவிஞருக்கே உண்டு.

காதல், இயற்கை, சமூகம் பொதுவுடைமை எல்லாமே கவிஞரின் மொழியில் புத்துருக் கொள்கின்றன.

பூம்புகார்
பிரளம்

ம.விசு,